

Giới thiệu Ăn Định Trạng Nguyên Phu

Ăn Định Trạng Nguyên Phu của tác giả Bàn Tơ là một câu chuyện ngắn xoay quanh đôi thanh mai trúc họ, không những là tình yêu mà đó cũng là những trò đùa hai hước mà chỉ có bọn họ mới dám đùa như vậy...

Biết nhau hơn mười năm, nàng chỉ chờ hắn ngỏ lời thôi mà sao lại im lặng đến thế ? Đã vậy mà hắn còn đem hình của nàng đến chùa để cúng nữa chứ, thật là quá đáng mà. Nhưng nàng cũng chẳng phải khoan tay chịu trời, nếu không ngỏ lời với ta thì người vẫn sẽ bị ta bắt cóc thôi...

Thánh chỉ đã truyền, nàng là nhân vật chính sẽ ném tú cầu trong hội thi kén rể lần này. Liệu ai sẽ là người may mắn được nàng ném trứng đây ?!!

Bạn đang đọc truyện *Ăn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tiết tử

Trong ba cái khay để trên bàn có ba quả tú cầu có đính bảy sợi tơ nhiều màu.

Ba Ngự Sử đại phu quỳ gối trước ba quả tú cầu với gương mặt khổ sở.

Hoàng đế ở phía sau ngự án cũng đồng dạng không tốt lắm, khẩu khí dị thường nóng tính nói,

“Trong một tháng đem nữ nhi của các người đi gả hết cho trẫm, đây là thánh chỉ.”

“Hoàng thượng!”

Ba người luôn luôn công chính liêm khiết, cương trực trong công việc Ngự Sử đại phu cùng nhau phát ra tiếng kêu thê lương.

“Không thương lượng.”

Hoàng đế một thân long bào khỏe mắt trừng bọn họ.

“Nhưng là...”

Ba người lại trầm miệng một lời.

“Đều là do nữ nhi các người làm tấm gương xấu cho các công chúa của trẫm, làm cho các nàng nhất khóc, nhị nháo, tam thất cổ, như thế nào cũng không chịu lập gia đình. Chỉ cần đem nữ nhi của các người gả đi ra ngoài, các công chúa cũng sẽ không lấy cớ không đi lấy chồng.”

Ba vị đại thần này cái gì cũng tốt, duy nhất chỉ có một chỗ không tốt, chính là vô phương giáo dục nữ nhi! Vốn chuyện này vốn xem là gia sự, bởi vì bọn họ vô phương giáo dục nữ nhi làm cho nữ nhi của hắn cũng cương ngạnh, khiến cho sự tình thăng lên cấp quốc sự, hắn là vua một nước không thể bảo trì trầm mặc.

“Nhưng rất khó a.”

Cát Ngự Sử đầu tiên mở miệng.

“Quá khó khăn.”

Minh Ngự Sử theo vào.

“Phi thường khó”

Văn Ngự Sử theo sát sau tăng mạnh ngữ khí.

Khó a! Quả thực khó với thanh quan, nếu nữ nhi bọn họ không phải đã mười chín tuổi, còn ở trong nhà làm gái lơ thì, kêu gọi nương ngạnh đến không ai bì nổi.

“Cho dù khó cũng phải đem các nàng gả đi ra ngoài.”

Hoàng đế nói

“các nàng”

kỳ thật chỉ đây chính là các vị công chúa làm cho hấn đau đầu.

“Hoàng Thượng..”

“Trăm lần này cho các nàng phao tú cầu, cho dù nhắm mắt cũng có thể lấy được một người đi.”

Nhưng là, như vậy thực dễ dàng trúng phải a miêu, a câu, Trương Tam Lý Tứ Vương Nhị mặt rõ, nữ nhi tuy là không hảo, nhưng vẫn là bảo bối trong lòng bọn họ! Ba người cùng tiếng lòng nhất trí quý xuống.

“Quân vô hí ngôn, trở về làm Thái Lâu cho trăm.”

Dứt lời, Hoàng Thượng lập tức xoay người rời đi. Thật sự là sợ chính mình mềm lòng, dù sao ba cái đại thần có biểu tình thực sự đáng thương!

Một bóng người lén lút dán sát người vào góc tường tiến vào Văn phủ, tưởng thần không biết quỷ không hay vượt qua phòng khách. “Tiểu Thúy, cha ta đang làm gì vậy?” Thanh âm hồ nghi xuất phát từ vị thiên kim của Văn phủ Văn Tuyết Oánh, nàng nhìn hành vi quỷ dị của phụ thân, nhỏ giọng hỏi nha hoàn bên người. Tiểu nha hoàn xinh đẹp Tiểu Thúy bị hỏi, mặt không chút thay đổi, lại thấp phần khẳng định nói, “Tám phần làm điều có lỗi với tiểu thư.” Hình ảnh này cơ hồ đã muốn là quen thuộc. “Cái gì?” Văn Tuyết Oánh mắt phượng nhu lại, một chút tinh quang hiện lên, “Hắn lại đi tìm bà mối cho ta?” “Cha—“ Văn Ngự Sử đang định đi qua hành lang gấp khúc, động tác nhất thời cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, cười, “Tuyết Oánh, người ở phòng khách thường trà à?” “Cha mới đi đâu về?”

“Vừa... vừa hạ triều.” xong rồi, mồ hôi lạnh lại nhỏ ra, Hoàng Thượng, ngày hạ đạo thánh chỉ này quả thực có lực sát thương rất lớn mà. “Vừa hạ triều?” nàng nhíu mi hoài nghi. Thời gian không đứng nhà, so với bình thường chậm hơn một canh giờ. “Hôm nay Hoàng Thượng có chuyện đặc biệt cần triệu kiến, cho nên...” Hoàng Thượng, nếu lão thần bởi vì vậy mà chết, có hay không được tính hi sinh vì nhiệm vụ? “Chuyện đặc biệt?” Nhất định không phải chuyện gì tốt rồi, nếu không phụ thân cũng sẽ không sợ hãi thành cái dạng như vậy. “Đúng rồi.” “Chuyện gì?” Văn Ngự Sử không tự chủ được bèn nắm chặt tay áo, sợ thánh chỉ kia không may lộ ra bên ngoài bị phát hiện. Văn Tuyết Oánh mắt thấy rõ hén, lập tức đi qua. “Tuyết Oánh...” xong rồi xong rồi, nữ nhi khẳng định là thấy được. “Ta muốn xem.” Khẩu khí kiên định. Xem về mặt của nàng là nhất định phải xem cho bằng được, Văn Ngự Sử run run tay rút thánh chỉ từ tay áo đem ra, dâng, sau đó thừa dịp nữ nhi đang mở ra đọc vội vàng chạy đi. Sự kiện lần này tuyệt đối là một chuyện lớn, nữ nhi mấy năm nay vẫn luôn luôn chờ người kia, bây giờ bất thành linh xuất hiện cái thánh chỉ này, chỉ sợ sẽ làm cho cả tòa Ngự Sử phủ chướng khí mù mịt, hấn vẫn là trước nên trốn đi là tốt nhất. Sau khi xem xong đạo thánh chỉ, Văn Tuyết Oánh lập tức trợn tròn mắt khó tin. “Phụng chỉ phiêu màu—“ dư âm ngân nga ba ngày mà không dứt. Trong kinh thành cứ vào mười lăm mỗi tháng là có rất đông người đến chùa hương khói té lễ, cầu an... Tâm tình phiền muộn, Văn Tuyết Oánh sau khi hạ kiệu nhìn mọi người rộn ràng, nhốn nháo, mặt mày càng thêm nhăn, trong lòng càng thấy thêm phiền chán. Nàng làm sao có thể quên hôm nay là ngày mười lăm, khách hành hương rất đông. “Tiểu thư, nếu đã đến đây, vẫn là nên thấp cây nhan đi.” Liếc mắt nha hoàn bên cạnh, nàng có chút bất đắc dĩ gật đầu. Là nha, dù gì cũng đã đến, cứ như vậy mà rời đi không khỏi đối với Phật tổ đại bất kính. Tiếp nhận nha hoàn nén hương, Văn Tuyết Oánh quỳ trước tượng Phật, yên lặng cầu nguyện. “Di, đây không phải là Văn phủ tiểu thư sao?” người bên cạnh đột nhiên truyền đến khe khẽ giọng nói nhỏ. “Văn phủ đang chuẩn bị làm Thái Lâu thì phải” “Văn phủ tiểu thư này nhìn cũng xinh đẹp, lấy về nhà làm ấm giường cũng tốt lắm.” có người thấy nàng nổi lòng tham. “Người không muốn sống nữa à.” Một vị bản địa nhiệt tình ra tiếng cảnh cáo. “Nói vậy là có ý gì?” “Người chắc là người từ nơi khác đến dự thi, mới không biết Văn Tuyết Oánh có tánh thô bạo, ở nhà thường xuyên ấu đã lão phụ, khi dễ nô bộc, đã có lưng bực từng đêm một cây cự một đánh gãy. Hơn nữa lại tham ăn, thú về chẳng phải cần cần thận mạng nhỏ của bản thân sao? Còn phải lo lắng của cái có giàu có hay không, nếu không cần thận ăn cho người suy sụp luôn.” “Thật sự?” Vị sĩ tử từ nơi khác đến phát ra âm thanh nghi ngờ. Văn tiểu thư này thoát nhìn rõ ràng chỉ là một vị cô nương chân yếu tay mềm, không giống dạng người thô bạo, còn nữa, nhìn nàng thân hình yếu nhược như cây liễu trong gió, nói nàng tham ăn, ai tin? “Đương nhiên là thật, xin khuyên người kông cần nghĩ, tam thiên kim phụng chỉ phiêu màu, đừng có ở đó mà ôm mộng tưởng thì tốt hơn.” Tiếp theo vị kia đem sự tích của ba vị thiên kim của ba vị Ngự Sử thuật lại hoàn toàn miễn phí. Văn Tuyết Oánh hơi nhếch môi, kiềm chế ngọn lửa giận, muốn chính mình mất điếc tai ngứa. Cứ vào những lúc này, nàng thống hận việc mình tập võ làm cho thính lực so với người bình thường nhạy bén hơn, loại lời đồn nhảm nhí này, nàng thà rằng cả đời đều không nghe được. Thấy chủ tử có ý đứng dậy, ti nữ Tiểu Thúy ở bên liền vội vàng nâng nàng lên. “Tiểu thư, mấy nam nhân đó không có chuyện gì để làm nói huyền thuyên, người đừng để ở trong lòng.” “Ta hiểu.” Miệng thiên hạ không ngăn được, các nàng tam thiên kim đã chịu lâu ngày, cũng lười làm sáng tỏ. “Hôm nay có muốn đến hậu viện nghỉ ngơi không?” Nàng hỏi chần chờ, mới vuốt cằm, “cũng tốt.” Tạm thời nàng không nghĩ muốn lên phủ, Thái Lâu sắp dựng xong, đến lúc đó nàng cùng hai vị thiên kim kia phải thái tú cầu, mỗi khi nghĩ tới là cả người thấy khó chịu. Hai chủ tử ở phía sau viện tìm chỗ yên ngồi xuống nghỉ ngơi, hưởng thụ cảnh vật, gió mát. “Tiểu thư, người ở trong này chờ, ta đi lấy cho người bát trà.” “Cũng được.” Sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua các lá cây trong viện, loang lổ những hình ảnh dừng trên gương mặt của Văn Tuyết Oánh, làm cho biểu tình trên mặt nàng có chút không rõ. Cánh tay phải đặt trên bàn thạch, lấy thủ chống má, nhìn tảng đá sàn dưới chân lần lượt thay đổi ánh quang, lòng của nàng có chút buồn. Đến khi nghe được một tiếng nói mang theo thanh âm u buồn của một nam tử, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, ngẩng đầu giường mắt nhìn lại— Chung quanh chỉ thấy cây cỏ xanh um, không thấy một bóng người, mảy liễu của nàng nhíu lại nhìn về hướng lùm cây tươi tốt, trầm ngâm một chút quyết định theo trí tò mò của mình mà lại đó xem thử. “chim xanh vô lực khả truyền âm, ngày xuân kiều dương lại trời thu mát mẻ.....”

Xuyên thấu qua một khe hở nàng thấy một nam tử thân thanh trường sam, thân cao ráo đứng trong gió nhẹ, đầu hơi ngửa lên, xung quanh hấn lại bắn ra một tia nồng đậm u thương, làm cho nàng thấy tò mò. Là nữ tử như thế nào lại làm cho hấn có thể nhớ mãi không quên, âm thầm thân thái? Bỗng nhiên trong thoáng chốc lòng nàng cũng có chút nhần nhần đau, trong đầu hiện lên một thân ảnh non nớt. Sau một tiếng thờ dài u thán, hấn vẫn duy trì thế đứng như vậy thật lâu. Nguyên lai cũng có chuyện chỉ cần nhìn thân ảnh một người cũng có thể làm cho người ta đau lòng. Đang hăm mộ người nữ tử được hấn nhớ thương, Văn Tuyết Oánh chợt nghĩ đến chính mình không lâu sau phải phụng chỉ phao tú cầu, tâm tình nhất thời trùng xuống đáy cốc. Nhân sinh trên đời không như ý, nàng và hấn vốn không thể nào tiếp tục mối duyên này. Ngay tại lúc nàng nghĩ đến cùng hấn coi như chấm dứt, vị thư sinh kia phát ra một tiếng thờ dài, chậm rãi quay đầu đi trở lại— Quả là một vị thư sinh gương mặt tuấn tú, hơn nữa hai hàng lông mày của hấn như một quả tiên điểm ướm át mỹ nhân! Khuôn mặt như ngọc, như một vị thần tiên thoát tục, dưới ánh mặt trời chiếu rọi hấn phảng phất toát ra một vàng hào quang đẹp mắt, làm cho Văn Tuyết Oánh mê muội. Tay không tự giác xoa lồng ngực, tâm bỗng nhiên có chút loạn, trước mắt nhìn đến lại không phải là một nam tử thành thực mê người, mà lại hiện ra hình ảnh một vị thiếu niên— “Oánh muội muội, sau này lớn lên làm tân nương của ta được không?” đắm chìm trong ngày

xuân vị thiếu niên nhìn chăm chăm vị tiểu cô nương hồi hộp chờ đợi câu trả lời. “Hào” Nhu thuận đáng yêu tiểu cô nương ngưng ngưng gật đầu. “Vây, không được đối ý.” “Hào” Văn Tuyết Oánh ánh mắt chuyển hướng khác. Là nàng hoa mắt sao, sao tình cảnh lúc đó lại hiện rõ ràng như vậy ở trước mắt? “Từ Dương huynh, ta nghe nói người tá túc ở trong này còn không tin, không ngờ vừa đến liền thấy, người thật sự tá túc ở chùa chiền sao?” một giọng nam nham xa lạ vang lên. “Từ Dương” hai chữ nặng nề này đánh vào lòng của nàng. Không nhiều lắm có thể gặp người giống tên, chẳng lẽ... “Nghe nói người vì có nhân làm pháp sự?” “Ân” Hân lên tiếng trả lời có vẻ có chút mơ hồ, trong đáy mắt có u buồn. “Là ai?” “Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có lẽ nàng đã là thê tử của ta.” “Chuyện đời khó nói, có nhiều chuyện mình không thể dự liệu trước được” Vị bằng hữu của vị nam tử giết mình, “Khó trách người vẫn không chịu kết hôn, nhưng đây lại là tội bất hiếu, Từ Dương huynh, vẫn là nên lo một chút về chuyện thành thân đi.” “Không có nàng, ta làm sao nghĩ đến chuyện kết hôn được?” Trong nháy mắt, Văn Tuyết Oánh lồng ngực nhảy dựng lên một cổ lửa giận. Chỉ tội cho nàng vẫn nhớ đến lời hứa hẹn khi còn nhỏ, hân lại ở trong ngày vì một nữ tử khác mà thương tâm? Thật sự là tự mình đa tình mà. Oánh hận nắm chặt quyền, nàng xoay người tỉnh rồi đi. Nhưng vào lúc này, âm thanh bồi rối của Tiểu Thúy truyền vào tai nàng. “Tiểu thư, tiểu thư...” “Tiểu Thúy.” Nàng từ lùm cây hiện thân. “Tiểu thư...” Tiểu Thúy vỗ vỗ ngực, làm cho chính mình hồ hập bình ổn trở lại, sau đó mới tiếp tục nói, “Ta vừa rồi thay tiểu thư đi lấy trà gặp phải chuyện xúi quẩy.” “Chuyện xúi?” “Ân” Tiểu Thúy dùng sức gật đầu tỏ rõ lời nói của chính mình là sự thật, “Có người ở trong miếu làm pháp sự.” “Chùa miếu, am ni cô cúng bái hành lễ là chuyện thường, có gì ngạc nhiên.” Nàng không khỏi lâm vào ngẩn cười. “Tiểu thư, không phải như thế...” Tiểu Thúy vốn tinh táo giờ lại rất kích động. “Chậm rãi nói cho rõ.” “Cho dù có nói thế nào cũng nói không rõ được, tiểu thư cùng là hãy đi theo ta.” Nàng nói xong liền kéo tay chủ tử bắt đầu chạy. Bị nàng kéo chạy đi Văn Tuyết Oánh dở khóc dở cười, ánh mắt lại lướt qua một lần nữa chỗ lùm cây khi nãy, trong lòng xẹt qua một tia buồn bã. “Tiểu thư, ngay tại phía trước mà thôi.” Tại một tiểu viện hẻo lánh, nhan khối lượn lơ, tiền giấy bay trong trong gió, tiếng chuông gỗ, làm cho người ta bước vào một bước liền không tự chủ được mà thu liễm tâm thần. “Tiểu thư, người xem” Tiểu Thúy giật nhẹ tay áo chủ tử, thân thủ chỉ hướng bàn. Không cần Tiểu Thúy nói, nàng cũng thấy được, chín chữ đen cực kỳ chói mắt trên linh bài — Văn Thị Tuyết Oánh tiểu thư chi linh vị. “Trong thiên hạ trùng tên trùng họ cũng rất nhiều người.” Nổi lòng mặc dù dao động, nhưng bên ngoài lại vẫn như trước lạnh nhạt. “Ngày sinh tháng đẻ cũng giống nhau.” “Ân?” nàng có chút hồ nghi nhìn nha hoàn. “Nô tỳ chính là tò mò, cho nên tìm hiểu một chút a.” Tiểu Thúy gãi gãi đầu. Giống như nghĩ thông suốt cái gì. Văn Tuyết Oánh thân mình đột nhiên cứng đờ. Hân xuất hiện ở trong này cùng với bài vị này có hay không có liên hệ? Nếu bài vị này là hân lập, như vậy hân vì sau lại nhận định nàng đã qua đời? “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Như thế nào đột nhiên sắc mặt lại trở nên cổ quái?

Xoay mình hoàn hồn, Văn Tuyết Oánh cười cười, “Không có việc gì, tựa như người nói, việc này quả nhiên xui.” Tiểu Thúy không ngừng gật đầu, “Làn nha, là nha, chùng ta vẫn là nên rời đi nơi này nhanh một chút.” “Ân” Nàng trong miệng đáp ứng, thân thể lại tựa hồ không có chuyển động, ánh mắt lại không rời bài vị kia, trong đầu trăm mối tơ vò. Đợi rất nhiều năm, ngay tại lúc nàng nghĩ đến lời hứa hẹn kia không thể thực hiện, ông trời lại tựa hồ như cho nàng có một đùng hy vọng. “Tiểu thư—” Tiểu Thúy hồ nghi nhìn chủ tử. “Nha, đi thôi.” Cuối cùng mắt nhìn bài vị, trong lòng nàng than nhẹ, chậm rãi xoay người, lại lập tức ngừng lại— Ánh chiều tà mang theo hương vị cuối mùa xuân đặc biệt nhu tình chiếu lên người đang đi tới, làm cho hân đã tuần mỹ lại phủ thêm một tầng hào quang. Như vậy thoát tục, lịch sự, tao nhã, sẽ làm cho nam nhân trong khắp thiên hạ đau lòng! Cùng nàng đối mặt trong nháy mắt, Triệu Từ Dương hơi hơi thất thần. Vị tiểu thư này, gương mặt dường như làm cho hân có cảm giác như đã từng quen biết, rất bất khả tư nghị, như vậy một đôi mắt trong như nước si ngốc nhìn hân, làm cho nỗi lòng hân tự động có chút hỗn loạn. “Vị tướng công này, người như vậy nhìn chăm chăm vào một vị cô nương, không hỏi có vẻ thế lễ đi.” Tiểu Thúy mắt thấy chủ tử bị người khác gắt gao nhìn thẳng, cho dù đối phương là một vị mỹ nam tử, nàng cũng quyết định khinh bỉ hân. Vị bằng hữu bên cạnh Triệu Từ Dương lời kếp thủ của hân, mặt mang theo vài phần chế nhạo nhìn hân, “Từ Dương huynh, như vậy thất hồn lạc phách, chẳng lẽ là bị bệnh?” “A... Thực xin lỗi, là tại hạ thất lễ.” Giống như vừa mới tỉnh từ trong mộng Triệu Từ Dương vội vàng thôi dãi giải thích. “Tiểu Thúy, đi thôi.” Lấy cây quạt tròn trong tay che mặt, Văn Tuyết Oánh vội vàng tránh ra. Xem nàng như tránh ôn dịch, Triệu Từ Dương trong lòng thoáng có chút cảm giác mất mát, ánh mắt nhìn theo hướng đi của chủ tử nàng, chậm chạp không thể thu hồi. “Từ Dương huynh, xuân tâm động hử.” Bằng hữu hân giễu cợt. Triệu Từ Dương có chút đắm chiêu gục đầu xuống. Vì sao Oánh nhi trong trí nhớ của hân lại giống với vị tiểu thư mới quen biết này? Giống nhau ở màu vàng quần áo, gương mặt cũng tương tự, phảng phất như cô gái nhỏ đáng yêu trong nắng trên cỏ kia trong nháy mắt trưởng thành duyên dáng đáng yêu thành cô gái thanh xuân vậy, liền ngay cả trang sức trên đầu cũng đều như vậy tương tự... Nàng nếu chưa chết, hân là cũng là như vậy xinh đẹp động lòng người đi. Nghĩ đến đây, một cổ đau thương gắt gao quắc trụ lòng hân. Hồng nhan bạc mệnh, ngay cả tình thâm cũng chỉ còn tiếc nuối. “Đúng rồi, Từ Dương huynh, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, muốn cho người chết được an tâm, người phải theo đuổi hạnh phúc cho chính mình, đây mới là đối với người chết tốt nhất an ủi.” “Trương huynh, giễu cợt.” “Ta là nói thật.” “Ta chỉ là cảm thấy vị tiểu thư kia có chút quen thuộc thôi, người đã nghĩ nhiều.” Ngoài miệng là giải thích như vậy, trong đáy lòng cũng không thể không nổi lên chán chờ. Thật sự chính là như vậy sao? Bước nhanh đi, xác định chính mình đã ra khỏi tầm mắt của hân, Văn Tuyết Oánh mới giảm lại tốc độ bước đi chậm rãi. “Tiểu thư—” Tiểu Thúy do dự nhìn chủ tử. Quạt tròn che khuất hơn một nửa gương mặt của nàng, chỉ lộ ra một đôi thủy mâu thanh tú, “Hôm nay chúng ta ở nhờ lại trong chùa đi.” “Tiểu thư—” “Người hồi phủ nói cho cha ta biết một tiếng, nói ta ở lại trong chùa cầu phúc trai giới.” “Thật là cầu phúc trai giới, tiểu thư, mặt người đỏ cái gì vậy?” Tiểu Thúy nhìn không được liếc mắt một cái xem thường. “Ai nói ta mặt đỏ.” Nàng cứng miệng nói.

“Nô tỳ từ lúc tám tuổi đã đi theo tiểu thư a.” Tiểu Thúy nhìn không được nhắc nhở chủ tử một sự thật. Nha hoàn ở bên cạnh đã lâu bên nên những bí mật của chủ tử đều không giấu giếm được. Văn Tuyết Oánh bĩu môi, “Tóm lại, người cứ đi về nói cho cha ta biết một tiếng là được.” “Nô tỳ lập tức trở về sao?” “Ân” “Thế còn tiểu thư thì sao?” “Ta ở lại trong tự đi đạo, ở phía sau núi của chùa có cảnh sắc rất là mê người.” Cảnh sắc mê người? Nàng xem là “sắc đẹp” mê người mới đúng, vị thư sinh kia thật sự là anh tuấn đến cực hạn, nhất là mi gian kia khóa mỹ nhân chí thực làm cho người ta kinh diễm. Tâm niệm vừa chuyển, Tiểu Thúy ánh mắt đánh giá chủ tử. Hay là tiểu thư đối với người ta động tâm? Cẩn thận hồi tưởng lại tình hình lúc này, cái này có khả năng xảy ra rất cao. “Ánh mắt của người không cần như vậy bên nhọn.” Quạt tròn đem khuôn mặt cấp che lên, Văn Tuyết Oánh ngữ khí rõ ràng có phần hơi nhỏ. “Tiểu thư, nếu hân có thể đi tiếp tú cầu thì tốt biết mấy.” Tuy nói dùng tú cầu chọn rể là ngại quân mệnh không thể không tuân theo, nhưng nếu đúng là thấy trúng người tiểu thư thích thì liền khác. “Đừng có ở chỗ này nói hươu nói vượn, còn không nhanh đi về đem sự tình nói cho cha ta biết, miễn cho hân lo lắng.” Ngữ khí ngưng ngưng mà không kiên nhẫn. Tiểu Thúy am hiểu sâu đạo lý có chừng có mực, lập tức nghiêm trang nói, “Là, nô tỳ đi liền đây.” Nhìn theo bóng dáng nha hoàn rời đi, Văn Tuyết Oánh ánh mắt hướng về rừng trúc, trước mắt không tự giác hiện lên khuôn mặt tuần mỹ, môi đỏ mọng. Mặc kệ bên trong rốt cuộc là có chuyện gì hiểu lầm, chính mình vô duyên vô cớ làm cho người ta hướng mình tụng niệm, làm cho trong lòng không khỏi có cảm giác khó chịu. Hai tay trong tay áo nắm chặt, trong mắt hiện lên vài tia lửa giận, đúng lúc này có một đạo thanh âm nói chuyện từ xa truyền đến làm cho nàng thu liễm tạm thời dời đi sự chú ý của nàng, nàng đắm chiêu nhìn về phương hướng kia. “Không có mỹ nhân, cảnh đẹp, ý vui, nhân sinh lại trở nên buồn tẻ, chán nản.” “Thiếu gia—” Nghe thấy thanh âm nói đùa lộ ra có chút bất cần đời, sau đó lại nghe được tiếng oán niệm của nha hoàn gọi, Văn Tuyết Oánh lúc này mới mới giãn ra, trên mặt mỉm cười lộ chút lúm đồng tiền. Phi Hoa lại giả bộ đến làm mê hoặc tâm tư của nữ tử a. Văn Tuyết Oánh lẳng lặng đứng tại chỗ chờ, quả nhiên không bao lâu bóng dáng hai người liền xuất hiện trong tầm mắt nàng. Phía trước một người, áo trắng như tuyết, mạo tựa Phan An, phong lưu phóng khoáng, nhất phái tiêu sái, đúng là hình tượng tình lang kỳ vọng trong lòng của không biết bao nhiêu cô gái. Nàng trong lòng nhìn không được than một tiếng. Đáng tiếc, như vậy một vị công tử phong thần tuấn tú, cổ tình lại là một nữ nhân. Theo sát phía sau không chút nào ngoài ý muốn là hai gã nha hoàn bên người Cát Phi Hoa, xem về mặt của Tiểu Diệp đối với vị chủ tử không kèm chế hình tượng, phóng dăng mà tức tối, Văn Tuyết Oánh khóe miệng ý cười càng thêm sâu. Phi Hoa là người đặc biệt, hai cái nha hoàn bên người nàng cũng không tầm

thường, phần lớn là chủ không ra chủ, tớ không ra tớ, rất giống là tỷ muội với nhau không hề hiềm khích. “Chắc, nhìn xem, ông trời quả nhiên đối đãi với ta không tệ, ta mới oán niệm vô nãi khả thường, lập tức đưa đến một vị quốc sắc thiên hương làm cho ta mở rộng tầm mắt.” Mắt thấy Cát Phi Hoa một bộ biểu tình mê đắm, lại làm ra vẻ như một vị Hoa Hoa công tử đùa giỡn gái nhà lành, giống như một cái bất lương hoàn đệ tử, Văn Tuyết Oánh rút cuộc nhìn không được “phốc xích” cười ra tiếng. “Có thể làm cho mỹ nhân cười, cho dù khuynh thành cũng đáng” chiết phiến trong tay vung lên, mười phần bị thiếu bản sắc. “Thiếu gia—” Tiểu Diệp ở một bên liếc mắt xem thường. Mọi người chính là như vậy, tiểu thư đùa giỡn nhiều lần như vậy cũng không thấy phiền chán. “Đa tạ công tử tán thưởng.” Nàng liếm váy nhất phúc, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. “Khách khí khách khí.” Thu hồi chiết phiến, cúi người vái chào, nhất cử nhất nhận. Nhìn hai vị tiểu thư đang diễn, Tiểu Diệp không khỏi khóe mắt run run. A, đây là cái gì thể đạo. ... “Thái Lâu đã muốn chuẩn bị gần xong.” Hai người tìm một tòa lương đình ngồi xuống, Văn Tuyết Oánh rút cục nói đến vấn đề chính. Cát Phi Hoa không cho là đúng cười khê, “Thế thì sao?” “Người như thế nào một chút cũng không lo lắng?” “Tại sao phải lo lắng?” “Thánh mệnh khó cãi.” “Tục ngữ có câu thượng có chính sách, hạ có đối sách, cần gì phải lo lắng?” Xem nàng vẻ mặt trần định thông dong, Văn Tuyết Oánh mảy liễu cong lại, “Người đã có đối sách rồi?” sớm nên nghĩ đến quý nha đầu này nhất định đã có chủ ý, chính là nhất thời bị thánh chỉ làm cho lo lắng, không suy nghĩ đến điểm này. Cát Phi Hoa giờ lên một chút tươi cười không đúng đắn, lấy chiếc phiến nâng cằm của Văn Tuyết Oánh ngả ngón nói, “Ai nha nha, mỹ nhân, ta là một cái gian thương a, người lấy cái gì đến đổi?” Một phen đẩy ra chiết phiến, Văn Tuyết Oánh đổi khẩu khí, “Ta đang nói chuyện đứng đắn với người.” “Tại hạ có điểm nào không đứng đắn?” “Từ đầu đến chân đều không đứng đắn.” Nàng thực nghiêm túc nói. Tiểu Diệp xoay người lại, hai vai không ngừng run run. Nhìn đến bạn tốt nghiêm túc dung nhan, Cát Phi Hoa thu hồi vui đùa, còn vô cùng thật sự nói, “Có lâu sẽ đi đăng, hấp dẫn phải xướng a.” Tiểu Diệp rút cục phá công cười ra tiếng. Chủ tử thực sự hết chỗ nói, ở cái loại thời điểm này còn đùa ngoan với Văn tiểu thư. “Lại nháo, về sau đừng có nghĩ đến ta sẽ cùng người xuất môn.” Nàng ra tiếng uy hiếp. “Tuyệt Oánh muội muội, đừng a, ta đùa người vẫn không thành a, ta nói đứng đắn.” Đùa giỡn cái gì, xuất môn đi xa không có nàng võ công cao cường đi cùng, sẽ có nhiều nguy hiểm. “Nói mau.” “Thánh mệnh khó cãi a, cho nên Thái Lâu là nhất định phải lên.” Nhìn đến có người mặt biến sắc, Cát Phi Hoa không ngừng xua tay, “nghe xong nghe xong đã, người phụng chỉ lên lầu, vâng theo thánh mệnh, không có người tiếp cầu của người thì có quan hệ gì đâu?” Nghe xong lời của nàng, Văn Tuyết Oánh ánh mắt nhất thời lâm vào sáng ngời. Là nha, không có người tiếp cầu, cùng nàng có quan hệ gì? Đến lúc đó cho dù là Hoàng Thượng cũng không thể đối với nàng thế nào. “Hiện tại tâm tình có phải hay không hào một chút?” “Ta đến dâng hương quả nhiên là đứng.” “Đương nhiên, vừa được biết muội muội người tới dâng hương, ta này tôn Lạt Ma liền chạy nhanh đến đây.” “Ha ha, người nha.” Nếu tâm tình không tốt gặp được kẻ dở hơi này liền sẽ tan thành mây khói, “đa tạ người có tâm.” “Theo ta khách khí cái gì a, thiện duyên kết hoàn, tại hạ cáo từ.” “Đi thôi đi thôi, ta sẽ không chậm trễ người thời gian đi phát tài.” Các Phi Hoa ánh mắt vòng vo chuyển, mâu hiện lên một chút không có hảo ý, đột nhiên sát vào Văn Tuyết Oánh vỗ nhẹ lên hai má nàng như một cái như chuồn chuồn nước rắc hạ, rồi sau đó cười ha ha, xốt một tiếng mở chiết phiến che khuất nửa khuôn mặt, cố ý đề cao âm lượng nói, “Tuyệt Oánh muội muội, chúng ta ngày khác tái kiến.” Thân thủ che hai má bị đánh, Văn Tuyết Oánh vừa tức giận vừa buồn cười. Đây Cát Phi Hoa, phần nam trang đã lâu hành vi càng ngày càng quái đản. Thẳng đến nàng nhìn đến hành lang cách đó không xa xuất hiện một thân ảnh, làm nàng thân thể bỗng cứng đờ. Chẳng lẽ hẳn đều thấy được? Đáng chết! Không biết chính mình vì sao lại đi đến đây, càng muốn không rõ nhìn thấy hình ảnh hai người liếc mắt đưa tình lại làm cho lòng không biết tại sao lại cảm thấy có chút chua xót, Triệu Tử Dương rõ ràng nghe thấy vị tiểu thư được gọi là Tuyệt Oánh dĩ nhiên danh hoa đã có chủ. Các nàng không chỉ dung mạo giống nhau, mà ngay cả tên đều giống nhau, nếu hẳn năm đó không nhận được tin nàng đã chết, nhất định cho rằng các nàng là cùng một người. Không gian yên lặng, không ai nói gì, phảng phất nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ không có một vật gì dư thừa. Cánh lá nhẹ lay động, một tiếng chim chóc kêu to, cùng với tiếng cánh vỗ bay thẳng hướng lên trời cao, đồng thời đánh vỡ đi không gian yên lặng của hai người. Khi đã hoàn hồn, mắt thấy hẳn muốn xoay người rồi đi, Văn Tuyết Oánh không nghĩ ngợi nhiều liền mở miệng nói, “Công tử xin dừng bước.” Triệu Tử Dương dừng lại cước bộ nhưng vẫn chưa xoay người lại. “Không biết vị Văn Tuyết Oánh kia của công tử là người nào?” “Tiểu thư tại sao lại hỏi cái này?” “Cùng họ lại cùng tên, ta không khỏi đối với vị tỷ tỷ này có chút tò mò, mong công tử giảng qua một chút.” “Cùng tên cùng họ.” Bốn chữ như một cái sét đánh trúng óc Triệu Tử Dương, cước bộ có chút lảo đảo, thân thủ liền vịn một thân cây bên cạnh mới có thể đứng vững. “Tiểu thư xưng hô như thế nào?” “Văn thị Tuyết Oánh, người Hoài Nam, sinh vào tân xấu năm tháng nam sơ cửu giờ Dậu một khắc.” Thanh âm thanh thúy truyền vào tai hắn, đánh tan hẳn thần chí, Triệu Tử Dương trước mắt trở thành một màn hư ảo. Trong thiên hạ trùng tên trùng họ không phải không có, nhưng nếu ngay cả ngày tháng năm sinh cũng giống nhau như đúc, này không khỏi quá mức bất khả tư nghị. ... Tâm sinh dao động, hẳn ý đồ muốn kim trụ lại sức đập dồn dập bên ngực trái. Chẳng lẽ là tin tức có gì làm lẫn? Không, sẽ không, rõ ràng năm đó chính miệng cậu nói, hẳn là không có sai, huống chi vị Văn tiểu thư này đã có tình lang, nàng không có khả năng là Oánh nhi của hắn. “Không thể phụng cáo.” Sà? Hẳn như thế nào lại chỉ lưu lại bốn chữ liền rồi đi? Văn Tuyết Oánh uất ức trừng mắt nhìn thân ảnh lão đạo rồi đi, oán hận nắm chặt quyền. Nàng nói như vậy rõ ràng, hẳn lại như vậy phản ứng lại với nàng, hảo, tốt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Án Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ánh trăng như nước chiếu ra ánh sáng màu bạc, con gió đêm mang theo hơi nước ẩm ướt làm cho những kẻ vô tâm cũng không thể ngủ được mà cảm thấy phiền chán.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng mới lộ dạng phía chân trời, Văn Tuyết Oánh tâm tình thực phức tạp.

Nàng chưa từng nghĩ tới chia lìa, lại phải từ biệt đến mười năm, không dám hy vọng xa vời sẽ gặp lại, lại bất ngờ gặp nhau, đến cuối cùng lão thiên gia định làm gì đây?

Màn đêm yên tĩnh, gió thổi nhẹ nhẹ, dưới ánh trăng mây có vẻ càng thêm trang trọng nghiêm túc.

Tiểu viện trong chùa thực thanh tĩnh, lòng của nàng vốn cũng nên yên bình không phong ba như bóng đêm yên tĩnh kia, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

Nàng cùng hắn chỉ cách nhau một bức tường, điều này phải cảm tạ việc cha cùng trụ trì Văn Lai Tự có giao tình, nên mới có thể yêu cầu trụ trì cho mình

được ở bên cạnh phòng hán. Buổi tối đầu tiên nàng thậm chí còn tỉnh cò nghe được hán thấp giọng tự nói. Hiện tại hán hẳn là đã ngủ rồi, mà nàng dù có làm như thế nào cũng không ngủ được.

Rất muốn liêu lĩnh đi gặp mặt hán để hỏi, nhưng chân của nàng lại giống như bị dính chặt, không thể chuyển động chút nào.

Ánh mắt dừng ở bức tường không tính là cao kia hồi lâu, nàng chậm chạp không hề cử động.

Làm đồ bức tường này đối với nàng mà nói hoàn toàn không phải là không có cách, chỉ là thái độ của hán làm cho nàng chần chờ, không dám tùy tiện làm việc. Hán dường như có chút không thể đối mặt được với sự thật nàng còn sống.

Cùng lúc đó, bên kia bức tường, Triệu Tử Dương đứng yên thật lâu phía trước cửa sổ.

Hán biết nàng đang ở nhờ kế bên, từng nghĩ đến chỉ có trong mộng mới có thể gặp lại thiên hạ (*). Đột nhiên nàng lại xuất hiện ngay trước mặt, vui sướng qua đi để lại trong lòng tràn đầy bối rối cùng lo lắng. Nếu nàng chưa chết thì vì sao năm đó cậu lại trở về đưa tin tức như vậy?

(*) thiên hạ: người mình yêu

Đúng vậy, cho dù hán luôn tự nhủ chính mình phải tin tưởng cậu. Tin tưởng Oánh nhi quả thật đã chết. Nàng chỉ trùng tên trùng họ thôi, nhưng ở chỗ sâu nhất trong lòng mầm mống khát vọng lại không ngừng lớn mạnh, nhanh chóng trưởng thành như cây đại thụ che trời

Không chết thì như thế nào?

Cúi nhìn đầu quyền đang nắm chặt, nàng nay đã không còn là tiểu cô nương ngây thơ. Nàng đã có ý trung nhân, nam tử kia là người nho nhã, là vị công tử có dáng vẻ rất khí phách. Nhìn quần áo rõ ràng phi phú tức quý (*), cho dù nàng thật sự là Oánh nhi, hán có năng lực thừa nhận đã từng quen biết sao? Nếu thức nhận quen biết thì sẽ có khác so với bây giờ không?

(*) phi phú tức quý: không giàu có thì cũng là người có địa vị

Nếu kết cục chỉ làm cho người ta đau lòng, hán tình nguyện tin tưởng Oánh nhi của hán đã sớm không còn trên đời.

“Oánh nhi, một khi đã như vậy, lão thiên gia vì sao còn muốn nàng và ta gặp lại?” hán buồn bã thì thào.

Lời nói của hán khi vào tai Văn Tuyết Oánh lại là một nghĩa khác, bàn tay nắm chặt. Ý hán là sao? Chẳng lẽ chỉ khi nàng chết hán mới có thể thể hiện được hình tượng si tình của mình sao?

Một quyền thật mạnh đánh vào bức tường, vô số bụi bặm bay như mưa.

Là hán nhìn lầm rồi sao? Cái tường ngăn cách hai sân đường như hơi hơi chấn động.....

Triệu Tử Dương xoa xoa mắt, nhìn chăm chú. Không, không phải hán hoa mắt, bức tường kia lúc trước đứng sừng sững bây giờ đang run run, từng mảng vôi vữa giống như những chiếc lá khô đang tuôn rơi trong gió.

Để chứng minh xác thực không phải mình hoa mắt, hán đi ra cửa phòng, đi đến bên cạnh bức tường.

Nhưng ngay khoảnh khắc hán vừa dừng lại, bức tường ầm ầm đổ sập, biến thành một đồng gạch đá rơi xuống đất.

Có lẽ, bức tường này không rắn chắc giống như tường tượng. Đây là suy nghĩ vừa lướt qua trong đầu hán.

Đứng ở bên cạnh đồng gạch ngói vụn là một đôi nam nữ đang khiếp sợ chưa hoàn hồn.

Ánh trăng như vẽ dừng ở trên người hai người, làm cho vẻ mặt của bọn họ so với ánh trăng bạc còn mông lung thần bí hơn.

Ánh mắt chậm rãi chuyển từ đồng gạch ngói vụn qua chân phải, Văn Tuyết Oánh chậm rãi nhếch đôi môi cánh hoa, nhanh chóng ở trong lòng hạ quyết định — đánh chết không thừa nhận tường là nàng dùng chân đạp đổ. Hôm nay sức mạnh trời sinh từ nhỏ đến lớn đã luôn làm cho nàng phải thấp thỏm lo âu. Nên khi còn bé lúc nào nàng cũng phải cẩn thận, chỉ sợ có ngày bại lộ sức mạnh thiên phú dị bẩm của mình sẽ bị người đời coi là quái vật.

Giống lần đó do nhất thời không khống chế tốt sức mạnh, đem một cây gỗ to bẻ gãy liền bị đồn thổi thành nàng lấy nó làm gậy đánh gia nhân cùng cha tàn nhẫn đến độ làm gãy luôn cây gỗ. Thật sự là nàng vô tội.

Triệu Tử Dương vừa lấy lại tinh thần nhưng vẻ mặt khó nén kinh ngạc. Nàng cũng là nhìn thấy tường có điểm khác thường nên đi tới xem xét sao? Tại sao đêm khuya nàng vẫn chưa đi ngủ? Hay là cũng có tâm trạng giống hán?

Nghĩ đến đây, hán không khỏi thầm mắng chính mình một câu: Sao có thể như thế được? Có khả năng chính là do thời tiết nóng quá nên nàng không ngủ được, sao lại có thể giống tâm trạng của hán làm cho trần trọc nên không thể đi vào giấc ngủ?

“Thật khéo.” Sau khi đã lấy lại tinh thần Văn Tuyết Oánh mở miệng đánh vỡ trầm mặc giữa hai người.

“Bức tường trong chùa rất vững chắc.” hán cảm thấy chính mình cũng phải nói cái gì đó, vì thế tiếp một câu như vậy.

Văn Tuyết Oánh mặt không khỏi ửng hồng lên. Cũng may là buổi tối, hơn nữa để giữ lễ nghĩa hẳn chắc chắn sẽ không nhìn kỹ mặt nàng, may mắn!

“Đúng vậy, bức tường đang tốt đột nhiên lại sụp, may mắn không đụng trúng ai.” Nàng ít nhiều mấy năm nay đã đi theo Phi Hoa lịch lãm. Hôm nay cho dù có ăn nói lung tung, nàng cũng có năng lực giữ được bình tĩnh.

Tuy nhiên, ánh mắt nhìn đến chân hắc chỉ cách đồng đồ nát này không xa, có vài bước chân, lòng của nàng không khỏi căng thẳng.

Nếu lão thiên gia có thể làm cho bọn họ gặp lại với dụng ý là làm cho hắc chết trong tay nàng. Nàng thề từ nay về sau nhất định không đi chùa lễ Phật.

“Tiểu thư bình yên vô sự là tốt rồi.” hắc cảm thấy thật may mắn vì nàng không việc gì.

“Cám ơn công tử.”

Sau đó hai người không hẹn mà cùng im lặng.

Khách sáo! Rất khách sáo !

Khách sáo làm hắc cảm thấy chính mình thực đối trá, rõ ràng là có quen biết, lại còn muốn giả là mới gặp.

Khách sáo làm nàng muốn phát điên, hắc thật sự đầu gối không biết tình hình, hắc nhận định nàng đã chết, nay nàng chỉ là người lạ trùng họ trùng tên mà thôi.

Làm sao bây giờ? Hai người đồng thời tự hỏi trong lòng.

“A đi đã Phật, thiện tai thiện tai, hai vị thí chủ không việc gì?”

Đột nhiên tiếng niệm Phật phát ra đánh vỡ im lặng đang được duy trì giữa hai người.

Thật sự là phá đám. Văn Tuyết Oánh oán hận lườm mấy vị tăng nhân tuần tra ban đêm một cái, lấy trong tay quạt tròn ra che mặt, còn không kịp mở miệng, chợt nghe đến phía sau truyền đến thanh âm kinh hoàng của Tiểu Thúy.

“A, ở đây đã có chuyện gì? Tiểu thư, người không sao chứ? Cái tường này làm sao có thể đổ? Thật là cũng quá không rắn chắc, nếu làm tiểu thư bị thương thì sao?”

Văn Tuyết Oánh khòe miệng hơi hơi run rẩy, trên đầu hiện lên hàng loạt hắc tuyến. Tiểu Thúy, người tận dụng lợi thế làm tỷ nữ nhà quan thật sự là càng ngày càng thành thạo. Giờ này khắc này, nàng không nhận được cảm xúc muốn đánh người.

“Làm cho nữ thí chủ phải sợ hãi, thật có lỗi.” người xuất gia quả nhiên bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt vô cùng, không có chút biểu hiện hờn giận.

“Ta không sao.” vì phải phối hợp với lý do để từ chối nha hoàn, nàng dùng tay xoa ngực lại còn làm vẻ mặt sợ hãi “Chính là bức tượng này như thế nào vô duyên vô cớ lại sụp?”

Một đám tăng nhân tuần tra ban đêm không khỏi lâm vào ghen tức. Thật ra, bọn họ cũng đang nghi ngờ chuyện này.

“Trời càng khuya càng lạnh, nữ thí chủ vẫn là nên đi nghỉ sớm đi.” Vấn đề chưa được giải quyết xong tăng nhân đã trốn tránh mà chuyển sang đề tài khác

“Đúng vậy, tiểu thư, khuya rồi, vẫn là nên trở về phòng nghỉ ngơi đi, ngủ không được cũng không thể đứng trong viện. Tiểu thư nghĩ xem tường này nếu đổ vào người, nô tỳ trở về làm thế nào có thể đối mặt với lão gia” Tiểu Thúy lại phát công.

“Tiểu Thúy.” Văn Tuyết Oánh hợp thời thể hiện tư thế chủ tử.

“Nô tỳ đỡ tiểu thư trở về phòng.” nụ cười trên môi vụt tắt, trở về với dáng vẻ cung kính

Nhìn theo chủ tớ hai người vào trong phòng, tăng nhân chuyển hướng sang bên Triệu Tử Dương “Triệu thí chủ cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.”

“Cám ơn đại sư quan tâm, ta cũng đang muốn đi ngủ.”

“Làm cho thí chủ bị sợ hãi.”

“Không sao, đại sư hẳn là nên đi chỗ khác tuần tra.”

Những tăng nhân tuần tra ban đêm cáo từ mà rời đi.

Triệu Tử Dương ánh mắt quyến luyến nhìn về phía cửa phòng đã khép lại, chậm rãi xoay người đi về phòng mình.

Những ngôi sao sáng ẩn đi ánh trăng di chuyển, chỉ còn lại ánh đèn phía ngoài cửa sổ chiếu sáng ngoài.

Gió đêm xuyên qua cửa sổ thổi làm màn tung bay. Ánh đèn lay động chiếu ra ánh sáng đối lập với quang cảnh tối tăm bên ngoài cửa sổ .

Sau khi sửa soạn xong đệm giường Tiểu Thúy thối lui, xoay người nhìn về phía chủ tử “Tiểu thư, còn giận nô tỳ?”

“Không có.” bởi vì vừa rồi nếu không phải Tiểu Thúy lên tiếng phá vỡ tình thế căng thẳng, nàng cũng không biết còn có thể cùng hấn nói cái gì.

“Nhưng tiểu thư nhìn không vui.”

Đúng vậy, nàng phải vui vẻ như thế nào đây?

Căn bản không biết phải tiếp tục đoạn nhân duyên trời ban này như thế nào, chia tay đã lâu cho nên cảm thấy xa lạ ? Không, không phải, là hấn vô tình không muốn tiếp tục đoạn tình duyên này.

Nghĩ đến đây, Văn Tuyết Oánh mày càng thêm nhăn. Thật sự là làm người ta phiền não mà.....

“Tiểu thư, đừng nghĩ nhiều, đi ngủ sớm một chút đi.”

Nàng cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, nhưng lại nhịn không được mà nghĩ đến. Dù sao nàng đã không còn thời gian để chờ đợi nữa, Thái Lâu lập tức sẽ xây dựng xong, mà chung thân đại sự của nàng đã muốn do một quả tú cầu quyết định.

Tuy nói Phi Hoa vội vã chạy tới cho nàng uống một chén thuốc an thần, nhưng nàng vẫn cảm thấy bất an như trước. Cho dù các nàng ba người tiếng tăm xấu không chịu nổi, nhưng phụ thân các nàng dù sao cũng đều là đại quan đương triều. Lúc này tránh không được sẽ có những người vì phú quý quyền thế mà không từ thủ đoạn.

Tiểu Thúy lẳng lặng đứng một bên nhìn chủ tử, trong lòng không khỏi có chút buồn ngủ. Thật ra tiểu thư là người hiểu biết lẽ nghĩa, từ khi kết bạn với Cát tiểu thư tình nghịch xong, lại dần dần vứt bỏ hình tượng thực nữ, hoàn toàn thay đổi, càng đáng sợ là nàng lại cảm thấy tiểu thư như vậy mới càng tuyệt vời.

“Tiểu Thúy.”

Tiểu Thúy bị một tiếng gọi nhỏ của Văn Tuyết Oánh làm cho hoảng sợ. Giọng điệu này, biểu tình này, lão thiên gia ơi! Tiểu thư lại muốn nói ra điều gì kinh khủng?

“Tiểu thư.” nàng thật cẩn thận lên tiếng trả lời. Phật tổ phù hộ, sẽ không phải a, Cát tiểu thư a Cát tiểu thư, người rớt cuộc thừa dịp ta không cạnh tiểu thư đã làm gì mà thay đổi tiểu thư nhà ta đến như vậy?

“Chúng ta đi cướp sắc chứ?”

Tiểu Thúy thân thể lập tức run rẩy, tuy rằng cố giữ vững bình tĩnh, nhưng vẫn không thể che dấu sợ hãi.

“Cái gì?” nhất định là nàng nghe lầm.

Văn Tuyết Oánh mỉm cười. Hai gò má như ngọc dưới ánh đèn nổi lên một mảnh đỏ bừng “cướp sắc.”

Tiểu Thúy chịu đá kích sâu đậm cố gắng ổn định thân mình, thanh âm khó nén run run nói “Cái gì?”

“Ta tin tưởng ngươi nghe rõ .” Văn Tuyết Oánh từ chối lặp lại.

Một bước dài đi lên phía trước, nắm chặt tay chủ tử, Tiểu Thúy khản trương vô cùng ” tiểu thư, không thể, tuyệt đối không thể.”

“Ngươi khản trương như vậy làm cái gì? Chỉ là cướp sắc thôi mà.”

Gọi sét đến đánh choáng váng nàng đi, cái gì kêu thôi mà? Tiểu Thúy không chịu được muốn hét to.

“Chẳng lẽ ngươi không thấy luôn là nữ tử chúng ta bị kẻ khác đùa giỡn quá mức đến không công bằng sao?”

Đây không phải là lý do để các nàng có thể đi đùa giỡn nam nhân! Trong lòng Tiểu Thúy thét chói tai.

“Chính là đùa giỡn một chút, chẳng lẽ ngươi không thấy hấn thật sự rất đẹp sao? Đùa giỡn một chút cũng không hại gì.”

Tuy nói như thế, nhưng là..... Không đúng, nàng không thể đồng ý tiểu thư, lần này tuyệt đối không thể, nhất định phải kiên định lập trường. Vì thế, Tiểu Thúy hít sâu một hơi, vẻ mặt đau đớn kịch liệt nhìn chủ tử nói “Tiểu thư, người nếu thật sự không ngủ được, chúng ta tìm một bản kinh Phật để niệm đi.”

“Kinh Phật?” nàng hơi hơi kinh ngạc.

“Không tức là sắc, sắc tức là không.....” Tiểu Thúy trong óc nhanh chóng hiện lên những lời này.

“Ha ha.....” Văn Tuyết Oánh bị chính nha hoàn bên người lấy lòng.

Nghe được bên cạnh truyền đến tiếng cười trong trẻo, Triệu Tử Dương khoe môi nhin không được hơi hơi giờ lên. Nàng dường như tâm trạng không tồi.

Hắn không biết rằng, nếu biết có người muốn quyến rũ hắn, liệu hắn còn có thể vui vẻ được như thế được hay không?

Bầu trời trong xanh như nước biển, trên trời không có một đám mây. Sau cơn mưa không khí trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, thậm chí còn làm cho người ta có một chút cảm giác mát mẻ.

Gió nhẹ làm quần áo của nàng hơi bay bay, tóc dài ở tung bay trong gió, thân ảnh tao nhã nhàn tĩnh đang đọc sách.

Một nữ tử tao nhã như vậy làm sao có thể là kẻ thô bạo vô song như trong đồn đại?

Bởi vì bức tường bị đổ chưa tu sửa, Triệu Tử Dương đứng trong viện của mình có thể thấy rất rõ ràng mọi hoạt động của Văn Tuyết Oánh ở trong viện, cho nên hắn cảm thấy thực hoang mang.

Mỗi buổi sáng nàng đều ngồi ở bàn dưới tàng cây thạch đọc sách, mà nha hoàn của nàng sau khi hầu hạ trà nước điểm tâm xong luôn im lặng ngồi thêu ở một bên.

Sau giữa trưa nàng có thói quen ngủ một lát, sau đó sẽ cùng nha hoàn ra ngoài đi dạo, gần tối mới trở về, còn hắn mỗi ngày trong khoảng thời gian này sẽ có cảm giác thời gian trôi qua thật chậm, tâm tư không yên, hoàn toàn không thể tập trung vào sách vở.

Vốn dĩ hắn không để công danh lợi lộc trong lòng. Lần này vào kinh cũng không ôm tư tưởng thi đậu, chính là muốn đến nơi nàng lớn lên từ nhỏ để tìm kiếm cảm giác quen thuộc.

Nhớ lại cảm giác ngọt ngào, tâm cũng là chua xót vô cùng. Lão thiên gia đã bắt phải chia ly vĩnh viễn, sinh không thể gần nhau, chết cũng không thể làm bạn. Hắn vốn tưởng chỉ có thể cứng bái hành lễ nào ngờ nàng đột nhiên xuất hiện

Làm cho hắn hoảng sợ nhưng cũng vì nàng mà động tâm, rất dễ dàng vứt bỏ suy nghĩ rằng nàng đã chết, giống như bọn họ chưa từng bao giờ chia lìa, quen thuộc mà xa lạ.

“Triệu công tử, nô tỳ vừa pha một ấm trà lại, ngài có muốn qua đây uống một chén không?”

“Việc này không hay lắm” hắn chần chờ sợ làm hỏng thanh danh Văn Tuyết Oánh, ánh mắt cũng không tự chủ chú ý về mặt biến hóa của nàng.

Tiểu Thúy hận không thể nhếch miệng lên cười. Rõ ràng đối với tiểu thư nhà nàng có ý vậy mà còn khách sáo như vậy. Còn tiểu thư, rõ ràng không thích đọc sách, vì làm cho hắn mỗi ngày ngơ ngác nhìn chăm chú, không tiếc tự mình chịu tội cầm sách giả dạng tài nữ, thực sự nàng cũng sắp không chịu nổi tình trạng ái muội của bọn họ.

“Không sao, một ly trà thôi mà, sẽ không gây ra những lời đồn đại vô nghĩa” Văn Tuyết Oánh nhìn thấu tâm tư của hắn, không khỏi chủ động tỏ vẻ.

Xem nàng vẻ mặt tự nhiên, không có chút thái độ xấu hổ, hắn trong lòng không khỏi thả lỏng. Quả nhiên là hắn suy nghĩ quá nhiều, từ xưa danh sĩ ước hẹn phẩm trà cần chi đề ý đến sự khác biệt giữa nam nữ.

“Vậy tại hạ xin làm phiền.”

“Công tử mời.” nàng buông cuốn sách trong tay, làm tư thế mời.

Tiểu Thúy lập tức thông minh hiểu ý đi châm trà, sau đó lui qua một bên.

“Trà thơm quá.” nhấp một ngụm trà, hắn không khỏi lộ vẻ mặt vui mừng.

“Đây là trà Bạch Liên rất thơm, là Tiểu Thúy tự tay hái sen chế biến mà thành.”

“Cô nương thật có lòng.”

“Công tử quá khen, kỳ thật chủ ý này là do tiểu thư nghĩ ra, nô tỳ cũng chỉ là làm việc theo sự hướng dẫn mà thôi.”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng “Thì ra tiểu thư mới là cao thủ về trà.”

“Ta chỉ là có cái miệng xảo quyết (từ này là nguyên văn trong convert nha) chút mà thôi.” Văn Tuyết Oánh vẻ mặt tự nhiên trả lời.

Tiểu Thúy ở một bên âm thầm gật đầu. Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư nhà nàng có cái miệng thực xảo quyết, chuyên môn nghĩ ra cách tìm sách dạy chế biến trà đến khảo nghiệm trình độ khéo tay của nàng, sau đó nhất định là ăn uống rất cẩn thận.

Triệu Tử Dương trong chốc lát có chút không thể mở miệng nói tiếp, nàng thẳng thắn như thế, làm hắn có chút không biết làm thế nào, vì thế chỉ có thể chậm rãi thôi nhe nhệ chén trà, không đáp.

“Ném thử điểm tâm đi, Tiểu Thúy lấy nguyên liệu chính là hoa hồng làm thành đó.”

“Cám ơn tiểu thư.”

“Còn có này, Tiểu Thúy dùng cây lựu làm.”

Tiểu Thúy ở một bên càng nhìn mắt mở càng lớn, vẻ mặt càng cổ quái. Nếu không phải biết rõ suy nghĩ tiểu thư, nàng thật muốn nghĩ đến tiểu thư đang tính đem nàng ra để chào hàng cho vị Triệu công tử này.

Kỳ thật, có suy nghĩ này không chỉ có mình Tiểu Thúy, Triệu Tử Dương cũng đã bắt đầu cảm thấy có mồ hôi rịn ra hai bên thái dương, mỹ vị trà bánh ăn đến miệng nhưng lại lòng cũng chua xót.

“A, đồ mồ hôi, hôm nay thời tiết quả thật có chút nóng.” Một chiếc khăn lụa theo lời nói đưa qua, hào phóng tự nhiên thay hắn lau mồ hôi hai bên thái dương.

Vì thế, Tiểu Thúy trở mặt, Triệu Tử Dương hóa đá.

Tiểu thư thế nhưng thật sự là đang đùa giỡn người ta!

Hành vi của nàng thật sự quá mức vô cùng thân thiết!

Trái lại Văn Tuyết Oánh vẻ mặt tự nhiên, lấy khăn lụa vừa thay người lau mồ hôi lau điểm tâm dính ở khóe miệng chính mình.

Trắng trợn tán tỉnh mà! Tiểu Thúy cảm thấy đây nhất định là di chứng của việc chủ tử hàng năm bị Cát tiểu thư đùa giỡn. Gần mực thì đen, tiểu thư đã hoàn toàn bị bôi đen rồi!

Triệu Tử Dương không khỏi đỏ mặt, xấu hổ giống như đám hoa hồng bên cạnh. Dĩ nhiên đem một nam mỹ nhân đi so sánh với hoa cũng thật quá si nhục!

Thực là đẹp đến kinh người, như món ăn đầy đủ sắc hương vị, khó trách tiểu thư có tư tưởng cướp sắc, ngay cả nàng hiện tại cũng hiểu được vì trước mắt là một cảnh xuân lãng mạn vô cùng.

“Tiểu Thúy, chú ý nước miếng của người đang chảy ra.”

Tiểu Thúy lập tức trừng mắt căm hận nhìn chủ tử của mình. Rốt cuộc là ai chảy nước miếng? Huống chi cho dù có. Cũng là tiểu thư đi trước, nàng chỉ đi theo mà thôi.

Triệu Tử Dương da mặt càng thêm nóng. Vị Văn tiểu thư trước mặt thật sự là Oánh nhi trong trí nhớ của hắn sao? Tiểu cô nương hay thẹn thùng trước kia đi đâu rồi?

“Yêu điệu thực nam, nữ tử hảo cầu, Tiểu Thúy cái này không có gì đáng xấu hổ.” giọng nói của nàng hết sức nhẹ nhàng như gió thổi mây bay.

“Tiểu thư —” Tiểu Thúy cố gắng không chế chính mình để không phát điên, liệu mạng nhắc nhở chính mình hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.

“Làm sao vậy?”

Triệu Tử Dương đột nhiên lại nở nụ cười. Xem nàng dùng cánh tay chống má, mặt phấn xinh đẹp, mày liễu mảnh mai, môi hơi nhếch lên, thanh âm lộ ra một chút khiêu khích cùng bá đạo hời hợt lại tiểu nha hoàn của chính mình, lại làm cho hắn cảm thấy thật đáng yêu.

“Nô tỳ đi vào nhà bếp giúp tiểu thư bưng canh hạt sen tới.” Tiểu Thúy tìm cớ rời đi, kiên quyết muốn rời đi không muốn tiếp tục làm bìa ngấm cho tiểu thư. Thẹn thùng thì cứ thẹn thùng, thế nào lại chuyển mục tiêu sang nàng, một con người thật đáng giận!

“Ta lại không đói bụng.” nhìn đến thân ảnh của nàng nhanh như chớp biến mất, Văn Tuyết Oánh rốt cục khép miệng lại. Thật sự là nha đầu không nghĩa khí, vì chung thân hạnh phúc của chủ tử hy sinh một chút có là cái gì.

Nhìn không được, Triệu Tử Dương cúi mặt nhìn xuống phía dưới, che dấu vẻ mặt đầy ý cười. Tuy rằng Oánh nhi trong trí nhớ của hắn bây giờ có chút khác biệt, nhưng bộ dáng thẹn thùng không được tự nhiên vẫn làm cho hắn xao động.

Cảm nhận được tầm mắt của hắn dừng ở trên người mình, Văn Tuyết Oánh có chút run rẩy. Đã không còn Tiểu Thúy là kẻ thứ ba ở đây, nàng đột nhiên cảm thấy nặng nề so với buổi trưa còn muốn nóng hơn, làm cho da mặt của nàng cũng có xu thế nóng lên.

“Kỳ thi sắp tới gần, công tử có thể nắm chắc được đề tên lên bảng vàng?” nàng chỉ có thể tìm cách nói chuyện khác để dời đi lực chú ý của hắn, trong lòng yên lặng cầu nguyện, trăm ngàn không cần tiếp tục, nàng một chút cũng không nghĩ muốn để lộ ra khuôn mặt đỏ như quan công của mình

“Tùy duyên đi.”

“Công tử thật sự là rộng rãi.”

“Đại khái là gần đây ở lại trong chùa đã thông suốt được nhiều việc” hắn nhẹ nhàng băng quơ nói, muốn giải thích nhiều hơn, nói xong lại đưa mắt nhìn về

phía điện phủ phía xa xa.

Nàng cũng theo ánh mắt hần nhìn lại, lại nhìn thấy ở rất xa có một đám gia nhân đang vây quanh một cô gái mặc cẩm y hoa phục tiến vào đại điện, xem phô trương như thế này không giống phú hào, quan lại bình thường, hẳn là vương công quý tộc.

“Trong chùa này hương khói cực thịnh.”

“Người đời chỉ muốn cầu phước để tìm yên bình mà thôi.”

Hần thu hồi ánh mắt nhìn nàng “Tiểu thư lời này hình như là có chút xúc động?”

“Ta xem công tử cũng có thể giác ngộ ra mà, công tử tới đây không phải vì cầu bình yên sao?” nàng không đáp hỏi lại.

Triệu Tử Dương im lặng hồi lâu, lâu đến Văn Tuyết Oánh phải nghĩ rằng bọn họ hôm nay vấn đề này đã xong.

“Đúng vậy, tại hạ cũng vậy đến cầu bình yên. Nghĩ đến an lòng thì có thể thực hiện chữ hiếu trước, nghe theo lời mẫu thân nói trước khi cưới vợ sinh con phải lấy được công danh.”

Tuyết Oánh im lặng. Thì ra hẳn là ôm suy nghĩ như vậy thay nàng làm pháp sự sao? Khó trách lúc ấy cả người thoát nhìn u buồn như vậy.

“Là tại hạ nói lỡ, khiến tiểu thư tâm tình chuyển xấu.”

“Không phải, tôi chỉ là đang nghĩ thế sự vô thường, lão thiên gia có khi thật sự coi tình yêu như trò đùa.”

“Chúng ta không nên nói chuyện làm người ta không vui nữa, tiểu thư thử đoán người vừa đến là loại người nào?”

Văn Tuyết Oánh cười cười, nhấp một ngụm trà mới nói “Công tử nếu thật muốn lấy được công danh, nàng sẽ là một cách thức mau lẹ.”

Triệu Tử Dương hơi biến sắc. Hần nghe hiểu ám chỉ của nàng, vì nghe hiểu, tâm mới có thể bị thương như vậy, nàng đang châm chọc hẳn sao? Muốn hẳn bảm vấy đàn bà để đi lên con đường làm quan sao?

“Tiểu thư nói đùa.”

“Nếu công tử chê cười xin đừng để tâm.” nàng cười nhẹ nhàng, đưa mắt nhìn ra cửa.

“Tiểu Thúy nha đầu kia đi lâu như vậy, như thế nào còn chưa trở về?”

Đã sớm trốn cách đó không xa Tiểu Thúy nghe ra chủ tử có ý cảnh cáo, vội vàng từ chỗ trốn đi ra, làm bộ vừa trở về.

“Tiểu thư, công tử, để hai người đợi lâu.”

“Không sao, trở về là tốt rồi.” nếu không không khí giữ nàng và hẳn sẽ càng lúc càng nặng nề, ai, lời nói quá mức trầm trọng thật sự không thích hợp cho việc xa cách đã lâu nay mới gặp lại, giữa hai người vốn đã có hiểu lầm.

“Bên ngoài náo nhiệt như vậy biết là người nào không?” Văn Tuyết Oánh giống như vô tình hỏi.

“A, tiểu thư hỏi người vừa mới đến a, nghe nói là Tuyên Hoa công chúa.”

“Công chúa Tuyên Hoa?”

“Vâng, chờ tiểu thư cùng hai vị ngự sử tiểu thư xuất giá xong, kế tiếp Hoàng Thượng nhất định là muốn thanh lý nữ nhi của chính mình, cho nên có công chúa đến dâng hương cầu nguyện là chuyện rất bình thường.”

Văn Tuyết Oánh bị lí do từ chối của Tiểu Thúy làm cho tức cười.

Nhìn nụ cười nhẹ nhàng không chút buồn phiền của Văn Tuyết Oánh, tim Triệu Tử Dương đập nhanh hơn, ánh mắt lập tức nhắm lại, cố sức dấu đi cảm xúc. Nay trong lòng nàng đã có người khác, hẳn muốn buông tay, coi như nàng thật sự đã chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tí tách, thái dương bị mây đen che lấp, một bầu trời đầy âm u. Tuy là ban ngày, nhưng người ở trong phòng cũng không đốt đèn chiếu sáng.

Gió theo cửa sổ thổi vào, xua tan không khí oi bức bên trong, cũng làm cho Văn Tuyết Oánh không khỏi hướng đến cửa sổ bước vài bước, thời tiết oi bức như thế lại không thể ra ngoài, làm cho tâm tình cũng trở nên cảm thấy có chút áp lực.

Văn Tuyết Oánh dự định hôm sau nói mọi chuyện rõ ràng với Triệu Tử Dương, đúng lúc này Tuyên Hoa công chúa tiến đến dâng hương, dâng hương xong muốn rời khỏi, trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy Triệu Tử Dương có gương mặt buồn bã, lập tức thay đổi ý định, nói muốn ở trong chùa trai giới mấy ngày.

Rõ ràng chính là ý không ở trong lời!

Đáng giận hơn nữa là ngày hôm sau có rất nhiều nhân công đến dựng lên bức tường mà nàng đã làm đổ, vị công chúa này thật ra giống với phụ hoàng của nàng là gà mẹ.

“Tiểu thư, nước ô mai ướp lạnh, ta giúp ngươi mang tới.” Tiểu Thúy một bên cầm trong tay ô dù phóng tới cạnh cửa, một bên dẫn theo cái giỏ trúc đi đến trước bàn.

Nhìn lên chủ tử một cái. Tiểu Thúy mím môi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói. Không cần nói đến tiểu thư thấy mất hứng, nàng là nô tỳ xem cũng thấy khó chịu. Đầu tiên là hoàng đế vô duyên vô cớ hạ thánh chỉ, cho cho tiểu thư phao tù cầu kén chồng, tiếp theo là công chúa điện hạ nửa đường đi ra muốn cưới ý trung nhân của tiểu thư.

Đem ánh mắt đang nhai ra hương ngoài cửa sổ thu hồi lại, Văn Tuyết Oánh quay đầu xem nàng mỉm cười.

“Tiểu thư, ngươi còn cười được.”

“Đừng có lấy vẻ mặt bất mãn nhìn ta, chúng ta làm người phải tự mình hiểu chẳng phải thế sao? Nay tình hình đã như vậy, chúng ta phải tự động rút ra.”

“Tiểu thư không phải thấy không cam lòng sao?”

Văn Tuyết Oánh cầm quyển sách trên bàn, tựa vào thành giường mở ra, không chút để ý nói, “Cái này giống như việc ta phụng chỉ phao tù cầu, cho dù ta không cam lòng thì như thế nào? Trời đất bao la, Hoàng Thượng lớn nhất, nếu không cam lòng, ta còn cũng phải đúng hạn đi lên Thái Lâu.”

“Nha” nói đến đây, cái gọi là nhận mệnh, bất quá, bị Cát tiểu thư mưa dầm thấm đất mấy năm nay, tiểu thư còn có thể nhận mệnh, làm cho nàng thực kinh ngạc.

“Ngươi kêu một tiếng ‘nha’ thật đáng nghiên cứu nha.”

“Tiểu thư đa tâm.”

“Chỉ mong là vậy.” Tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn nha hoàn một cái, nàng tiếp tục đọc sách.

“Tiểu thư, uống canh trước đi.”

Văn Tuyết Oánh buông quyển sách trên tay xuống, tiếp nhận bát từ tay nha hoàn, đang định uống một ngụm. Nghe được bên ngoài có động tĩnh, không khỏi lơ đãng mi mắt lên, “Đi mở cửa đi, có khách đến.” Loại này thời tiết còn có ai đến?

Phải không? Tiểu Thúy ngưng thần tập trung nghe. Bên trong tiếng mưa gió quả thật có tiếng gõ cửa, nàng vội vàng cầm ô đi mở cửa đón khách.

Chờ Tiểu Thúy đem khách vào bên trong, Văn Tuyết Oánh nhìn không được lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

“Quấy rầy tiểu thư.”

Thu hồi kinh ngạc, nàng mỉm cười, đứng dậy nhường chỗ ngồi, “Triều công tử, mời ngồi.”

“Cám ơn.”

“Nhưng không biết công tử lúc này tới chơi, có chuyện gì sao?” xem vật áo hần có độ ẩm ướt là ở trong vũ lý đứng hơn nửa ngày, làm cho quần áo cả nửa người đều bị mưa làm cho ướt nhẹp, làm cho nàng hoài nghi hần rốt cuộc có hay không bung dù.

Tiểu Thúy thông minh nhìn đến ánh mắt của chủ tử, lập tức lạnh lợi lấy khăn mặt đến.

“Trước lấy khăn lau cho đỡ ướt, uống chén trà nóng.” Nàng tiếp nhận khăn mặt đưa cho hần, “Toàn thân ngươi đều ẩm ướt, tốt nhất là đổi một chút quần áo.”

Triệu Tử Dương lập tức sắc mặt khê biến, có chút buồn nản cúi đầu, “là nha, nhưng là ta hiện tại không thể trở về thay quần áo.”

“Vì sao?” Tiểu Thúy nhin không được hỏi.

Triệu Tử Dương trên mặt hiện lên xấu hổ, thanh âm rất thấp, “Bởi vì công chúa đang ở sân của ta...”

May mắn Văn Tuyết Oánh bởi vì nàng có tập võ nên nhĩ lực hơn hẳn người thường, nếu khn6g thật đúng là nghe không rõ ràng được hắn nói gì.

Mây liễu hương về phía trước. Tuyên Hoa công chúa này thật sự là chủ động a, nàng có phải hay không cũng có thể hướng người ta học tập một chút, nếu không theo như tính tình này của hắn, hơn nữa lần trước Phi Hoa cố ý tạo thành hiểu lầm, bọn họ trong lúc đó quả thật khó mà có thể tiến triển thêm một bước.

“Người cởi áo khoác, để cho Tiểu Thúy giúp người hong khô một chút.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, muốn thu hồi không còn kịp nữa.

Triệu Tử Dương ngẩn ra.

Tiểu Thúy ánh mắt quý dị ngăm nhìn chủ tử.

“Mặc y phục ẩm ướt đối với thân thể không tốt, cũng không biết nàng bao lâu mới rời đi, vẫn là để cho Tiểu Thúy giúp người hong khô một chút.” Dù sao lời cũng đã nói ra rồi, Văn Tuyết Oánh quyết định bất cứ giá nào.

“Đúng rồi, công tử, người đem ngoại bào cởi ra, nô tỳ giúp người đem đi phòng bếp hong khô.”

Nhưng là...” ở trước mặt hai cô nương cởi áo tháo thắt lưng thiệt là không hợp với lễ giáo.

“Ta cũng không để ý, công tử làm gì phải câu nệ như thế.” Nàng hào phóng cười.

Là nha, bọn họ quang minh chính đại, không cần phải so đo nhiều lắm nghi thức xã giao, nghĩ thông suốt điểm này, Triệu Tử Dương gật đầu, “Làm phiền Tiểu Thúy cô nương.” Hắn động thủ cởi ngoại sam, đưa cho Tiểu Thúy.

“Công tử theo giúp tiểu thư nhà ta nói chuyện, nô tỳ đi một chút sẽ trở lại.” Tiểu Thúy cảm y phục ẩm ướt nhanh như chớp chạy ra ngoài ly khai với hai người, nghĩ rằng, tiểu thư kế tiếp người nhờ vào chính mình.

Trong phòng lập tức chỉ còn lại hai người, ngoài phòng tiếng mưa tí tách nhỏ dần dần thành lớn, rồi trở thành mưa to, mà phong bà bà tựa hồ còn ngại chưa đủ, lập tức tăng thêm cường lực cho gió thổi lớn, trong khoảng thời gian ngắn cuồng phong gào thét, mưa to gió lớn, thiên địa trong lúc đó một mảnh thâm đạm.

Văn Tuyết Oánh không thể không đứng lên đi đóng cửa sổ, dù như thế trên bàn vẫn bị không ít giọt mưa tạt vào.

Triệu Tử Dương theo bản năng đem cánh cửa bị gió thổi “rầm” thuận tay đóng lại.

Ngay tại lúc cửa phòng đóng lại làm nảy lên một chút tạp khí, hai người không hẹn mà cùng sợ run.

Cô nam quả nữ ở trong phòng đóng kín cửa làm cho không khí nhất thời trở nên khác thường.

“Khụ, tay áo của người vừa bị mưa xối làm ướt.”

Văn Tuyết Oánh cúi đầu xem cánh tay của mình, khi đóng cửa sổ bị mưa làm ướt.

“Người muốn hay không đổi kiện quần áo—” Hắn thanh âm phút chốc dừng lại. Cô nam quả nữ, hắn lại khuyên người ta cô nương chưa gả thay quần áo, chính mình lại mặt cận trung y... Đây quả thật tựa như đang đồ tể chiếm tiện nghi của người ta.

Một cỗ khô nóng nhanh chóng xuất hiện trong thân thể Văn Tuyết Oánh.

“Ta... Tại hạ không có ý gì khác.” Hắn đột nhiên cảm thấy chính mình đã lỡ lời.

Nàng biết hắn chính là có thiện ý, nhưng không thể ức chế chính mình ngượng ngùng, bình tĩnh tâm thần ổn định thanh âm, “Ta biết... Chỉ là ẩm ướt một chút không có gì đáng ngại.”

Trầm mặc, lại là trầm mặc.

Văn Tuyết Oánh chán ghét như vậy, chán ghét phải cẩn thận ứng đối lẫn nhau, thận trọng đối thoại, tựa hồ đều sợ chỉ cần sơ xuất một chút sẽ đánh vỡ sự bình tĩnh giả của hai người xuống.

Hắn biết nàng có nghi vấn, nàng rõ ràng biết hắn hoang mang, có khúc mắc, nhưng điểm chết người là, bọn họ cũng không dám khinh càn mà lại chậm trễ từng bước.

Bình tĩnh giả mà bị gỡ xuống, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng bắt an không yên.

Hắn do dự không tiến.

“Ngươi...”

“Ta...”

Cả hai đồng thời cùng lên tiếng, quả nhiên thiên ngôn vạn ngữ không biết nói từ đâu, ngàn đầu vạn tự tiền không ngừng để ý còn loạn.

“Trong phòng oi bức, uống bát ô mai ướp lạnh đi.” Nàng đem chén canh tới để trước mặt hắn.

“Cám ơn.”

Nhìn hắn vui đầu ăn canh, khí tức buồn bức hắn vì muốn trốn công chúa đến nơi nàng tị nạn cũng tiêu tán không ít.

Chính mình đối với hắn có bao nhiêu là đặc biệt đây.

Thời điểm hắn buồn bát, Văn Tuyết Oánh cũng đã đưa ra một quyết định. Hắn không chủ động, đổi lại nàng chủ động vậy, nay bị buộc phao tú cầu, tương đương với việc từ chiến đến cùng, nàng cũng chỉ có thể đem những e lệ rụt rè của nữ tử để quăng sang một bên.

“Còn có ba ngày nữa là ta sẽ phải lên Thái Lâu phao tú cầu.”

“Phải không?” Tay hắn nắm chặt cái bát, không có ngẩng đầu.

“Trước kia ta từng đáp ứng một người phải làm tân nương cho hắn, ta chờ rất nhiều năm, lại thủy chung không thấy hắn đem kiệu hoa đến đón, ta nghĩ hắn có khả năng đã muốn không nhớ rõ ước định trước kia.”

Nàng sâu kín thờ dài giống như chậm rãi tiến sâu vào lòng hắn, ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng quay mặt đứng nhìn ra phía cửa sổ, bóng dáng lộ ra một cổ khó có thể dùng ngôn từ nào hình dung sự cô đơn của nàng.

“Chờ đợi một cái ước định không có kết cục, nhưng ta lại không thể bỏ xuống được?” hơi hơi dừng lại một chút, nàng nói tiếp, “Có lẽ cả lão thiên gia cũng thấy được ta đáng thương, nên làm cho Hoàng Thượng hạ ý chỉ cho ta phao tú cầu, làm cho ta chấm dứt sự chờ đợi không có ý nghĩa này.”

Nàng kì thực luôn luôn vẫn chờ hắn tới sao? Nhưng là ngày ấy vị công tử kia lại là với nàng có quan hệ như thế nào?

Văn Tuyết Oánh bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt sâu kín nhìn hắn, “Triệu công tử, ngươi nói, hắn đến tột cùng là đã quên ước định, hay là có nỗi khổ gì?”

Triệu Tử Dương trong lòng chấn động, ánh mắt không tự giác trốn tránh nàng, “hắn là có nguyên nhân khác đi, hắn... Hắn chưa từng có quên lời hứa hẹn của chính mình.”

Văn Tuyết Oánh xoay người một lần nữa đối mặt với cửa sổ, khoe miệng lại nhẹ nhàng dương lên.

Thời gian có phải hay đã trôi qua lâu lắm?

Văn Tuyết Oánh ánh mắt không tự chủ được lại liếc về phía cửa, bên ngoài mưa gió, trong phòng không khí áp lực.

Tiểu Thúy, nha đầu chết tiệt này như thế nào lại không trở về? Nàng hiện tại đã muốn không thể chịu nổi không khí áp lực này, không biết nên mở miệng nói chuyện gì tiếp, hắn thật sự là làm cho người ta cảm thấy vô lực.

“Công tử hội miêu đồ sao?”

Triệu Tử Dương vì nàng đột nhiên nói đến đề tài khác có phần hơi run sợ, “Miêu đồ?”

Nàng hơi ngại ngần cúi mặt xuống, thanh âm thấp truyền ra, “Ta nghĩ muốn thêu một cây hồng lựu mùa hè, đáng tiếu họa không ra, ngươi có thể giúp ta không?”

“Chỉ sợ họa không tốt.” Cũng tốt, hai người tương đối không nói gì sẽ làm cho không khí đỡ phải xấu hổ.

“Nhất định sẽ tốt. Ta giúp ngươi may mực.” Nàng nở nụ cười.

Kìa nụ cười vui mừng của nàng hiện lúm đồng tiền, giống như sau cơn mưa sơ tình thái hồng, chiếu sáng khắp phòng, cũng chiếu đến tối tăm trong lòng Triệu Tử Dương, rất nhiều năm hắn không có loại cảm giác ấm áp khoái hoạt này.

Nhìn ánh đèn chiếu lên bóng hình xinh đẹp thu xếp giấy và bút mực, hắn hoảng hốt cảm giác được thời gian như nghịch chuyển, khi đó có hai thân ảnh nho nhỏ cũng giống như bây giờ...

Tuyết trắng trên giấy Tuyền Thành một cây hồng lựu dần dần hiện ra, mà nàng ở bất tri bất giác tiến sát gần hần bên người nhìn hần không chút do dự múa bút họa.

Hương thơm thảo nhiên bay vào mũi, bút trong tay di chuyển, nhưng trong tâm lại nổi lên xôn xao.

Hần ánh mắt từ trên giấy chuyển sang thân hình người đang chuyên tâm xem họa, dưới ánh đèn chiếu rọi sườn mặt nhu hòa, màu quang như nước, khoe mỗi một chút khinh thiên đến có chút giống như vô cười. Xiêm y đỏ tươi làm nổi bật thêm làn da tuyết trắng, mạo so với hoa kiều.

“Này họa tốt lắm.” Nàng giống như không hề cảm giác được hần đang nhìn chăm chú nàng, cười yếu ớt khinh ngô, ánh mắt chưa từng rời bức họa.

Hằng không tiếng động cười cười, vẽ tiếp những chi tiết vụn vặt bên ngoài.

“Xong rồi, tiểu thư nhìn thử xem.”

Nàng thân thủ cầm lấy bức họa, chậm rãi mỉm cười, “Họa công không sai, quả nhiên so với trước đây tiến bộ không ít.” Lời nói bất tri bất giác bật ra khỏi môi.

Xem nàng ở lơ đãng nói ra chân tình nhớ nhung, đột nhiên Triệu Tử Dương không nghĩ lại lừa mình dối người.

“Oánh nhi—” Một tiếng gọi thấp hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Văn Tuyết Oánh bức họa trong tay rơi xuống, cả người ngã ra.

Giờ khắc này Triệu Tử Dương thân thủ ôm lấy nàng, níu hôn lên trán nàng, mặt nàng —

Ngây ngốc! Say!

Ngoài cửa sổ đột nhiên nổi lên cuồng phong, bên trong một mảnh xuân tình bắt đầu khởi động.

“Thùng thùng.” thình lình tiếng gõ cửa vang lên, cho dù mưa to gió lớn như trước nhưng vẫn không thể làm cho người ta bỏ qua.

Hần nhìn gương mặt ửng hồng dưới thân, mềm mại quyến rũ, nhìn nàng trên người tình dục đầy mặt, hần tuần mỹ mê người, đồng thời trong lòng nguyên rủa. Rốt cuộc là ai lại phá đám làm mất vui a...

“Oánh nhi...” hần thật sự rất muốn tiếp tục đi xuống.

Tiếng gõ cửa dồn dập mà hữu lực, Văn Tuyết Oánh hiểu được người tới phi thường quyết tâm, điều này chứng minh người tới tuyệt đối không phải là tri kỷ nhà hoàn Tiểu Thủy của nàng.

“Dương ca ca, để cho ta đi mở cửa đi.” Nàng làm sao không muốn tiếp tục đi xuống chỉ đáng tiếc lão thiên gia không đáp ứng nguyện vọng.

Đem nhiều huyết sôi trào cường chế áp chế đi xuống, Triệu Tử Dương thâm luyện không thôi theo thân thể mềm mại đứng dậy, nàng dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh lại quần áo, cuối cùng đem tóc đen vấn cao trên đầu toàn bộ buông xuống.

Ngay tại khi tay gần như chạm tới cửa, nàng đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vì thế lại đi trở về, phụ giúp Triệu Tử Dương hướng giường đi đến. “nấp trên giường đi.”

Hần sợ run, lập tức hiểu ra. Hần lúc này xiêm y không chỉnh tề, tuyệt đối không thể làm cho người ngoài nhìn thấy, nếu không trong sạch của Oánh nhi liền bị hủy hoại trong chốc lát.

Dùng chân đạp lên đầu hần, vỗ vỗ hai má còn nóng bỏng, Văn Tuyết Oánh bình tĩnh lại tinh thần xoay người đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là một cái họn quan một thân quần áo màu vàng.

Văn Tuyết Oánh nhìn không được ánh mắt nhìn thẳng. Họn quan? Chẳng lẽ là Tuyền Hoa công chúa tới bất gian?

“Xin hỏi công công có chuyện gì?”

“Chúng ta nhận lệnh công chúa tới hỏi tiểu thư một chuyện”

“Công công thỉnh hỏi”

“Không biết tiểu thư có gặp qua vị công tử ở cách vách?” nội thị vừa nói, một bên hướng trong phòng nhìn giáo giác.

Văn Tuyết Oánh đơn giản hào phóng tránh thân mình sang một bên, vẻ mặt thông dong, “Ta hôm nay thân mình không được khỏe nên không có xuất môn, mới vừa rồi công công gõ cửa ta đang nghỉ ngơi, cho nên mới trì hoãn thời gian mở cửa.”

Nội thì nhìn nàng tóc đen vẫn còn đang xả, chắc là trong lúc vội vàng chỉ khoác vội quần áo ra mở cửa, nhưng vẫn hỏi thêm, “Tiểu thư thân mình không khỏe, vì sao không thấy nha hoàn tùy thân ở bên?”

“Nàng tất nhiên là có việc nên không ở, công công hỏi cái này để làm gì?” về mặt nàng hoang mang nhìn viên nội thị.

Vị nội quan liền đáp, “chính là thuận tiện hỏi một chút thôi, quý rầy tiểu thư nghỉ ngơi, chúng ta cáo lui.”

“Công công đi thông thả.”

Nhìn hần đã rời đi, Văn Tuyết Oánh không khỏi nhủ mảy, có chút đăm chiêu đứng ở cửa phòng.

“Suy nghĩ cái gì?”

Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt lo lắng của hần, nàng cười cười, “Không có gì, chính là cảm thấy công chúa thế nào lại biết tới chỗ ta tìm người, làm cho người ta cảm thấy thú vị.” Đã hoài nghi đến trên người nàng, chỉ sợ nàng sẽ không thể ở lại trong chùa này lâu nữa.

Triệu Tử Dương không cảm thấy thú vị, “Oánh nhi, người có biết—”

“Ta đương nhiên biết.” Nàng cắt đứt lời nói của hần, đi đến trước bàn cấp cho mình chén trà, “Nhưng là hoàng tộc đã chăm trụng, ta chỉ là thảo dân không thể cự tuyệt được.” Loại này cảm giác thật sự là không thoải mái.

Hần đi đến bên người nàng, cầm tay nàng, than nhẹ một tiếng, đem cả người nàng ôm vào trong lòng. “Ta sẽ không phụ người.” Trải qua chuyện vừa rồi, hần đã không còn biện pháp buông tay, kiếp này nàng chỉ có thể thuộc về hần.

“Trong lòng người có phải hay không còn có nghi vấn?”

“Ân?”

“Chuyện ngày ấy người nhìn thấy.”

Hần trầm mặc, muốn hỏi lại sợ không dám hỏi.

“Sau này người sẽ hiểu, nàng không phải là người người cần phải lo lắng.”

Hần theo bản năng ôm sát nàng, nghe nàng nói như vậy, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, lựa chọn tin tưởng nàng.

“Vì sao lại cho rằng ta đã chết?” rõ ràng nàng sống được rất tốt, đến tốt cùng là ai đã rửa nàng?

“Rời đi kinh thành hai năm sau, ta từng nhờ cậu tìm hiểu tin tức của người, nhưng lúc mang tin tức về lại là người đã bị bệnh qua đời.”

“Năm thứ hai...” nàng hơi hơi nhíu mày, “Năm ấy cha ta được lên hàng ngũ cấp, khi đến tiếp nhận chức vụ gặp phải nữ nhi của vị tiền nhiệm cùng hần trùng tên trùng họ qua đời, rất nhiều người gặp cha ta đều kêu hần nén bi thương.”

Nghĩ đến năm đó phụ thân vô cùng buồn bực, nàng không khỏi nở nụ cười.

Triệu Tử Dương có chút đăm chiêu nhìn nàng, nguyên lai đây là nguyên nhân làm cho hần nhận được tin nàng đã bỏ mình, chỉ có thể nói là ông trời trêu đùa bọn họ.

Tóm lại, nàng còn sống, thật tốt! “Ta chờ người đi tiếp tú cầu.” Văn Tuyết Oánh đưa đầu tiến vào trong lòng hần, không nghĩ để hần nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình.

“Ta nhất định đi.”

“Trong phòng thiết ối bức.” Sau một lúc trầm mặc, nàng oán giận mở miệng, đẩy hần ra.

“Ta giúp người cởi áo.” Hần cười đến dị thường ôn hòa.

Nàng nhủ mảy trường hần, trên mặt giống như kiều còn sân, ba phần e lệ, bên trong bảy phần quyền rũ.

Hần thân thủ cởi vạt áo của nàng, “Thoát quần áo tất nhiên sẽ không còn thấy nóng.” Trên mặt tuy là vẫn trấn định, nhưng trong lòng lại hùng hực bốc hỏa.

“Tiểu Thúy sẽ mau trở lại.”

“Nàng là cái nha đầu thông minh.” Hần nói như thế, đem trung y của nàng ném sang một bên.

Nàng bị hần phóng tới trên giường, mặt đỏ nhẹ nhàng nói, “Ta còn nghĩ đến người là một đầu gỗ không hiểu phong tình.”

Hắn ôn nhu áp đi lên, trên mặt cũng là một mảnh lửa nóng, thanh âm lại hàm chứa một chút ý cười nhẹ, “Ngươi làm ta nhiều năm tương tư, hôm nay phải bồi thường.”

“Dương ca ca...”

Nhìn người ngọc dưới thân then thùng vô hạn nhẹ giọng gọi hắn, thật dài lông mi nhẹ nhàng phúc thưng mí mắt, không nói gì mời hắn muốn làm gì thì làm, Triệu Tử Dương rốt cuộc không thể áp chế chính mình dục vọng, từ bản năng rất nhanh tìm được cửa vào, duệ không thể đỡ phá tan hết thấy mọi trở ngại, ở nàng tiếng hô ầm ầm đau, hai người cùng kết làm một thể.

Nhất thời xuân tình vẫn lạc, lạc hồng vô số.

Hôm nay giải quyết xong mối tương tư, yên ương giao gấy phó vu son.

Thời điểm Tiểu Thúy trở về là Triệu Tử Dương mở cửa.

Nhìn hắn sợi tóc hỗn độn, sắc mặt ửng hồng, trên người quần áo lại vội vàng, nàng lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

“Công tử, quần áo của người đã hong khô, nô tỳ giúp người thay quần áo.” Nàng thông dong trấn định, làm bộ như cái gì cũng không biết, trong lòng không khỏi bội phục tiểu thư chân tay đủ lanh lợi, nhanh như vậy liền đem nhân cấp ăn.

Ngược lại là Triệu Tử Dương có chút ngượng ngùng, dù sao hắn vừa mới làm chuyện tuy là khó kìm lòng nổi nhưng cũng không hợp với lễ giáo, chỉ sợ Tiểu Thúy đã muốn đem hắn trở thành đồ tử đối đãi.

Hầu hạ hắn mặc xong quần áo chỉnh tề, giúp hắn chải tóc, Tiểu Thúy mới hướng giường đi tới.

“Tiểu thư, nô tỳ đi giúp người nấu chút nước ấm rửa mình một chút sẽ tốt lắm.”

“Hào.” Thanh âm mảnh mai vô lực từ trong màn nội truyền ra.

Tiểu Thúy rốt cuộc nhìn không được, hạ giọng nói, “Tiểu thư, người không thể để chậm lại một điểm a.” Thanh âm như vậy hữu khí vô lực, chứng tỏ vừa rồi như thế nào áp bức chuẩn cô gia.

Màn bông dung bị một bàn tay ngọc xóc lên, hé ra ngọc nhan điểm lệ quyến rũ tức giận tái mặt trừng mắt Tiểu Thúy, “Nha đầu chết tiết kia, người nói cái gì?”

Tiểu Thúy mặt không đổi sắc, thản nhiên nói, “Tiểu thư, người trên người như thế nào khỏi hồng ban?” (vết ngứa hôn ý mà)

Văn Tuyết Oánh lập tức lùi về trong màn, Triệu Tử Dương nhất thời đỏ mặt hé ra khuôn mặt tuần tú.

“Còn không mau đi nấu nước.” Thanh âm dẫn theo điểm then quá thành giận.

“Nô tỳ đi đây.” Tiểu Thúy cố nén ý cười, rất nhanh rời khỏi.

“Nha đầu chết tiết.” Người trên giường nhìn không được mắng một tiếng. Dám quang minh chính đại trêu chọc chủ tử, thật sự là cùng với Đại Diệu, Tiểu Diệu ngày càng đồng dạng.

Nhìn chủ tử các nàng không lớn không nhỏ, Triệu Tử Dương nở nụ cười, đi đến trước giường nhắc màn lên.

“Đều là tại người, hại ta bị nha hoàn cười.” nàng đem đầy bụng không cam lòng đổ qua cho hắn.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, sau một hồi hoan ái nhìn nàng càng thêm kiều điểm quyến rũ, mặt mày trong lúc đó không thể dùng ngôn từ hình dung được khi chất của nàng, như mưa phía sau núi loan, mưa bụi sương mù gian lộ ra di nhân nhẹ nhàng khoan khoái.

“Nhìn cái gì?” bị hắn càng xem càng không được tự nhiên Văn Tuyết Oánh theo bản năng kéo cái chăn, mặt cũng lặng lẽ phiếm hồng.

Vừa rồi hai người triền miên nàng không lo lắng then thùng, hiện tại nàng mới cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, nàng trong lúc đó nhất thời xúc động đã đem chính mình giao cho hắn.

Triệu Tử Dương mặt cũng thiếu chút. Từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, hắn trong lúc đó lại nhất thời không kìm lòng được mà cùng nàng, chẳng lẽ trong người hắn đúng là như thế cảm thú?

Nhìn mặt hắn từ trắng chuyển hồng lại từ hồng chuyển trắng, Văn Tuyết Oánh tâm nhìn không được nhất thời đi xuống, cúi thấp đầu không dám nhìn hắn.

“Ngươi hối hận?”

“Oánh nhi.” Hắn bắt lấy tay nàng, “Ngươi đừng loạn tưởng, ta làm sao có thể hối hận, ta chỉ là sợ người cho rằng ta là một người phóng đảng, kỳ thật, ta...” dưới tình thế cấp bách hắn cũng không biết nên như thế nào vì chính mình mà biện giải.

“Ta hiểu được, huống chi là ta cam tâm tình nguyện a.” Ngẩng đầu lên nhìn về mặt lo lắng của hắc, nàng vội vàng tỏ vẻ.

“Ta tuyệt đối sẽ không phụ ngươi, Oánh nhi.” Hắc nắm chặt tay nàng, “Ta thề.”

Tay nàng liền che miệng hắc, chậm rãi lắc đầu, “Giờ khắc này ngươi cùng ta không hối hận là tốt rồi, không cần nguyên rửa thề, dù có một ngày ngươi phụ ta, ta cũng không có chỉ vào ông trời kêu trừng phạt ngươi.”

“Ta sẽ không...” hắc vội vàng muốn làm cho nàng tin tưởng mình.

“Ta thích ngươi, từ nhỏ ta đã thích ngươi, cho nên cho dù có một ngày ngươi yêu người khác, ta cũng chỉ biết chúc phúc cho ngươi.”

“Ngươi thật khờ.” Hắc không tiếng động thở dài.

“Nữ tử trên đời vốn là như thế, nếu không tại sao lại có câu si tình nữ tử bạc tình lang.”

“Ngươi đây vẫn không tin ta sao?” hắc nghiêm mặt nói, “nếu không ta hiện tại liền đi hường bá phụ cầu hôn, cũng cấp cho ngươi an tâm.”

“Nói mớ gì vậy?” nàng che miệng nở nụ cười, “Ta lập tức phụng chỉ phao tú cầu, ngươi lúc này đi cầu hôn, cha ta cũng không dám đáp ứng ngươi a.”

Nói cũng đúng, nghĩ đến nàng muốn phao tú cầu kén chồng, hắc bắt đầu có điểm lo lắng, “Nhưng là, Oánh nhi, đến lúc đó dưới đài người tiếp cầu chỉ sợ rất nhiều, ngươi như thế nào có thể đem tú cầu chuẩn ném cho ta a?”

“Chuyện này ta thật ra không sợ, ta chỉ sợ ngươi đến lúc đó không thấy bóng người.” nàng nửa thật nửa đùa nói ra.

“Có chết ta cũng sẽ đi qua.”

“Xác chết vùng dậy a, ngươi tưởng hù chết ta a.” Nàng cười thực hắc một cái.

Triệu Tử Dương ánh mắt đột nhiên nóng lên, vội vàng xoay đầu hướng chỗ khác. Oánh nhi hoàn toàn đã quên áo ngủ của nàng bằng gập, cùng hắc nháo qua nháo lại như vậy, cảnh xuân tiết hơn nửa bộ ngực sữa đã lộ ra ngoài, làm cho hắc toàn thân máu đều nóng lên, thật sự là...

“Ngươi nhìn qua chỗ đó làm gì a?” chờ Văn Tuyết Oánh cúi đầu nhìn thấy chính mình lỏa lồ nửa người, thanh âm liêm im bất, vội vàng chui vào trong chăn.

“Ta đem quần áo lại cho ngươi.” Hắc đỏ mặt đi tìm quần áo của nàng, hồi tưởng lại chính mình sống cuồng ở trên người nàng lưu lại rất nhiều hình ảnh ẩn ký, cả người đều thiêu cháy.

Thấy hắc so với mình còn muốn ngượng ngùng hơn, Văn Tuyết Oánh nhị không được ghé vào cằm thẹn cười rộ lên. Thật sự là một cái nam nhân đáng yêu.

Đợi cho nàng mặc xong quần áo xuống giường, bên ngoài sắc trời đã sáng lại, tuy rằng vẫn như cũ mưa nhỏ rơi tí tách, nhưng cuồng phong đã qua, nàng liền đi tới đẩy cửa sổ ra, làm cho không khí mát mẻ bên ngoài thổi vào, làm tan biết không khí oi bức.

“Trời đã sáng lại.” hắc đi tới chỗ nàng, hít thật sâu không khí thanh tân.

“Laê nha, không khí thực nhẹ nhàng khoan khoái.” Mất hơi hơi nhắm lại hưởng thụ khôn khí ẩm ướt lành lạnh do mưa rơi thổi vào trên mặt.

Nhìn trời sau cơn mưa, Triệu Tử Dương lòng có sở cảm, thân thủ ôm eo nhỏ của nàng, than nhẹ, “Vừa mới mưa to coi chừng bị cảm.” Mưa rền gió dữ che dấu bọn họ tận tình triển miên phóng đảng, cũng chặn cơ hội thăm dò của người bên ngoài.

Văn Tuyết Oánh nhất thời mây đỏ trên mặt, vội vàng nói sang chuyện khác, “Tiểu Thúy như thế nào còn không có nấu nước xong a.”

“Nàng vừa mới đi không bao lâu.” Hắc nhin không được nhắc nhở nàng.

“Nha, đó là ta rất nóng vội, trên người dính đầy mồ hôi, nghĩ muốn nhanh tẩy trừ một chút.”

“...” ở nàng phía sau đỏ mặt không tiếp lời, hắc nhớ tới hai người ở trên giường, huy mồ hôi như mưa triển miên.

“Khụ...” lập tức ý thức được chính mình ní cái gì, Văn Tuyết Oánh vội ho một tiếng, dời đề tài, “Ta mà mặt, ngươi vẽ tranh được không?”

“Cái gì?”

“Ngươi nghĩ họa cái gì liền họa cái đó.”

“Hào.”

Vì thế, nàng mà mặc, hắc mở ra giấy họa, bắt đầu vẽ tranh/

Ngày đó, hán vẽ phúc son Shisha vũ đồ.

Chính là rất nhiều năm về sau, Triệu Tử Dương ôm chính mình đứa nhỏ thứ ba vừa mới đầy tháng, ở phòng khác nhà mình đối với kia phúc son Shisha vũ đồ lặng lẽ nói, “Kỳ thật ta nghĩ họa uyên ương hí thủy đồ, chỉ là sợ bị người mắng mới...”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Mưa đã tạnh, mặt trời rớt cục cũng xua tan mây đen hé ra khuôn mặt tươi cười, một lần nữa chiếu sáng khắp mặt đất.

Tiểu Thúy dừng tay trên khung thêu, vụng trộm liếc nhìn vị chủ tử dám làm ra chuyện to gan lớn mật như vậy, tiểu thư thoát nhìn vẫn giống như trước ăn ngon ngủ yên. Nhưng thật ra là không tiếp tục đi lại trong viện giả làm thực nữ, chẳng qua là cô gia cách vách lại thường xuyên đến đây la cà.

Giống như hiện tại, tiểu thư đang nghiêng mình nằm trên giường xem tiểu thuyết, còn cô gia ngồi dựa vào bên cạnh cửa sổ ôn tập sách vở.

Lấy châm ở phát gian thuận thuận, tiểu xanh thăm vi tự hỏi hạ (*). Có một đại mỹ nhân sống động như tiểu thư ở bên cạnh, Triệu công tử thật sự có thể chuyên tâm đọc sách sao? Thật sự không có chút tư tưởng không an phận sao?

(*)Lấy châm ở phát gian thuận thuận, tiểu núi xanh thăm vi tự hỏi hạ: đây là thơ ta cũng chẳng biết nghĩa là gì nữa.

“Tiểu Thúy, châm trà.”

“Vâng.”

Tiểu Thúy lập tức buông khung thêu xuống, rót một chén trà nóng đưa đến tay chủ tử, lại thuận tiện hỏi một câu “Tiểu thư có muốn mang một chút điểm tâm lại đây không?”

“Tốt, ta muốn cao quế hoa.” nàng đang xem tiểu thuyết nên thậm chí ngay cả đầu cũng không nâng lên một chút.

Trên trán Tiểu Thúy đã muốn xẹt qua hắc tuyến. Mới qua một lát tiểu thư đã ăn đến hai đĩa điểm tâm, nàng chỉ tùy tiện hỏi như vậy, tiểu thư như thế nào lại thật thà nói còn muốn chứ. Nghĩ nghĩ một lát nàng không nhịn được tiến đến trước mặt chủ tử nhắc nhở “Tiểu thư, kiềm chế một chút, người cẩn thận không lại dọa cô gia tương lai chạy mất.”

Cái người xem tiểu thuyết vẫn không phản ứng, nhưng cái người đang đọc sách bên kia xoay người qua hỏi “Ta vì sao muốn chạy?”

Tiểu Thúy nhất thời mặt đầy hắc tuyến. Hán không phải đang chuyên tâm đọc sách sao?

“Ồ, việc này...” Nàng chú ý lựa chọn từ ngữ, cuối cùng quyết định nói trắng ra một chút “Cô gia không biết tiểu thư ăn rất nhiều sao?”

“Ăn nhiều chứng tỏ khỏe mạnh?” (câu này ta ủng hộ. hé hé, ai nói con gái là phải ăn ít. Cả nhà nháy? hí hí)

“Cô gia không ngại là tốt rồi.” lặng lẽ lau mồ hôi, Tiểu Thúy quyết định xem nhẹ vấn đề này. Trước mắt cô gia còn chưa có giác ngộ, nàng vì sao phải cảnh tỉnh hán chứ. Nếu tiểu thư không thể gả ra ngoài, người gặp họa chính là nàng nha.

“Thánh chỉ đến.”

Một giọng nói the thé từ ngoại viện truyền đến làm cho ba người trong phòng đồng thời ngẩn ra. Thánh chỉ?

Văn Tuyết Oánh lập tức nhảy xuống giường, dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại quần áo, sau đó ra cửa.

“Nữ nhi Văn ngự sử tiếp chi.”

“Dân nữ tiếp chi.”

Văn Tuyết Oánh không cam lòng quỳ xuống, thực không hài lòng đối với mặt đá ẩm ướt sau cơn mưa.

“Hoàng Thượng có chỉ, Thái Lâu đã dựng xong, lệnh Văn Tuyết Oánh ngay hôm nay quay lại phủ đệ Thái Lâu.”

“Dân nữ tiếp chi.” Dường như có chút hiểu được lại có chút như không thể hiểu rõ.

Nàng đã sớm biết Thái Lâu dựng xong nàng phải đi ném tú cầu. nhưng hẳn phải là cha phải người đến báo cho nàng mới phải chứ?

“Văn tiểu thư, tiếp chỉ xong lập tức hồi phủ đi thôi.”

“Dân nữ biết.” nàng kính cẩn nghe theo trả lời, “Dân nữ tiến công công.”

“Không cần, chúng ta phải lập tức hồi cung phụng chỉ, người nhanh chóng hồi phủ đi.”

“Vâng, dân nữ lập tức cho người thu dọn, sau đó sẽ hồi phủ.” Đây là nhanh chóng muốn đuổi nàng đi khỏi chùa a. Văn Tuyết Oánh tức giận trong lòng.

Nhìn theo vị thái giám đến truyền chỉ rồi đi, nàng lập tức quay lại “Tiểu Thúy, thu dọn đồ đạc, chúng ta về nhà.”

“Thật sự phải đi sao, tiểu thư?” Tiểu Thúy không nhịn được, đưa mắt nhìn vào phòng, chỉ thấy Triệu Tử Dương đang đứng ở cửa nhìn tiểu thư nhà nàng, nét mặt muốn hỏi lại thôi.

“Thánh chỉ cũng đã tiếp rồi, không đi chính là kháng chỉ, đương nhiên phải trở về.” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn thánh chỉ trên tay một cái, rất muốn ném đạo thánh chỉ màu vàng này vào vũng bùn giúp nó nhuộm màu.

“Oánh nhi –” là vì hấn mà đi.

Nàng đi đến bên cạnh hấn, dừng lại, nhếch môi lên, cười đến là vô tâm vô phê (*) “Không có việc gì, ta cũng đã cân nhắc chuyện này hai ngày rồi, là nên đi rồi. Nếu ta phải đi, chẳng liên chuyện sang viện này ở đi. Nhường viện cách vách cho công chúa điện hạ đi.”

(*) vô tâm vô phê: Một tâm một phê : Tâm hiểu là “Không tìm, không phở”, thường chỉ người vô tâm, nhẫn tâm, hay suy nghĩ đơn giản, thiếu suy nghĩ, thậm chí là... ngu dần. (Dựa theo QuickTranslator) Phần TYV thì lại liên tưởng tới từ vô cảm, không có sự sống.

Hấn giữ chặt tay nàng, mày kiếm nhíu lại.

“Chỉ là cách một bức tường thôi. Làm cái gì cũng tiện.”

Tiểu Thúy ở phía sau không khỏi bật miệng lại. Những lời này của tiểu thư thật thương tâm.

“Không được nói lung tung.” Hấn nắm chặt tay nàng.

Văn Tuyết Oánh nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn kẻ đang chà đạp tay mình “Đây là tay của ta.”

“Chờ ta, không được suy nghĩ linh tinh.” Hấn muốn cho nàng một lời hứa hẹn. Sau khi lớn lên Văn Tuyết Oánh không còn là một tiểu cô nương e lệ nữa, nàng có chủ kiến, thậm chí có khi sẽ có chút ý tưởng làm kinh hãi mọi người, đây là kết quả mấy ngày hôm nay hấn quan sát được.

“Đã biết.” Thanh âm trở nên rầu rĩ, chứng tỏ chủ nhân cũng không lấy gì làm vui sướng.

Kỳ thật, hai chủ tớ nàng cũng không có cái gì phải thu dọn, nhiều lắm chỉ là vài bộ quần áo, cộng thêm hai cái giỏ.

Triệu Tử Dương đưa hai nàng ra khỏi tiểu viện, sau đó, ba người cùng dừng bước.

Công chúa Tuyên Hoa cao quý xinh đẹp đang đắm chìm trong bóng hoàng hôn, đầu đầy châu ngọc cùng với một tầng cung trang đẹp đẽ, làm cho sự tồn tại của nàng trở nên không thực.

Tĩnh địch gặp mặt hết sức đỏ mặt.

Công chúa Tuyên Hoa hoàn toàn chỉ dùng loại ánh mắt hèn mọn đánh giá Văn Tuyết Oánh.

Trái lại, Văn Tuyết Oánh có biểu tình chú ý sâu xa, lông mi thật dài giống mắt dê con, cặp con ngươi trong suốt có chút đắm chiều đánh giá vị công chúa điện hạ cao quý.

Sau đó, ngón cái tay phải đặt lên môi, nhẹ nhàng cắn cắn, đá đá chân lên người tiểu Thúy, hạ giọng nói nhỏ “Có giống phật tổ được dát vàng trên bảo điện Đại Hùng không?”

Tiểu Thúy cũng trả lời rất nhỏ “Giống.” Không hổ là nữ nhi của hoàng đế, nhìn nàng một thân kim quang chói lọi, thái dương cũng thật sự nhường cho hoàng đế chút mặt mũi a.

Nghe được lời đối thoại chủ tớ các nàng, Triệu Tử Dương không khỏi quay lưng đi, cố gắng kiềm chế không cười ra tiếng.

“Văn tiểu thư” công chúa Tuyên Hoa cất lên thanh âm êm tai, “Đồ không phải của mình trăm ngàn lần không cần vọng tưởng.”

Văn Tuyết Oánh hoang mang nhìn Triệu Tử Dương, lại quay lại nhìn công chúa Tuyên Hoa “Hắn là đồ vật sao?”

“Hắn đương nhiên không phải đồ vật...” phát hiện mình nói sai công chúa Tuyên Hoa nổi giận “Triệu công tử là tuyệt sắc nhân phẩm như vậy làm sao có thể so sánh cùng đồ vật.”

“Tuyệt — sắc — nhân — phẩm —” có ý kéo dài từng chữ câu cuối hàm chứa ý vị thâm trường cuối cùng khẳng định gật gật đầu “Khổng lão phu tử từng nói, thực sắc cũng tính, quả nhiên, quả nhiên a.” lời nói cảm khái thốt ra.

“Phốc.” Triệu Tử Dương không nhịn được cười to lên.

“Văn Tuyết Oánh —” công chúa Tuyên Hoa quát to một tiếng lập tức có thị vệ từ bên cạnh nhảy ra, tay cầm chuôi kiếm sẵn sàng nghe lệnh làm việc.

Văn Tuyết Oánh lời kéo nha hoàn, cười nói “Tiểu Thúy, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nhanh chóng hồi phủ đi, thời thế này rất loạn, an toàn là trên hết.”

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ đỡ người.” Tiểu Thúy rất phối hợp nâng tay nàng, chạy lấy người.

Vì thế, công chúa điện hạ con giận không kịp phát tác, đành phải trở mắt nhìn kẻ vừa khiêu khích mình xong — Văn Tuyết Oánh — như liễu rủ trước gió đi qua bên người, thẳng đến lúc không thấy bóng dáng. (Văn Tuyết Oánh PK Công chúa Tuyên Hoa : 1 - 0)

Văn — Minh hai nhà Thái Lâu đã dựng xong, nhưng bởi vì tiến độ xây dựng Thái Lâu của Cát gia rất thông thả, cho nên hai nhà Văn-Minh đều chờ Cát gia hoàn công, một chút cũng không vội, quả thực ước gì nó vĩnh viễn không hoàn công.

Văn Tuyết Oánh nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp bị hai ánh mắt nhìn chăm chăm không tha, không thể không bỏ tiểu thuyết trên tay xuống, về mặt bắt mắt dĩ nhiên nha hoàn bên cạnh.

“Ngươi rốt cục muốn nói cái gì?”

Tiểu Thúy trừng mắt nhìn, về mặt quái dị cúi lại gần “Tiểu thư, tối nay người không ra ngoài.”

“Vi sao lại hỏi vậy?”

Tiểu Thúy trừng mắt vô cùng quý dị, bị chủ tử đánh một cái vào đầu, ngoan ngoãn mở miệng “Mấy ngày nay không phải người ban ngày ngủ, buổi tối đập nguyệt hái hoa ghẹo cô sao? Như thế nào hôm nay không đi?”

Văn Tuyết Oánh hừ hừ hai tiếng, cầm sách lên tiếp tục đọc, bỏ qua không muốn trả lời vấn đề này.

Thấy chủ tử cự tuyệt hưởng ứng tâm tình quái dị của mình, Tiểu Thúy lại quay mặt lại tiếp tục hoàn thành bản thảo. Cô gia tương lai sẽ thực đáng thương a, mấy ngày nay tiểu thư đều đập ánh trăng mà đi, trở về cùng sương mai, khi trở về mặt luôn mang một vẻ mệt mỏi không chịu nổi, nàng nghĩ cô gia sẽ thực là căng môi mệt. (chết cười vs nha hoàn ny mắt. ho’ho’)

Nàng từng lên nghe các nữ nhân lớn tuổi trong phủ nói qua, nam nhân trên giường quá mức chuyên tâm, thân thể sẽ không chịu nổi.

Ánh mắt vụng trộm liếc nhìn chủ tử đang ra vẻ chuyên tâm xem tiểu thuyết. Chiều nay của tiểu thư đủ đọc, nàng trước đem cô gia ăn sạch, làm cho công chúa kia có cũng không chạm được.

Lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, Tiểu Thúy lại nghĩ, cô gia cũng thật là, sắp tới kỳ thi rồi mà còn không biết tiết chế, cùng tiểu thư nhà nàng tùy hứng làm vậy, thật đúng là xem công danh như bùn đất.

Suy nghĩ nửa ngày, Tiểu Thúy đột nhiên cảm thấy không phù hợp. Tiểu thư hôm nay có vẻ là lạ, xem ra cũng có chút buồn, theo lý thuyết, nếu tối hôm qua nàng cùng cô gia có một đêm phong lưu, hẳn phải là nét mặt tỏa sáng mới phải.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có”. Giọng nói lười biếng.

“Về mặt của người rõ ràng nói rằng đang có việc.”

“Có việc cũng không phải ngươi có thể giải quyết, cho nên đối với ngươi mà nói đó là không có việc gì.”

Quả nhiên vẫn là có việc. Tiểu Thúy ngừng thêu, đi đến bên cạnh chủ tử “Tiểu thư, nô tỳ có lẽ không thể giúp gì được nhưng phiền não nếu nói ra sẽ thoải mái hơn, nô tỳ vẫn là người nghe không phải tốt hơn sao?”

“Ngày mai hẳn sẽ tham gia kỳ thi.” Thờ dài.

“Uhm” Tiếp tục nghe.

“Công chúa Tuyên Hoa lúc hồi cung phái một đám thị vệ bảo hộ hân, không cho hân tiếp xúc với người ngoài.”

“Sao?” Tiểu thư không phải mỗi ngày buổi tối đều đi hẹn hò cùng cô gia sao?

“Nhưng tránh những người đó cũng thật phiền toái a.” Văn Tuyết Oánh cầm tiểu thuyết trên tay vỗ lên mặt, thanh âm càng thêm buồn bực “Mà Thái Lâu của Cát gia chậm nhất là ngày mai sẽ dựng xong, cơ hội hần có thể đến trước Thái Lâu thực xa vời a.”

Tiểu Thúy đột nhiên thực oán giận, hoàng gia cái gì cũng có, vì sao nhất định phải tranh giành hạnh phúc với tiểu thư chứ?

“Cho nên chủ tử nguoi có phiền não a.”

“A.....” Tiểu Thúy không biết nên nói cái gì.

“Ta phá hư thanh danh vẫn là không cần nói công chúa Tuyên Hoa, mà bằng diện mạo của ta, chỉ sợ trước Thái Lâu vẫn là chật ních những kẻ muốn lợi dụng quyền quý của Văn gia.”

Tiểu Thúy nhìn chủ tử xinh đẹp cũng bắt đầu lo lắng.

Văn Tuyết Oánh thờ dài, lấy tay vỗ vỗ lên tiểu thuyết, nhẹ nhàng thông thả nói từng chữ “Ta phát hiện chính mình căn bản không có biện pháp quyết tâm giết hần, làm thế nào mới tốt đâu?”

Tiểu Thúy cứng người lại rồi.

Rất lâu sau nàng mới run run giọng nói “Tiểu thư, có lẽ sự việc không đến mức đó đâu.” Tiểu thư từng nói qua, kẻ phụ lòng người lưu lại chẳng dùng vào việc gì, nàng đã nghĩ một khi bị người phụ sẽ hạ sát thủ sao?

Nằm trên nhuyễn tháp, Văn Tuyết Oánh dường như đang ngủ, bởi vì nàng đã nằm yên một lúc lâu, hô hấp vững vàng.

Ngay khi Tiểu Thúy cho rằng chủ tử đang ngủ, định lặng lẽ lui ra, Văn Tuyết Oánh đột nhiên mở miệng “Rất nhiều chuyện đều không có lý do hối hận, huống hồ ta cũng chưa từng hối hận, ta chỉ là có chút phiền não thôi, ai, thực phiền toái...”

Chủ tử phiền não, thân là hạ nhân Tiểu Thúy liền cũng phiền não theo.

Đồng thời phiền não còn có Triệu Từ Dương đang ở Vân Lai Tự.

Từ sau khi công chúa Tuyên Hoa rời đi, hần liền mất đi phần lớn tự do, nhất là sau cuộc thi, phạm vi hoạt động của hần hoàn toàn bị hạn chế ở trong Vân Lai Tự.

Kết quả thi thế nào hần không thêm để ý, không đỗ thi đình, hần lại càng không để ý, điều hần để ý chính là nàng lên Thái Lâu đã nhiều ngày, không biết sự việc ra sao rồi...

Mấy ngày trước, hàng đêm nàng tất sẽ đến, lôi kéo hần cùng nàng đánh cờ, phẩm trà đến sáng sớm mới bằng lòng rời đi.

Cùng nữ tử yêu mến nắm tay dưới ánh trăng, lại phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, tuy là dày vò nhưng hần vui vẻ chịu đựng, càng không nói đến kỳ nghệ của nàng rất cao siêu, làm cho hần vất óc suy nghĩ vẫn thua nàng một nước, thật sự cảm thấy mình trí tuệ không đủ.

Ba ngày trước, khi nàng rời đi còn do dự quay lại nhìn hần chăm chú, làm hần vừa lo lắng vừa bối rối.

Tuy rằng nàng cái gì cũng chưa nói, nhưng hần lại như đọc được thiên ngôn vạn ngữ, đọc biết lời nàng chưa nói ra miệng – nếu khó tránh khỏi ý trời, liền từ nay về sau đoạn tuyệt. Nàng không trách hần, thậm chí không muốn nhận từ hần dù chỉ là một cái hứa hẹn.

“Không, Oánh nhi, cho dù có phải kháng chỉ, ta cũng quyết không phụ nàng.” Nắm chặt chiếc khăn trong tay, thanh âm của hần tuy nhẹ nhưng cũng rất kiên định.

Mở cửa sổ ra, ánh trăng phía chân trời phát ra hào quang màu bạc, gió đêm tuy lạnh nhưng cũng không xua tan được buồn bực trong lòng hần. Rốt cục, hần phải làm thế nào mới có thể đi tiếp tú cầu?

Ngày mai kỳ thi đình sẽ quyết định tam giáp..... Ánh mắt hần bỗng bừng sáng ngời. Ngày mai chính là cơ hội, chỉ cần đứng đầu bảng vàng, liền có thể cười ngạo đạo phố, mà Thái Lâu của nàng hình như ngay giữa khu phố xá sầm uất nhất.

Dưới ánh trăng, nam tử cười sáng lạn, giống như hoa quỳnh nở ra trong đêm tĩnh lặng (ek ek, so sánh nam nhân vs hoa?) làm cho thị vệ đang nấp trong chỗ tối cũng cảm thấy chói mắt. Nam nhân này đúng là yêu nghiệt a, hơn nữa, hần cười lên thật sự có thể làm cho thần tiên cũng phải thấy nhớ trần thế.

Bọn họ rốt cục hiểu được vì sao công chúa kiên quyết muốn lưu lại nam nhân này.....

Thái Lâu của Tam gia Ngự sử thiên kim vô cùng đặc sắc, tất cả đều cùng các Thái Lâu khác không giống nhau.

Sự việc được bàn bạc nhiều nhất ở kinh thành cũng đều liên quan đến các nàng, có vẻ không ai quan tâm năm nay công tử nhà ai có thể đỗ trạng nguyên.

Không đề cập đến Cát – Minh hai nhà, nói về vị Văn gia thiên kim, Thái Lâu của nàng cách một tú lâu không xa, mấy ngày liền cùng tú lâu có quan hệ thân mật.

Vì sao?

Bởi vì hàng ngày Văn tiểu thư vừa bước đến Thái Lâu, tửu lâu liền phục vụ nàng rất nhiều đồ ăn uống, cùng với việc bày tiệc rất giống nhau, không ngừng tới lui, mà trước mắt bao người, Văn tiểu thư đáng vẻ thướt tha nhưng món nào bụng lên cũng ăn hết.

Lạnh!

Thật lạnh!

Tướng ăn hoàn hảo, dù sao cũng là mỹ nhân, hơn nữa còn là thiên kim tiểu thư cao quý.

Chính là, khẩu vị này cũng thật quá tốt đi, nàng có biết một ngày ăn hết bao nhiêu bạc không?

Có kẻ lên tính qua bảng giá, một ngày Văn tiểu thư ở trên lầu ăn uống cũng hết đến hơn một trăm lượng bạc, người có gia thế bình thường căn bản không dám tiến đến gần Thái Lâu, sợ gia đình sẽ bị ăn đến suy sụp. (Ặc Ặc, chiêu nỳ của Oánh tỷ quá độc)

Hơn nữa, trình độ kén chọn của nàng cũng làm người ta phát điên, mỗi ngày tiền ăn cũng đủ cho nhà nghèo tiêu dùng thoải mái vài năm.

Tiểu Thúy mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh xem chủ tử té chậm rãi thưởng thức một bàn thức ăn mới đưa lên, trong lòng nhin không được kêu rên.

Đây là tra tấn thị giác mãnh liệt a. Nàng nhìn cảnh này liên tục mười ngày, suốt ngày xem tiểu thư phung phí bạc, đồ ăn, khiến nàng thêm đến chảy nước miếng.

Nuốt nước miếng, nàng nhẩn, nhưng là nghĩ đến thời gian mới trôi qua được một phần ba, nàng sẽ hồng cảm giác mất thôi. Cái loại tra tấn này bao giờ mới chấm dứt a, nàng cũng muốn cầm lên cắn một miếng.

Trong khi hai chủ tử Văn gia, một người chuyên chú vào mỹ thực trước mặt, một người không ngừng nuốt nước miếng, trên đường phố đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Tiếng chiêng trống từ xa truyền đến, hơn nữa càng ngày càng gần.

“Sao, chuyện gì vậy?” Văn Tuyết Oánh dừng đưa tò mò nhìn về hướng đầu phố.

“Giống như.....” Tiểu Thúy đột nhiên linh quang chợt lóe, ánh mắt rạng rỡ nhìn về phía chủ tử. “Tiểu thư, hình như là Trạng Nguyên đạo phố.”

Văn Tuyết Oánh tinh thần nhất thời chấn động.

“Không biết năm nay trạng nguyên có thực tuổi mỹ không?” Tiểu Thúy háo sắc nói.

“Nhất định sẽ thực tuổi mỹ năm nay có ý nghĩa đặc biệt.” Văn Tuyết Oánh dị thường khẳng định nói. Hoàng đế lão nhân còn muốn đem công chúa gả đi, khẳng định là tài mạo song toàn.

“Sẽ có Triệu công tử sao?”

Văn Tuyết Oánh trầm mặc. Nàng không rõ lắm. Hẳn đối với công danh lợi lộc cũng không ham thích, nhưng nếu công chúa ở phía sau giúp đỡ thì sẽ rất khó nói. Dựa vào tướng mạo của hắn, cho dù không phải trạng nguyên cũng phải là thám hoa. Nếu thật như vậy, năm nay thám hoa chỉ sợ sẽ còn nổi bật hơn trạng nguyên, chiếm lấy tâm của hàng vạn cô gái. Hoàng đế cuối cùng sẽ ra một đạo thánh chỉ tứ hôn, kinh thành khắp nơi đều có những cô gái vỡ mộng.

Nghĩ đến đây trong lòng lại rét lạnh, lại ần ần ngực, áp chế sự ghen tuông.

Không nghe thấy chủ tử trả lời, Tiểu Thúy theo bản năng nhìn về phía nàng, sau đó rốt cục cũng nghĩ đến mình đã chạm vào nỗi đau của chủ tử vì thế làm bộ như vô cùng chú ý đến đội ngũ đang đi gần về phía này. Chỉ mong tiểu thư sẽ không phát điên trên đài. Hậu quả thực nghiêm trọng nha.

Đó là tình huống gì?

Tiểu Thúy nắm chặt tay.

Tân trạng nguyên hào quang toát ra từ phía khoác lụa hồng chữ thập đang bị ngăn cách tại một chỗ cách rất xa Thái Lâu. Ngự lâm quân đi theo sống chết không cho hắn tiếp cận Thái Lâu, đây là tác quái trắng trợn.

“Tiểu thư, công chúa thực đáng ghét.”

Văn Tuyết Oánh cười cười, tiếp tục trở lại ăn.

Tiểu Thúy cảm thieu chút nữa rút ra “Tiểu thư, người còn nuốt trôi a?”

“Khoảng cách quá xa.” Bốn chữ nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại nói hết nhân sinh bất đắc dĩ.

Tiểu Thúy nắm chặt tay. Ngự lâm quân hoàng gia thực đáng giận.

Đứng nhìn người đang bị bao vây ở đằng xa, nụ cười của Văn Tuyết Oánh càng lúc càng lớn. Là hấn, thật sự là hấn!

Đột nhiên, tiếng ngựa hí vang truyền đến, vô số âm thanh kinh hoàng vang lên.

“Ngựa bị dọa sợ hãi, ngựa của Trạng nguyên gia bị dọa sợ hãi...”

Trong tình huống hỗn loạn, con ngựa hướng Thái Lâu chạy tới.

“Tiểu thư –“ Tiểu Thúy hét lên.

Văn Tuyết Oánh cầm tú cầu bên cạnh lên, có chút chần chừ muốn chờ ngựa tới gần, nhưng lại nhìn thấy ngự lâm quân đang lao lên muốn giúp Trạng nguyên xuống ngựa, nhất thời không có thời gian suy nghĩ, nằng theo bản năng cầm tú cầu trong tay quăng ra.

Vì thế, dân chúng được thấy một màn –

Trạng nguyên bị tú cầu của Văn tiểu thư đánh trúng, bị chấn động lập tức quay cuồng rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh. (ek ek, ta nói Oánh tỷ, người cũng thật “nhẹ” tay a.....)

“Tiểu thư, người đem Triệu công tử đánh chết?” Tiểu Thúy che miệng, vẻ mặt không thể tin được.

Văn Tuyết Oánh cũng tròn mắt. Dưới tình thế cấp bách, nàng không có lực khống chế, chỉ có thể dùng toàn lực.....

Hắn sẽ không có việc gì chứ? Giờ khắc này nàng vô cùng thống hận mình có thần lực trời sinh, cho dù đi theo sư phụ học võ công, nhưng trong lúc bối rối vẫn không khống chế được lực đạo.

Thất hồn lạc phách nhìn thị vệ mang hấn đi, nàng mờ mịt xuống Thái Lâu, về nhà chờ phụ thân mang tin tức về.

Gãy hai xương sườn. Hoàn hảo. Sinh mệnh không đáng lo, chính là hoàn toàn không tránh khỏi phải nằm liệt giường.

Trạng nguyên cười ngựa dạo phố, bị một quả tú cầu ném gãy xương sườn, tuyệt đối là sự kiện lớn trong năm.

Hành động này của Văn gia tiểu thư quá vĩ đại, vượt qua cả sự kiện quăng tú cầu trúng vương gia và tướng quân của hai vị ngự sử thiên kim khác.

Tối qua, vô số rau dưa cùng trái cây bị ném vào Văn ngự sử phủ, khiến cho Văn ngự sử phủ ăn trong một khoảng thời gian rất dài cũng không hết.

Sáng sớm mở cửa sổ thấy hậu viện đầy rau dưa cùng trái cây, Văn Tuyết Oánh nhìn không được xoa xoa mắt, quay đầu lại hỏi “Có phải ta còn chưa tỉnh ngủ không?”

Tiểu Thúy mặt đầy hắc tuyến, rất lạnh tĩnh (*) trả lời: “Tiểu thư, không phải mộng.”

(*) lạnh tĩnh: lạnh lùng + bình tĩnh

“Từ khi nào dưới lầu lại nhiều rau dưa và trái cây như vậy?”

“Đó là dân chúng kinh thành biểu đạt cảm xúc đối với việc tiểu thư làm thương tổn Trạng nguyên.”

Vì thế, Văn Tuyết Oánh không hề hé răng.

Tiểu Thúy lại cắn răng đem chậu nước rửa mặt đặt xuống “Tiểu thư, trong phủ chúng ta đã không còn chỗ chứa đồ ăn, rau dưa kia thật sự nhiều lắm, đành phải đem một phần chuyển qua bên lầu trên.”

“Sắc đẹp dụ nhân a.”

Tiểu Thúy bị khẩu khí cảm khái của chủ tử làm cho bật cười, đem khăn mặt đưa qua “Tiểu thư, rửa mặt đi.”

“Thế sự vô thường a.” Vừa lau mặt nàng vừa thở dài.

“Tiểu thư là nói ném tú cầu sao?”

“Đúng nha, ai có thể nghĩ đến ba người chúng ta lại trong vòng một ngày đem tú cầu ném đi.” Cho dù là ước hẹn cũng không khéo như vậy a.

Tiểu Thúy không phúc hậu cười ra tiếng “Hoàng đế lần này là tiền mất tật mang, không chừng nhóm các công chúa điện hạ còn có thể giận dữ gây cung biến a.”

“Thật là chuyện hay a.” Văn Tuyết Oánh mắt sáng rực lên. Nàng vô cùng chờ mong tiết mục cha con trở mặt trong cung đình nhà, việc chỉ có hoàng đế được quyền bắt nạt kẻ khác là không có đạo lý nhà. Công chúa điện hạ, mời các người tận tình làm phiền phụ hoàng các người đi.

“Tiểu thư, tiểu thư.....” đột nhiên một nha hoàn thở hồng hộc chạy vào. “Mau đi ra..... Có người đến..”

“Là ai?” Tiểu Thúy hỏi.

“Lão gia nói là cô gia đến đây.”

Sau đó, hai nha hoàn còn có vinh hạnh thấy tiểu thư các nàng bước đi như bay, tư thế oai hùng, biến mất trong nháy mắt.

Hắn đến đây! Trong đầu Văn Tuyết Oánh chỉ tồn tại ba chữ này, lo lắng cho thương thế của hắn, gấp mặt sau tình huống thất thố, vẫn không ngăn cản được bước chân của nàng.

Nàng chạy đến tiền sảnh đúng lúc hắn được gia nhân khiêng vào.

Một thân nguyệt sắc cẩm bào khiến sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, cả người phải dựa vào lưng ghế dựa, ánh mắt lúc đầu có chút âm đạm nhìn thấy nàng chạy vội đến mà sáng lên.

Đến tiền sảnh, nàng phút chốc dừng lại, mắt đẹp như nước nhìn hắn, môi run lên, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi “Sao chàng lại tới đây?”

Triệu Tử Dương sắc mặt tuy tái nhợt, nhưng vẻ ốm yếu vẫn không che được hào quang mỹ nam, hơn nữa vẻ ốm yếu cộng thêm nụ cười yếu ớt, giống như một đóa thanh liên từ từ nở rộ, trong khoảnh khắc hào quang tỏa ra tứ phía.

Tất cả mọi người ở đây, nghe thấy thanh âm ôn nhu của hắn, đương nhiên cũng vô cùng suy yếu hướng Văn Tuyết Oánh nói “Tim nàng chăm sóc cho ta a, dù sao chúng ta danh phận cũng đã định rồi.”

Văn Tuyết Oánh thấy đầu mình đầy hắc tuyến. Đại ca, người đừng không khách khí như vậy, ta biết công chúa Tuyên Hoa tốc độ cực nhanh đi, nhưng người cũng đừng đem hòn đá này ném vào tay ta nha.

“Nữ nhi, còn không nhanh đưa Trạng nguyên gia về phòng chăm sóc cẩn thận.” Văn ngự sử ở một bên mở miệng cười ha ha.

Khi nhìn đến trên bái thiếp viết ba chữ Triệu Tử Dương, hắn còn muốn nhảy lên, trong lòng không ngừng nổi nhạc. Không nghĩ tới nhiều năm sau mình còn có thể gặp lại con của cô nhân trong tình huống này, tuy rằng năm đó hiểu lầm bạn tốt mà có chuyện phải tiếc thẹn trong lòng, nhưng thấy hai nhà có thể kết thành thông gia, tất nhiên là rất vui mừng, đây cũng là kết cục làm hắn thực vừa lòng.

Triệu hiền đệ, đây là người trên trời có linh thiêng a.

Văn Tuyết Oánh đầu đầy hắc tuyến trừng mắt nhìn cha một cái, đối với hành vi trêu chọc nữ nhi này của hắn thật không khiến trách nổi.

“Nôn...” nhìn thấy Triệu Tử Dương nhô ra một ngụm máu nhuộm đỏ cả cẩm bào, nàng một bước nhanh chân chạy qua.

“Có nặng lắm không? Bị thương nặng như vậy còn thích ra ngoài chạy loạn, chàng nghĩ cái gì a...” nàng tâm ý hoảng loạn nói xong lời cuối cùng đã muốn không nhận được rống lên.

Hắn làm như thế này có phải muốn nàng áy náy cả đời không?

Triệu Tử Dương cười suy yếu với nàng, liền ngã vào lòng nàng.

Lập tức Văn Tuyết Oánh rốt cục cũng bắt chặp cái nhìn của mọi người, trực tiếp ôm lấy hắn chạy về hậu viện, vừa chạy vừa kêu “Người đâu, mau mời đại phu.”

Phía sau, một đám người nhìn nhau, ở trong mắt nhìn thấy chuyện này – Văn tiểu thư khí lực thật lớn a.

Chỉ có Văn ngự sử lấy tay che mắt, trong lòng lúng lúng. Nữ nhi a, người cũng quá nhanh nhẹn, đừng mãi đi, tại đây có rất nhiều gia nhân nha.

Vì thế, không hết thời gian một nén hương, trên đường đã có chuyện đồn quái dị Trạng nguyên gia đang môn vấn tội, Văn tiểu thư cướp người vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương

“Khụ khụ...” Triệu Tử Dương vẻ mặt tái nhợt, một tay phủ ngực, một tay nắm lấy tay nàng để lên môi, dương quang xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên người hắn, toát ra hương vị mê hoặc chóng sinh. “Quan trọng vậy sao?” một thân hồng trắng nhu nhu đè xoa lưng hắn.

“Đương nhiên.”

Lấy chén thuốc ở cạnh bên, thử thử độ ấm, nàng đem chén được đưa tới trong tay hắn, ấm áp cười, “Uống nhanh đi.”

Hắn tiếp nhận chén thuốc, cũng cười cười, sau đó một hơi uống hết một bát được khổ, thứ nước được làm cho người ta muốn buồn nôn.

“Hôm nay hoàng liên (đắng) gấp bội.” Hắn như vậy nói với nàng.

Nàng hơi hơi gọi lên khoe môi, ôn nhu khinh ngữ, “Ấn, bởi vì ta hôm nay tâm tình không tốt lắm.” Nói xong nàng liền dùng khăn lụa lau đi nước được còn lưu lại trên miệng hắn, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh mặt trời phá lệ điềm tĩnh nhàn nhạt.

Triệu Tử Dương biểu tình trên mặt như hoàng liên cùng chua xót, nhẹ nhàng cầm tay nàng, thanh âm phát ra có chút giống như vô ai oán, “Oánh nhi, như thế nào tâm tình lại không tốt a.”

“Tiểu thư, công chúa đã muốn đến đại môn.” Ngoài cửa truyền vào thanh âm cùng hơi thở vì chạy mệt của Tiểu Thúy, liền nghĩ đến duyên cớ làm tâm tình nàng trở nên không tốt.

Vì thế, Văn Tuyết Oánh mặt giờ lên nét cười càng thêm ôn nhu ngọt ngào, tay phải giống như vô tình đảo qua ngực của người đang nằm trên tháp.

Trên mặt vị nam tử tuổi trẻ nổi lên nét thống khổ, mồ hôi lạnh từ thái dương chảy ra, húp ngụm khí lạnh nhìn lúm đồng tiền trước mặt như họa giai nhân (giai nhân trong bức họa), “Oánh nhi—” hắn không có trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng không thể như vậy tra tấn hắn.

Văn Tuyết Oánh rất nhanh cúi người xuống hôn lên môi hắn, nhất thời làm cho Triệu Tử Dương sắc mặt từ tái nhợt nổi lên ửng hồng, cả người có vẻ như khỏe lên rất nhiều.

Tiểu Thúy khoe mặt run rẩy. Loại này thời điểm tiểu thư cũng không quên ăn đậu hủ của cô gia.

“Thỉnh công chúa chờ một chút, ta lập tức đi ra ngay.” Nàng thủ lên chải lại tóc, trang điểm, trên đầu cài một châu sai nổi bật, nàng quay đầu đối với người trên tháp cười, “Đương ca ca, giúp ta việc này được không?”

Triệu Tử Dương tâm bị nàng tươi cười trêu chọc đến loạn khiêu. Nàng rõ ràng là đưa ra biểu tình này thập phần không có hảo ý a.

Chờ đến lúc nàng đi ra khuê phòng, nữ nam nằm trên tháp màu sắc thâm trầm, hô hấp dồn dập, hai tay nắm lại, cả người run run, nửa ngày mới oán hận không thôi phụ ra một câu, “Oánh nhi, người đứng là yêu tinh.”

Lại nói Văn Tuyết Oánh đi ra khỏi phòng, đi thẳng trên một đường đến phòng khách, nhìn thấy cung nữ thị vệ vờn quanh Tuyên Hoa công chúa.

“Thần nữ tham kiến công chúa điện hạ thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Bình thân.” Tuyên Hoa công chúa cau mày xem nàng đứng dậy đứng sang một bên.

Không biết vì sao, Tuyên Hoa công chúa vừa thấy nàng một bộ dáng cung kính thuận theo cũng rất căm tức, nhện không được hung hăng trừng mắt nhìn nàng, “Trạng Nguyên thương thế như thế nào rồi?”

“Chưa thấy khỏi sắc, nay cũng chỉ mới có mấy ngày, công chúa không cần thiết phải nóng vội, với lại thần nữ chắc chắn sẽ cẩn thận chăm sóc tướng công của mình.”

Tuyên Hoa công chúa mím môi. Nàng nói ra lời này chẳng phải ý nói là mình đã xen vào việc nhà của người khác sao? Nếu không phải phụ hoàng nói cái gì quân vô hí ngôn, mà Triệu Tử Dương lại ở ngày hôm sau liền đi đến Ngự Sử phủ, nàng cũng không cần phải đến cái nơi nhỏ xíu như Ngự Sử phủ này xem sát mặt người khác.

Hừ! Nói đến đều do phụ hoàng, hạ thánh chỉ phao tử cầu làm gì, muốn phao thì cũng là nên để các nàng phao sau khi các công chúa đã già đi trước chứ, để chỉ làm cho các hiền tể bị người ta đoạt đi trước.

Cẩn thận đánh giá vẻ mặt biến hóa của công chúa. Văn Tuyết Oánh khoe miệng lặng lẽ dương lên. Xem ra những ngày gần đây lão hoàng đế thập phần không thoải mái, xứng đáng!

Bản cung muốn đi thăm Trạng Nguyên.” Tuyên Hoa công chúa nói thẳng ý đồ của mình khi đến đây, lười lại cùng Văn Tuyết Oánh bằng mặt mà không bằng lòng.

“Này,” Văn Tuyết Oánh lộ ra vẻ mặt chán chờ, “Tướng công nhà ta có thương tích trong người, rời khỏi giường không tiện, nếu công chúa nhất quyết muốn đi thăm, thần nữ cũng chỉ có thể làm cho hắn nhìn đau mặc chính tề nghênh đón công chúa điện hạ thiên kim.”

Tuyên Hoa công chúa biến sắc, tay buộc chặt nắm lấy bàn trà, trên tuyết trắng da thịt gân xanh như ản như hiện. Nàng đã vậy còn ép buộc hần, đáng chết!

“Ba” Một tiếng thanh thúy vang lên. Tuyên Hoa công chúa vỗ bàn đứng lên, phun hỏa đi qua, “Người cùng hần chưa có bái đường, không cần trái một tiếng tướng công phải một tiếng tướng công, có nghe hay không? Bản cung nghe thực chói tai.”

“Bẩm công chúa, thần nữ tuân mệnh.”

“Vậy là tốt rồi.” Tuyên Hoa công chúa sắc mặt vừa giãn ra, “dẫn bản cung đi xem hần.”

“Để thần nữ đi trước giúp hần mặc đồ, miễn cho đối với công chúa bất kính.”

“Văn – Tuyết – Oánh—”

“Có thần nữ.” nàng cúi đầu lắng nghe, thấp phần dụ ngoạn.

“Nghe bản cung nói,” Tuyên Hoa công chúa hít sâu một hơi, nói rõ từng chữ từng chữ một, “hần không cần chuẩn bị, bản cung cũng sẽ không trị hần tội bất kính.”

Văn Tuyết Oánh rút cục ngừng đầu, đón nhận ánh mắt của Tuyên Hoa công chúa, câu môi cười yếu ớt khinh ngữ, “tuy rằng công chúa không ngại, nhưng là mệnh lười người đời đáng sợ, Trọng Nguyên gia lại rất chú trọng đến khí tiết lễ nghi, đến lúc đó hần nếu một mực đứng lên hành lễ, chỉ sợ là sẽ làm kinh hách đến công chúa điện hạ, kia liền không tốt.”

“Ba.” Lại một tiếng thanh thúy vang lên, ngọc chuông lại đánh lên cái bàn, phía sau cung nữ cùng thị vệ hoảng sợ cúi đầu.

“Văn Tuyết Oánh—” thanh âm chuyển trầm, hoàng gia uy nghi hiện ra.

“Có thần nữ, công chúa có chuyện thỉnh dạy bảo.” nàng cố tình tỏ ra vẻ tự nhiên của một vị thần tử, không hề sợ hãi.

“Đừng tưởng rằng bản cung không dám làm gì người.”

Văn Tuyết Oánh lắc đầu, “Thần nữ không dám, làm tức giận công chúa hậu quả đương nhiên là thần nữ không dám đương nổi.”

“Người dám châm chọc ta?”

“Không dám.” Như trước vẫn là bộ dáng bình tĩnh.

Tuyên Hoa công chúa giận dữ, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người dám đối với nàng như thế. “Người đâu, tới đây!”

“Công chúa.” Lập tức có thị vệ quỳ gối chờ nàng phân phó xuống.

“Tiểu Thúy, mang công chúa đi gặp Trọng Nguyên gia.” Cùng lúc đó thanh âm của Văn Tuyết Oánh cũng vang lên.

Bốn mắt nhìn nhau, mỉm cười lạnh, dung nhan giận dữ nở rộ.

Giăng co một lát, Tuyên Hoa công chúa tay áo dùng sức vung tay lên, hừ lạnh một tiếng, “dẫn đường.”

Nhìn công chúa cùng đoàn người đi theo sau Tiểu Thúy dẫn đường đi đến bên trong, Văn Tuyết Oánh bủi môi. Nàng đương nhiên biết không có khả năng chống đỡ công chúa đi nhìn Dương ca ca của nàng, nhưng nếu không gãy dựa một chút, nàng thật sự khó có thể để cho mình thần nhiên chấp nhận.

Nàng thật sự không nghĩ sẽ đi theo sau, nhưng nếu không đi nhìn một cái, nàng sẽ không khống chế được mình suy nghĩ này nọ làm cho tâm phiền ý loạn, cho nên oán hận chà chà chân, rốt cuộc cũng hướng bên trong đi tới.

Kỳ thật, nàng cũng chỉ là chần chờ một chút mà thôi, nhưng là chờ nàng trở lại trong phòng, trước mắt liền hiện một màn làm cho nàng thấp phần hờn giận.

Tuyên Hoa công chúa xinh đẹp vẻ mặt đau lòng cầm lấy tay của mỹ nam tử đang nằm trên tháp ân cần hỏi han, không cho hần có cơ hội mở miệng chống đỡ.

Triều Tử Dương còn ngại cho thân phận không dám quá mức gãy dựa, vẻ mặt có chút xấu hổ.

“Người vẫn là nên theo ta hỏi cung đi, trong cung Thái y sẽ trị thương tốt cho người.”

“Công chúa,” Hần nhẹ nhàng thở dài một cái, rốt cuộc cũng nói, “Thần ở đây rất tốt, Oánh nhi là thê tử tương lai của ta, ta trên người bị thương là do nàng ban tặng, cho nên về tình về lý ta nên ở tại chỗ này nghỉ ngơi dưỡng thương.”

“Triệu—Tư—Dương—” Có người nhin không được lên tiếng.

“A, Oánh nhi.” Hấn nhanh chóng rút tay bị Tuyên Hoa công chúa cầm về, về mặt kính hoàng nhìn về phía cửa, “Ngươi trăm ngàn lần đừng hiểu lầm.”

“Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Vừa rồi? Hấn nhất thời hoàn hồn, nguyên lai nàng để ý không phải là công chúa thân cận hấn mà là lời nói vừa rồi của hấn, hấn vừa rồi nói gì nhỉ? Tâm tư vừa chuyển, mâu quang chợt lóe, sau đó nở nụ cười, “Thương tích trên người ta vốn là do người làm ra a.”

Văn Tuyết Oánh hung hăng liếc hấn. Người này muốn mọi thời khắc nhắc nhở lỗi nàng gây ra để áp chế nàng mà – hấn chỉ nằm mộng thôi.

“Nha, miệng của ngươi làm sao vậy?” Tuyên Hoa công chúa đột nhiên nhìn không được kính hô một tiếng, chỉ vào miệng hấn có vết thương ứ máu.

“Này a,” Triệu Tử Dương về mặt quái dị nhìn người đứng ở cửa liếc mắt một cái, nâng tay lên che miệng lại, không được tự nhiên ho một tiếng, “bị một con mèo hoang cắn một ngụm thôi.”

“Mèo hoang” đứng ở cửa nắm chặt khung cửa, chiếu chút nữa nhìn không được dùng sức làm cong luôn khung cửa.

“Trên mặt cũng có.” Tuyên Hoa công chúa lại thất kinh, “Này con mèo hoang đáng giận, như thế nào lại có thể trên mặt ngươi cắn loạn, nếu bị hủy dung thì làm sao bây giờ?”

Nhanh chóng dùng tay che đi hai má, Triệu Tử Dương hé ra khuôn mặt đã muốn chuyển sang hồng, thanh âm có vẻ thực sự không hề lo lắng, “không có việc gì đâu.”

“Người tới, mau truyền Thái y.” Tuyên Hoa công chúa cất cao giọng hạ lệnh, không thể để cho khuôn mặt tuấn tú trước mặt bị một điểm tổn thương.

Triệu Tử Dương sốt ruột muốn nhướng người lên ngăn cản, không để ý tác động đến miệng vết thương trên ngực, nhất thời hiện ra vẻ mặt đau xót, không thể lên tiếng.

Không bao lâu, theo lệnh của Tuyên Hoa công chúa, vị Thái y cùng nàng đến phủ Ngự Sử đã có mặt.

“Mau lại nhìn Trạng Nguyên gia xem đến tột cùng thương thế của hấn thế nào, có nặng lắm không.” Tuyên Hoa công chúa về mặt lo lắng nói.

Sau khi xem mạch chẩn đoán, Thái y cời bỏ quần áo Triệu Tử Dương xem xét miệng vết thương có bị vỡ ra hay không, trên mặt thái y lại nổi lên một biểu tình nghi vấn.

“Bị nặng lắm sao?”

Thái y nhìn Triệu Tử Dương từ cổ xuống kia một mảnh hồng ngân, ánh mắt có chút du di, một bên tháo ra băng vải nhuộm dần vết máu, một bên cố giữ về trán định trả lời, “Miệng vết thương có chút muốn vỡ ra, chỉ cần băng bó lại là không có chuyện gì.”

“Kia, còn những vết hồng ngân đó là sao?” Tuyên Hoa công chúa cố tình bám riết không tha, hỏi đến cùng.

“Công chúa, thần...” Thái y cúi thấp đầu áp ứng không biết nên nói như thế nào.

“Rốt cuộc sao lại thế, ngươi mau nói a. Sao lại áp ứng như vậy, có tin hay không ta đem ngươi ra chém đầu.” Tuyên Hoa công chúa nổi giận.

Triệu Tử Dương thần thủ che mặt, coi như không còn mặt mũi gặp người nữa.

“Thái y nói đi a, hồng ngân này rốt cuộc là cái gì? Có nặng lắm không?”

Trước mắt là phải làm cho công chúa nguôi giận, Thái y cúi đầu chuyển hướng sang Triệu Tử Dương, vũ chính khang viên, nói rõ ràng từng chữ, “Trạng Nguyên gia, ngươi trong người có thương tích, sắp tới vẫn là không được viên phòng thì tốt hơn.”

Vì thế công chúa hóa thạch, đồng thời cũng hé ra khuôn mặt đỏ ửng.

Không biết qua bao lâu, trong phòng rốt cục tuôn ra một tiếng gầm lên vì giận dữ.

“Văn Tuyết Oánh—”

Tuyên Hoa công chúa quay đầu lại nhìn, nguyên bản Văn Tuyết Oánh vốn vẫn đứng ở cửa không biết đã đi từ lúc nào, “Nàng đâu rồi?”

“Bẩm công chúa, Văn tiểu thư đi rồi.”

“Ta nhìn thấy, nàng khi nào thì rời đi?”

“Bẩm công chúa, ngay tại lúc Thái y trả lời vấn đề của ngươi.”

Tuyên Hoa công chúa ánh mắt chỉ còn có thể dừng lại ở trên người đương sự duy nhất còn lại ở đây, trên người Triệu Tử Dương, hấn sắc mặt xấu hổ,

ánh mặt lại nhìn chung quanh không chịu cùng nàng đối diện, “Các ngươi... các ngươi...” Nàng một cái vắn anh chưa gả nữ tử thật sự xấu hổ khi hỏi ra miệng.

“Công chúa, đây là việc nhà của thần.”

Tuyên Hoa công chúa sắc mặt cứng đờ. Nàng không phải là ngốc tử, ý trong lời nàng nghe hiểu được.

“Các ngươi vẫn chưa thành thân.”

“Đây là việc nhà của thần.” Hắn vẫn như cũ trả lời như vậy, đồng thời thu hồi ánh mắt, hai mắt nhìn thẳng nàng trả lời.

Nhìn khuôn mặt trước mặt, mi dài cong so với nữ nhân còn đẹp hơn, khiến cho người ta thoát nhìn qua thấy hắn trời sinh đã mang vài phần thần thiết hiền lành, vô hình trung làm cho hắn hơn vài phần âm nhu mỹ, mũi cao ngất, cánh môi so với nữ nhân còn muốn ánh hồng nhuận hơn, đương nhiên cũng có thể là bởi vì hắn bị người cắn... Nghĩ đến đây, Tuyên Hoa công chúa tâm hỏa đột nhiên khởi. Như vậy một nam tử tựa như trích tiên giống nhau, vì sao lại không phải thuộc về nàng?

“Các ngươi còn chưa có bái đường.” Nàng cố chấp cường điệu.

Triệu Tử Dương ngồi thẳng người dậy, tay phải che lại chỗ bị thương, nhử mày nhìn nàng, “Công chúa, nếu ngươi muốn mau chóng tham gia hôn lễ của thần, thần nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của công chúa.”

Gương mặt Tuyên Hoa công chúa nhất thời giống như bị vây kín bởi một tầng sương mỏng manh, ánh mắt cũng có một chút trở nên rét lạnh.

Trong phòng bếp, tiếng còi lửa kêu ‘cách cách’ thiêu đốt, mặt Văn Tuyết Oánh cùng với còi lửa giống nhau nóng đến dọa người.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... Vấn đề chính là đem sự bất mãn đối với Tuyên Hoa công chúa phát tiết lên người hắn, phụ trách đốt lửa không phụ trách dập tắt lửa, ai biết công chúa điện hạ lại đem Thái y đến giúp hắn xem xét vết thương, nhất là cái kia Thái y còn nói như vậy, nàng không còn muốn sống nữa a...

“Tiểu thư, ngươi ngồi như vậy đã lâu rồi, không có việc gì chứ?” Trên đầu truyền đến thanh âm lo lắng của nữ đầu bếp.

“Cảm ơn, cho ta thêm một bát.” Thanh âm như trước có điểm rầu rĩ.

“Đã muốn năm bát rồi, tiểu thư...”

“Nhưng là mặt vẫn hảo nóng.” Oánh giận.

“Gần đây phòng bếp rau dưa có vẻ nhiều, tiểu thư ngươi có biết nguyên nhân vì sao lại vậy không?”

Văn Tuyết Oánh trầm mặc. Nàng đương nhiên biết, không phải là vì nàng đem hai xương sườn của người nào đó chặt đứt, bị người ngoài phủ dùng rau dưa và trái cây nhiệt liệt đáp lễ sao.

“Vì sao không cho hắn một ngày ba bữa ăn cháo a?”

“Cô gia hiện tại thân mình không khỏe, chúng ta giúp hắn hảo hảo bồi bổ thôi.”

“Từ sau khi hắn đến, các ngươi cũng không còn thương ta.” Ngừ khí thực ủy khuất, chiếc thìa trên tay nhanh chóng gấp một khối thịt đưa vào miệng.

“Bởi vì thương ngươi mới đối tốt với cô gia a, chúng ta đem cô gia dưỡng cho cường tráng, hạnh phúc của tiểu thư mới có thể càng bền chắc.”

Văn Tuyết Oánh thiếu chút nữa bị miếng thịt làm cho nghẹn. Là như vậy sao? Các nàng chẳng lẽ không bởi vì người ta có vẻ bên ngoài rất mê hoặc sao?

“Tiểu thư, tiểu thư,” Tiểu Thúy thở hồng hộc chạy vào, một tay chống đầu gối, một tay vuốt vuốt ngực mình thở cho thuận khí mới nói, “Cô gia học máu.”

“Công chúa kích thích hắn?” Văn Tuyết Oánh hỏi lại.

“Là, cô gia cứng rắn chống ngồi dậy, đụng đến miệng vết thương, sau đó lại cùng công chúa tranh cãi, chờ công chúa vừa đi hắn liền học máu.”

“Xứng đáng.” Nàng oán giận bỏ một nắm cơm và thức ăn vào miệng.

“Tiểu thư, ngươi một chút cũng không lo lắng sao?” Tiểu Thúy kêu ra tiếng, nữ đầu bếp đứng bên cạnh cũng đem ánh mắt không đồng ý nhìn nàng.

“Hắn nếu có bị đụng đến hai đoạn xương sườn cũng không sao, hiện tại chỉ là phun mấy nắm cơm máu hắn không chết được đâu, hơn nữa, có Tiểu Thúy cùng bọn nha hoàn các ngươi không phải là đang chiếu cố hắn sao?”

“Chúng ta cũng không phải là tiểu thư.”

“Ta hiện tại không nghĩ muốn nhìn thấy hắn.” dùng chiếc thìa khoáy khoáy bát cơm.

“Tiểu thư, chuyện nên làm, chuyện không nên làm người cũng đều đã làm, còn ngại cái gì sự a.” Tiểu Thúy nhin không được nổi bão.

Văn Tuyết Oánh dùng sức đem bát bỏ xuống, trừng mắt nhìn nàng nói, “Làm cùng e lệ là hai việc khác nhau.”

Tiểu Thúy hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

“Người đi về trước chiếu cố hần, đợi ta thu thập xong tâm trạng sẽ trở về sau.” Cuối cùng Văn Tuyết Oánh lên tiếng đánh vỡ không khí giăng co trong bếp.

“Nô tỳ đem thức ăn của tiểu thư hâm lại, tiểu thư sau khi trở về vẫn có thể ăn được, thuận tiện thu thập lại một chút tâm tình.”

“Tâm tình của ta vì sao muốn thuận tiện thu thập?”

“Bởi vì chỉ có khi ăn tâm tình tiểu thư mới tốt lên được.”

Được rồi, nàng thừa nhận cùng với nha hoàn này đầu võ mồm là nàng nhảm chán.

“Ta ăn một chén nữa sẽ trở về.”

“VẬY, nô tỳ đi trước chăm sóc cô gia.” Tiểu Thúy nói xong bỏ đi.

Ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của hần tản ra một tầng ửng hồng, hần hô hấp vững vàng, chỉ có cặp long mày là vẫn nhú lại với nhau, cho dù đang chìm trong giấc ngủ, sự đau đớn vẫn như cũ hành hạ hần.

Ban ngày sau khi học máu, hần một lần nữa làm vào hôn mê, sắc trời chạng vạng mới tỉnh lại uống xong chén được liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Nhìn người đang ngủ say, Văn Tuyết Oánh không chút nào che dấu tình yêu cùng sự đau lòng trong ánh mắt.

Rõ ràng thoát nhìn chính là một nam nhân yếu đuối, thế nhưng lại có lá gan cùng đường triều công chúa tranh cãi, cốt khí cùng khí chất tỏa ra từ trên người hần làm cho người nhìn thấy cũng phải nể phục.

Trước khi hoàng đế hạ chỉ đã tiến vào phủ Ngự Sử, đối mặt với công chúa lòng tràn đầy ái mộ tìm tới cửa mặt không giả sắc thái su nịnh, tuyệt không có tâm tư thương tiết cùng sợ hãi.

Môi nhẹ nhàng cong lên cười làm cho gương mặt hiện lên nét nhăn. Một nam nhân như vậy nếu nàng không biết nắm chặt về sau sẽ rất hối hận.

Lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, sau đó cặp mắt giống như tinh tú trên bầu trời chậm rãi mở ra.

Tỉnh lại sau cơn hôn mê, cặp mắt kia rốt cuộc cũng dừng lại trên gương mặt xinh đẹp trước mắt, chậm rãi lộ ra một chút tươi cười dụ hoặc, “Xem ta sẽ không thấy chán sao?”

“Hừ” Thu hồi ánh mắt, nàng một lần nữa mở ra cuốn tiểu thuyết trong tay vui đầu đọc sách.

“Ta khát.”

Phun ra một hơi, nàng buông sách xuống, rót chén trà sâm mang đến cho hần, “trà sâm.”

“Ta nghĩ muốn uống nước.”

Vì thế, nàng lại một lần nữa rót chén trà cho hần.

Uống nước xong, đem chén trà không đưa cho nàng, hần nở nụ cười, “Vừa rồi nhìn ta suy nghĩ cái gì vậy?”

Văn Tuyết Oánh trên mặt lộ ra một chút ái muội cười. Thanh tuyến mềm mại mà mê hoặc, “Suy nghĩ hải đường xuân ngủ đồ đến tốt cùng như thế nào mới có thể họa xuất thần nhập hóa.”

“Nha, hải đường xuân ngủ?” Hần cười đến thật là ôn nhu.

“Đúng rồi.” nàng cũng cười với vẻ mặt vô hại.

“Chờ ta sau khi thương thế lành sẽ giúp người họa.” hần cứ như thế nói.

Văn Tuyết Oánh sợ run, sau đó mây đỏ nhanh chóng tập hợp trên hai gò má trắng nõn của nàng, xấu hổ nói, “Không đứng đắn.”

“Không đứng đắn—” Hần kéo dài âm, ánh mắt lóe sáng nhìn nàng, “Không biết là ai ở trên người ta lưu lại dấu vết hoan ái, làm cho công chúa điện hạ giận dữ, cũng làm cho Thái y đại nhân xấu hổ.”

Thăng tấp trừng mắt nhìn hấn, Văn Tuyết Oánh ở trong lòng không khỏi hồi chính mình, nam nhân trước mắt này có thật là Triệu Tử Dương tao nhã nhả nhả, lại nhiều sầu thiện cảm trước đây nàng gặp không?

“Ánh mắt của ngươi thực quý dị.”

“Đó là bởi vì người của ngươi thực quý dị.” Nàng nghiêm trang nói.

“Đang xem sách gì vậy?” Nói thật hấn có chút ăn vị, đại khái tuy là nàng ở bên người hấn trong nô, nhưng lại đa phần là xem sách, hơn nữa thường xuyên chuyên tâm quên mất sự tồn tại của hấn.

“Chỉ là tiểu thuyết thôi.”

“Tên là gì?”

“Song Phi Yến.”

“Nói về cái gì?”

“Nói về tình yêu của một thư sinh cùng với một cái quan gia tiểu thư...” Nàng đột nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, cúi đầu đọc sách.

“Oánh nhi.”

Nàng không để ý đến hấn.

“Oánh nhi, ta ngủ không được, theo giúp ta trò chuyện đi.”

Nàng vẫn là không để ý tới hấn.

“Nha...” hấn phát ra một tiếng kêu đau.

“Làm sao vậy?” Nàng lập tức ném quyển sách trong tay chạy đến bên giường hấn.

Vốn nàng muốn tới xem hấn thế nào, hấn lại lập tức nắm lấy tay nàng đặt lên ngực của mình.

Bởi vì cách chỗ hấn bị thương không xa, cho nên Văn Tuyết Oánh không dám gây dựa.

“Ngươi không ngủ sao? Đã trễ như vậy rồi còn không ngủ ta sẽ đau lòng.”

“Ngươi đã quên ngươi đang ngủ trên giường của ai sao?”

“Dù sao chúng ta cũng không phải lần đầu tiên đồng giường cộng chăn, làm gì lại để ý nghi thức xã giao này nọ.”

Nàng thân nhiên cười, thanh âm ngọt đến nỗi có thể gây chết người. “Ta là sợ chính mình ngủ không để ý nửa đêm đá đến miệng vết thương của ngươi, vạn nhất lực đạo không khống chế tốt tăng thêm vết thương cho Trạng Nguyên gia, ta sợ công chúa sẽ chém đầu của ta.”

Hấn mày kiếm nheo lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, “Ngươi cho là hiện tại công chúa không muốn đầu của ngươi sao?”

Nàng sâu kín thờ dài, “Ai nói hồng nhan họa thủy, ta xem nam nhân mới là tai họa.”

“Đi ngủ sớm một chút đi. Ngày mai có lẽ công chúa còn có thể đến nữa, ngươi nếu buồn bã ỉu xiu, làm sao có thể đối phó với nàng.”

Văn Tuyết Oánh quý dị nở nụ cười.

“Ngươi tươi cười thoát nhìn thực tà ác.” Hấn ăn ngay nói thật, khóe miệng cũng không tự chủ giờ lên cười.

“Nguyên nhân làm cho người ta buồn bã ỉu xiu có rất nhiều nha.”

“Một câu thật sự là thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra tà ý tưởng a.”

“Muốn ngồi dậy sao?”

“Hào.”

Giúp hấn ở phía sau đệm chần gói mềm, làm cho hấn có thể thực thoải mái dựa vào gối, sau đó đến giá sách ở gian ngoài giúp hấn chọn một quyển sách rồi nhét vào tay hấn.

“Khuya rồi, ta cũng có chút mệt nhọc, không cùng người thức đêm, chính mình nhắm mắt xem đi.”

Hắn nhìn nhìn quyển sách trên tay, nhúu mày, “Ta không nghĩ xem cái này.”

“Vậy ngươi muốn xem cái gì?”

“Đem sách vừa rồi ngươi coi đưa cho ta xem đi.”

“Này, ngươi sẽ không thích xem.”

“Ngươi xem đến như vậy mê mẩn, ta tính tưởng nhất định tốt lắm xem.”

“Vẫn là không nên.”

“Ta chính là muốn xem cái kia.”

“Không được xem.”

“Vì sao?” Nàng càng không cho hắn xem, hắn càng thấy hiếu kì, càng muốn xem.

“Nói không được xem là không được.” Đến cuối cùng nàng rõ ràng giận tái mặt.

Triệu Tử Dương nở nụ cười, hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá một lần, “Ngươi như vậy nghĩ không cho ta xem, có phải hay không bên trong có cái gì không muốn ta nhìn thấy?”

Văn Tuyết Oánh trên mặt liền đỏ ửng. Đúng rồi, nàng thật sự là sợ hắn nhìn đến nội dung bên trong, tiểu thuyết này... Nói như thế nào nhỉ, có chút tình tiết miêu tả quá mức lửa nóng, nàng khi một mình xem liền mặt đỏ tai hồng, nếu làm cho hắn xem đến nhất định sẽ cười nàng.

“Oánh nhi—” âm cuối kéo dài, vẻ mặt ái muội.

Nàng đoạt lấy quyển sách vừa nhét vào tay hắn, cuộn lại đánh vào đầu hắn, “Có rãnh tưởng tượng này đó, không bằng ngươi dùng nhiều một chút tâm tư nghĩ như thế nào đối phó vị công chúa kia cứ dây dưa mãi không dứt.”

Hắn lại nắm lấy tay nàng, cười nói, “Những chuyện khác không cần phải để ý, trước mắt việc cấp bách phải làm là chúng ta phải chuẩn bị bãi đường.”

“Bãi đường?”

“Công chúa hôm nay không phải đã nói sao? Chúng ta chưa có bãi đường thành thân, danh phận chưa được xác định.” Hắn chính là nhắc nhở nàng.

“Ngươi cho rằng chỉ cần chúng ta bãi đường thành thân, nàng sẽ buông tha sao?” Nàng dùng một loại ánh mắt ‘đầu ngươi chắc là đã bị phá hư’ nhìn hắn.

“Ít nhất nàng không thể lại lấy cớ này nói chúng ta.” Nhìn bộ dáng nàng á khẩu không trả lời được, Triệu Tử Dương không phúc hậu nở nụ cười, “Ta đương nhiên biết nàng không có khả năng như vậy buông tha, khẳng định có thể tìm cái cớ khác, chúng ta duy nhất có thể làm, chính là làm cho nàng mất đi cái cớ để lấy.”

Thăng tấp nhìn hắn, trầm mặc hồi lâu, nàng thờ dài, tự nói, “Ta càng ngày càng cảm thấy tựa hồ chính mình chủ động nhảy vào một cái hố sâu không đáy.”

Hắn mặt mày vì lo, cười đến phong tình vô hạn lại mị hoặc vô cùng, hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay. Nhỏ giọng nói, “Ngươi nghe qua câu tục ngữ này chưa?”

“Chăm chú lắng nghe.”

“Gừng Thái công câu cá, nguyệt giả mắc câu.” (có lẽ là giống Khương Tử nhà ngồi câu cá ko có mồi câu nhưng cá vẫn tự nguyện mắc câu)

Hạnh mâu xinh đẹp neho lại, hồng nhuận môi làm khinh mân, theo trong lỗ mũi hừ một tiếng không nhẹ không nặng, nàng quái chiêu lặp lại một lần, “Nha, gừng Thái công câu cá, nguyệt giả mắc câu?”

Hắn nắm tay nàng đem lên môi, nhẹ nhàng hôn, “Cho dù ta đào hố, kia cũng là một cái cạm bẫy ôn nhu, nương tử cần gì phải nổi giận như thế?”

Vừa mới bốc lên lửa giận, bị hắn như vậy động tác vô cùng thân thiết làm cho lửa giận tiêu tán hết, lại hại nàng đỏ bừng cả mặt.

“Được rồi, không cần tức giận, đi lên nằm với ta một lát đi.” Hắn vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo nàng lên nằm cùng.

Dùng sức rút tay về, nàng hướng hắn thành thật không khách khí phiến một cái xem thường, “Ngươi chậm rãi đọc sách cho qua thời gian đi, ta đi ngủ.”

“Không cần nhẫn tâm như vậy chứ?”

“Hừ.”

“Nhưng là, ta còn có chuyện muốn nói với người a.”

“Nói cái gì để ngày mai nói sau.”

“Ta vẫn là cảm thấy hiện tại nói tốt hơn.”

Nàng bắt đầu đi xoay người trở lại, thở dài, “Chuyện gì, người nói đi.” Không nghe hắn nói xong, chỉ sợ hắn sẽ không cho nàng đi ngủ, đành phải nghe xem hắn muốn nói cái gì.

“Chúng ta ngày mai thành thân đi.” Một đôi mắt hoa đào chột lóe chột lóe phóng ra tình ý dạt dào, câu dẫn làm cho tâm hồn cô gái phải bị luân hãm.

Văn Tuyết Oánh sững sốt, “Ngày mai?”

“Đúng, liền ngày mai.” Lời nói khẳng định như trăm đĩnh tiết thiết.

“Nói xong?” nàng cuối cùng xác định.

Hắn nháy mắt mấy cái. Lắc đầu, “Còn có một câu cuối cùng.”

“Cái gì?”

“Người vẫn là theo ta cùng nhau ngủ trên giường đi.”

“Đi tìm chết đi.” Nàng thuận tay cầm lấy cái gối trên nhuyển thấp đánh hắn.

“Nha...” Bất hạnh lại bị đánh trúng miệng vết thương đau đến phải nhanh chóng nhủu mày.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mới sáng tinh mơ, công việc ở phủ Ngự Sử đã lu bù.

Tuy nói trong phủ từ khi bắt đầu dựng Thái Lâu liền sẵn tay chuẩn bị hết thảy công việc cho tiểu thư xuất giá, nhưng sáng sớm vẫn bị lão gia sai bảo khiến cho tay hoảng chân loạn, người ngã ngựa đổ.

Trong nhóm người rối rắm, nhân nhấ nhất chính là người mới đến kia.

Trạng Nguyên gia tuần mĩ thành thành thật thật nằm ở trên giường dưỡng thương, về phần tân nương sắp xuất giá đang cầm một quyển tiểu thuyết nằm ở trên nhuyển thấp trước cửa sổ nhân nhấ đọc sách.

Đọc sách sao?

Dùng cuốn sách đặt trên mặt, ngủ đến không biết trời đất, Triệu Tử Dương thầm nghĩ thở dài.

“Oánh nhi.”

“.....”

“Ta khát.”

Cái người đang ngủ duỗi hai cánh tay, lười biếng xoa thắt lưng, bỏ tiểu thuyết che trên mặt ra, nhìn hắn.

“Chàng là thùng nước a.” Nàng nhỏ giọng bắt nắn lắm bầm, một bên lại giúp hắn rót nước.

Xem nàng một bộ dạng hải đường vừa tinh, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên sương mù mênh mông, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu, khiến hắn nhìn không được trong lòng khó chịu, tay tiếp nhận chén trà, đồng thời một tay kéo cô nương không hề phòng bị ngã xuống giường.

Sau đó thảm kịch phát sinh, người chưa hoàn toàn tỉnh ngủ trong lúc mơ màng lập tức dề lên vết thương, làm cho hắn hút một ngụm lãnh khí, đau đến toát mồ hôi lạnh.

Quả nhiên là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu a!

“A, máu! Miệng vết thương của chàng lại vỡ ra rồi.” Văn Tuyết Oánh hoàn toàn thanh tỉnh, bị máu trên tay dọa.

Triệu Tử Dương đau đến nói không ra lời, chỉ có thể nhìn nàng kinh hoàng tìm kiếm băng vải cùng được.

Lại một lần nữa giúp hấn băng bó thỏa đáng, rửa sạch vết máu trên tay, Văn Tuyết Oánh mới thở ra một hơi, chân có chút mềm ra ngồi xuống bên giường.

Ngày đó nàng đánh gãy hai cái xương sườn của hấn vốn là nội thương, đáng tiếc khi hấn té lại bị một mảnh gỗ nhọn đâm vào bụng, biến thành nội thương thêm ngoại thương, không nghĩ tới miệng vết thương rách, dẫn tới nội thương phát tác mà học máu, cho dù đã dùng tới được liệu thượng đẳng trong cung, thương thế cũng không có khởi sắc quá lớn.

“Không có việc gì.” Chỉ mấy chữ này cũng giống như hấn đã dùng hết khí lực toàn thân, vừa rồi nàng thật sự đã đụng không nhẹ vào vết thương của hấn.

Không kịp nghĩ nhiều, Văn Tuyết Oánh đặt tay sau lưng hấn đem một nội lực nhu hòa chậm rãi đưa vào trong cơ thể hấn, giúp hấn giảm bớt đau nhức.

Ước chừng mất thời gian khoảng một chén trà nhỏ, sắc mặt Triệu Tử Dương rốt cục hòa hoãn, hai mày cũng giãn ra.

“Còn đau không?”

“Nàng ngồi xuống nghỉ một lát đi.”

“Chàng không cần lộn xộn, tỉnh dưỡng cho thật tốt đi, luôn động vào vết thương như vậy, muốn tới khi nào mới có thể khỏi hấn a.”

“Ta sẽ cẩn thận, nàng không cần lo lắng.”

Nhìn hấn vẻ mặt còn đang tái, nàng gật đầu, “Chàng tốt nhất vẫn là nằm yên đi.”

“Nàng ở bên giường theo giúp ta, ta sẽ không lộn xộn.”

Văn Tuyết Oánh khước miệng co lại, rốt cục vẫn là gật đầu, đến nhuyển tháp lấy tiểu thuyết ngày hôm qua chưa xem xong ngồi vào bên giường, tựa vào thành giường tiếp tục đọc.

Triệu Tử Dương lại luôn tay vào mái tóc nàng giữ trong tay thương thức, nhàn nhã ngắm nữ nhân xinh đẹp đang xem tiểu thuyết.

Mặc kệ bên ngoài ồn ào như thế nào, nơi này lại thực ôn hòa yên tĩnh.

Chỉ tiếc, chỉ tiếc sự im lặng nhàn nhã này rất nhanh đã bị phá hủy.

Tiểu Thúy dẫn người săn sóc đầu cùng một đám nha hoàn đang cầm hỉ phục chờ vào phòng giúp hai người mặc quần áo.

Chắc hẳn phải vậy, khi các nàng tiến vào phòng nhìn đến hai người đang nằm trên cùng một cái giường, vẻ mặt biến hóa rất phong phú mà không văn chương nào có thể hình dung.

Giữa một đám người ba chân bốn cẳng cố gắng, hai người mới ăn mặc chỉnh tề, bị đưa đến hỉ đường.

Vui sướng, tiếng người ồn ào trong đại sảnh, Văn ngự sử tươi cười ngồi ở chủ vị thượng vuốt râu.

Đã bái thiên địa, đã bái cao đường, đúng lúc vợ chồng đối bái, chú rể bỗng ới ra một ngụm máu, chủ trì không kịp hô bốn chữ “đưa vào động phòng”, đã bị một tiếng nói lạnh lùng đánh gãy –

“Công chúa giá lâm”

Nàng rốt cục vẫn đến đây. Triệu Văn hai người trong lòng không hẹn mà cùng hiện lên những lời này.

“Các người không được bái đường.”

Văn Tuyết Oánh che hồng khăn nhìn không thấy vẻ mặt của Tuyên Hoa công chúa, nhưng nàng có thể nghe ra thanh âm hỗn hển, vì thế nàng hơi hơi nhếch môi, lần này ném tú cầu thật sự đã làm cho hoàng đế tự ném đá vào chính chân mình.

“Không biết công chúa vì sao ngăn cản?” Triệu Tử Dương mặt trầm như nước, cung kính lại xa cách nhìn công chúa Tuyên Hoa xinh đẹp cao quý.

“Người không thể cưới nàng.”

“Vì sao? Tú cầu của nàng rơi trúng thần, thần nên cưới nàng.”

Công chúa Tuyên Hoa nắm chặt hai tay, hơi nhếch môi, trong lòng lại một lần nữa nguyên rủa phụ hoàng, nhưng nàng từ nhỏ đã muốn gì được nấy, chẳng sợ rơi vào ác danh ý thế hiếp người, nàng cũng không thể tro mắt nhìn hân cười nữ nhân khác mà không ngăn cản.

“Vậy cũng không thể cưới.”

Triệu Tử Dương nở nụ cười, nhưng ý cười lại chưa tới trong mắt.

“Thần nếu không cưới nàng chẳng phải là kháng chỉ không tuân? Huống chi thần cùng Văn gia tiểu thư mấy ngày nay sớm chiều ở chung, khiến cho nàng khuê danh tổn hại, nếu không cưới, chẳng phải là thất đức ư?”

Công chúa Tuyên Hoa bị hân khí thế bức nhân, ánh mắt cùng sắc bén ngôn từ mạnh mẽ khiến cho phải lui về phía sau mấy bước, cố gắng tự trấn định, ngoài miệng trong yếu nói “Thì tính sao? Nàng vốn đã thanh danh sỏi mựn, phụ hoàng chính là xem nàng không gả được mới hạ chỉ cho nàng ném tú cầu trạch phu (*).”

(*) trạch phu: ném tú cầu kén chồng

“Nếu công chúa cũng hiểu được ném tú cầu là ý chỉ của Hoàng Thượng, như vậy thần bị ném trúng tự nhiên sẽ tuân chỉ cưới vợ, công chúa vì sao còn muốn ngăn cản?”

Công chúa Tuyên Hoa bị hỏi á khẩu không trả lời được.

“Công chúa nếu là tới xem lễ, như vậy thần sẽ hoan nghênh, nhưng nếu công chúa chính là đến cố tình gây sự, xin thứ cho thần không tiếp đãi.” Thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói năng có khí phách.

“Ngươi hiện tại bị thương nặng chưa lành, như thế nào có thể thành thân?” Dưới tình thế cấp bách công chúa Tuyên Hoa chỉ tìm được cớ này.

“Đây chính là cái gọi là nhân phùn việc vui tình thần thích (*), thần lúc này cưới vợ đối với thương thế tất nhiên sẽ tốt lên.” Hân dễ dàng bác bỏ.

(*) nhân phùn việc vui tình thần thích: con người gặp chuyện vui tình thần sẽ khỏe lên

Nhìn hân về mặt bình tĩnh thông dong, công chúa Tuyên Hoa không khỏi thẹn quá thành giận, “Bản cung nói không được là không được.”

Đây thật sự là cố tình gây sự, tất cả mọi người dự lễ đều âm thầm lắc đầu thờ dãi.

“Vậy thứ thần không thể tuân lệnh.” hân lạnh mặt.

“Ngươi dám?”

“Chủ trì.” Triệu Tử Dương lập tức chuyển hướng về phía chủ trì đang mang về mặt ngạc nhiên.

Chủ trì lập tức hoàn hồn, hắng giọng hô hoàn bốn chữ cuối cùng, “Đưa vào động phòng.”

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, trên mặt hân bị công chúa tặng cho năm dấu ngón tay rõ ràng.

“Thật to gan, người đâu, lời xuồng đánh cho bản cung.”

Vì thế, chủ trì đáng thương liền vô tội gặp vạ lây, bị người ta dùng gậy đánh cho kêu cha gọi mẹ.

Nghe tiếng kêu kinh thiên thảm thiết của chủ trì ngoài hành lang, nhìn đến công chúa Tuyên Hoa về mặt thịnh nộ, lại nhìn mặt chú rể phủ đầy sương lạnh, mọi người cảm như hén, gan to bằng trời cũng không dám nói một tiếng.

Thấy nha hoàn nâng mình không dám nhúc nhích, Triệu Tử Dương đơn giản đẩy các nàng ra, kéo kéo hồng trù (*) trong tay, “Oánh nhĩ, lại đây đỡ ta.”

(*) hồng trù: dây vải đỏ cho cô dâu chú rể cầm

Văn Tuyết Oánh vượt hồng trù đi qua, vừa mới đứng cạnh Triệu Tử Dương, trước mắt bỗng trở nên sáng ngời, khăn voan đã bị người khác kéo ra, còn nàng nở một nụ cười tỏa nắng.

“Chúng ta trở về phòng đi.” hân dùng con ngươi đa tình nhìn nàng, ôn nhu nói.

Nàng hướng hân cười thân nhiên, nàng hân đỡ trở về tân phòng.

“Các ngươi đứng lại.” Công chúa nổi giận. Bọn họ dám cứ như vậy không nhìn nàng!

“Công chúa còn có gì sai bảo?”

“Ta không cho phép các ngươi vào động phòng.”

Triệu Tử Dương hơi nhíu mày, lạnh lùng nhìn công chúa Tuyên Hoa đang phát điên, “Đường như công chúa không có lập trường.”

Nhìn hai người trước mặt đầu mày cuối mắt, nhất là tân nương mặc hi phục càng thêm xinh đẹp động lòng người, công chúa Tuyên Hoa không thể khống chế lửa giận trong lòng, vung tay lên, nàng lạnh lùng nói “Người đâu, bắt Văn Tuyết Oánh lại cho ta.”

Lập tức có thị vệ lên tiếng trả lời, chuẩn bị chộp lấy tân nương.

Không kịp suy nghĩ, Triệu Tử Dương theo bản năng đem nàng kéo ra phía sau bảo vệ, cũng không ngại tác động vào vết thương, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, đọng lại trên nền đá xanh nhìn hết sức ghê người.

“Tướng công –” Văn Tuyết Oánh vẻ mặt hoảng hốt, thanh âm không khỏi lớn một chút, “Đã nói chàng không cần cử động lung tung, chàng xem lại hộc máu, chàng cho là mình có bao nhiêu máu có thể phun ra?”

Miệng hé ra, lại phun ra một ngụm máu, rơi xuống trước mặt, đỏ tươi đến chói mắt.

“Công chúa, cho dù người thiên kim cao quý đến đâu đi nữa, nhưng cũng không cần không phân rõ phải trái, người không để ý đến uy nghiêm hoàng thất?” Triệu Tử Dương cố dằn sức, tức giận khiển trách.

Công chúa Tuyên Hoa bị hấn tức giận làm cho hoảng sợ, lui lại từng bước.

Mất thấy tình huống càng lúc càng trở nên gay gắt. Văn ngự sử vội vàng nhảy ra hoà giải, “Công chúa, xin bớt giận, xin nể mặt lão thần cho Trạng Nguyên gia về phòng trước nghỉ ngơi đi!” Hấn đối với con rể này thực vừa lòng, không sợ cường quyền, cần kiên trì nhất định kiên trì.

Công chúa Tuyên Hoa làm sao có thể đáp ứng? Gật đầu không khác gì đồng ý cho hai người động phòng, không gật đầu chẳng lẽ chờ nháo đến tai nạn chết người?

“Người đâu, đem cô gia đi trở về tân phòng đi.” Thừa dịp công chúa Tuyên Hoa đang hết sức do dự, Văn ngự sử vội vàng quay đầu nói với hạ nhân trong phòng.

Rất nhanh đã có hai gã gia đình khiêng đến một ghế dựa lớn phủ gấm tiến vào đem Triệu Tử Dương nâng đi.

“Phụ thân, phiền người chiêu đãi công chúa điện hạ, nữ nhi trở về chiếu cố tướng công.” Nói xong những lời này, Văn Tuyết Oánh cũng không thềm nhìn tới công chúa Tuyên Hoa đang đứng ở một bên, xoay người hướng hậu viện đi đến.

Nhìn bóng dáng nữ nhi nổi giận đùng đùng rời đi, Văn ngự sử âm thầm thở dài, nhận mệnh xoay người, chuẩn bị hướng công chúa bồi tội.

Không ngờ, công chúa Tuyên Hoa không chờ hấn mở miệng nói, “Người đâu, hồi cung.”

Hai bên đều không thể không lấy lòng, Văn ngự sử không khỏi cảm khái. Làm cha, làm thần, thật sự là thống khổ a.

—

Mất thấy chủ tử giúp cô gia cởi áo khoác rồi đỡ hấn nằm xuống giường, Tiểu Thúy không nhịn được mở miệng, “Tiểu thư, hai người còn chưa uống rượu giao bôi.”

Văn Tuyết Oánh quay đầu lườm nàng một cái, tức giận nói “Chàng có thương tích trên người, có thể uống rượu sao?”

Đúng là, cô gia vừa ói ra máu, lúc này thân mình suy yếu vô cùng, nội thương lại thêm ngoại thương, bây giờ uống rượu đúng là có chút không ổn.

“Ta mặc dù không thể uống rượu, nhưng đây là rượu lễ hợp cần bất luận như thế nào cũng không thể không uống a.”

“Chàng muốn uống?”

“Đờ ta đứng lên.”

Văn Tuyết Oánh nhíu mày, “Chàng vẫn là không nên uống.”

“Ta chỉ nhấp một ngụm, cũng coi như là hoàn thành lễ nghĩa.”

Nhìn vẻ mặt kiên trì của hấn, Văn Tuyết Oánh thở dài, xoay người lấy hai chén rượu trên tay Tiểu Thúy, một ly đưa cho hấn, một ly chính mình cầm.

Triệu Tử Dương nhìn thê tử, cười cười lộ ra tà khí, “Oánh nhi, chúng ta uống một chút rượu giao bôi đi.”

Tiểu Thúy bị sắc nước miếng của chính mình, vụng trộm nhìn chủ tử, quả nhiên thấy nàng bị cô gia làm cho đỏ mặt.

Văn Tuyết Oánh cắn cắn môi dưới, một hơi uống cạn rượu trong ly của chính mình “Mặc kệ người.”

“Tiểu Thúy, người đi ra ngoài đi.”

Tiểu Thúy sợ run lên, rồi sau đó ngẫm hiểu, ái muội liếc nhìn bọn họ một cái mới cười cười lui xuống, thuận tiện giúp bọn họ đóng kín cửa.

Vừa đóng cửa lại, Tiểu Thúy chợt nhíu mày. Không đúng nha, theo như thân thể cô gia hiện tại muốn động phòng căn bản không có khả năng a, vậy cô gia đuổi nàng đi ra là muốn làm cái gì? Muốn nép vào vách tường nghe lén, nhưng chợt nhớ đến công phu của chủ tử, nàng biết điều sờ sờ mũi lui xuống.

“Chàng muốn làm cái gì?” Bị ánh mắt của hắn nhìn đến mắt tự nhiên. Trong lòng Văn Tuyết Oánh không hiểu sao bắt đầu bồn chồn.

Triệu Tử Dương thấy vậy nở nụ cười. “Nàng xem ta hiện tại có thể làm gì nàng sao?”

Nói vậy cũng đúng, bất quá, ánh mắt hắn thật sự không thể nào yên tâm được.

“Rượu ta uống xong rồi, chàng nhấp một chút là được rồi.”

“Nương tử giúp ta một việc đi.” Hắn bày ra bộ dáng đáng thương.

“Chỉ là nhấp môi một chút, nếu bảo ta thay chàng nhấp, rượu hợp cần này có uống hay không uống có gì khác nhau?” Nàng bĩu môi, nhịn không được liếc mắt xem thường hắn một cái.

Hắn đem chén rượu đưa về phía nàng, cười đến rất ôn nhu, “Nàng nhấp môi trước một chút.”

Hồ nghi đánh giá hắn một lần, nửa tin nửa ngờ tiếp nhận ly trong tay hắn. “Chính là nhấp một ngụm?” Nàng cuối cùng vẫn muốn xác định một chút.

“Ta lừa nàng làm gì?”

“Được rồi.” Nàng đưa ly lên môi nhấp một chút, sau đó đem ly trả lại cho hắn, “Tốt lắm.”

Tuy nhiên hắn lại không tiếp nhận cái ly, “Ta không uống, nàng để lại bàn đi thôi.”

“Chàng đùa giỡn ta phải không?” Văn Tuyết Oánh phát hỏa.

“Nàng lại đây.” hắn ngoắc nàng.

“Chàng đừng quá phận”, không thể ý vào việc mình bị thương là có thể khiêu khích tính nhẫn nại của nàng như vậy, sự nhẫn nại của nàng chỉ có giới hạn thôi.

“Nàng lại đây sẽ biết ta muốn làm cái gì, nàng cũng biết ta hiện tại hành động không tiện, nếu không ta sẽ chính mình đi qua đến lúc đó chỉ sợ lại phun ra máu nữa.”

Nàng khẳng định hắn muốn lấy lý do này, có chút không tình nguyện tiêu sái đi qua, “Tốt lắm, ta đến đây, chàng có chuyện gì nói đi.”

“Nàng vừa nhấp qua rượu.”

“Ta tin tưởng chàng đã nhìn thấy.”

“Vậy cúi đầu lại đây.”

Chần chờ một chút, nàng nghe lời cúi đầu, không phòng bị bị hắn nắm lấy cổ hờn lên đôi môi đỏ mọng.

Sau một nụ hôn nồng nhiệt, hắn mới buông tay ra, liếm liếm cánh môi mình, lại còn thể hiện vẻ mặt chưa vừa ý, “Như thế này mới thực là đầy đủ hương vị rượu hợp cần.”

“Đáng ghét, bị thương thành như vậy vẫn còn không thành thật.”

“Ta bị thương thành như vậy còn không phải do nàng làm hại.”

“Chàng mang thù a.” Nàng thực bất mãn lườm hắn một cái.

“Vậy cũng không phải, lúc ấy nếu nàng không đem tú cầu ném trúng ta, ta mới mang thù với nàng.” Hắn vẫn còn muốn nói.

“Cười công chúa không tốt sao?”

“Ngữ khí của nàng giống như là có vị chua a.” Hắn nửa là trêu chọc nửa là trêu tức ngao ngễ liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Vậy chàng vừa mới ở hi đường cùng ta bãi đường làm cái gì, trực tiếp đi cùng công chúa thì tốt rồi.” Nàng hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, ra vẻ thách thức “Chàng dám làm thử xem”.

“Hoàn hảo cuối cùng cũng thành thân”. Hắn thở dài một hơi, làm ra vẻ vừa bỏ được hòn đá lớn trong lòng xuống.

Văn Tuyết Oánh nhú nhú mày, không hài lòng nói: “Đừng yên tâm quá sớm, nói không chừng ngày mai sẽ có một đạo thánh chỉ giáng xuống, chàng sẽ phải cưới thêm một thê tử nữa.”

“Phải không?” hần nhú mày, “dựa vào thể trạng hiện tại của ta, Hoàng Thượng có muốn mạng của ta thì lấy.”

Nàng bị ngữ khí tự giễu của hần làm cho nở nụ cười, cố gắng nhịn cười, lại kiêu mị liếc hần một cái, “Đúng nha đúng nha, chàng mà phải chịu kích động như vậy nữa nhất định sẽ học máu, rất nhanh là có thể đi cưới nữ nhi của Diêm vương.”

“Lên nằm cùng ta một lát đi.” Hần vỗ vỗ lên chỗ bên cạnh.

“Ta gỡ trăm cái xong rồi sẽ đến.” Nói xong ngồi vào trước gương đồng, gỡ hết toàn bộ trăm cái trên đầu xuống, lại xoa mái tóc dài ra, “Tóc bị vấn chặt quá, làm cho toàn bộ da đầu ta rất đau, may mà cả đời chỉ phải gỡ một lần.”

Nàng cúi hi phục vắt lên trên giá, tùy tay lấy một bộ quần áo trắng mặc vào, vừa vắn về vạt áo, vừa đi trở lại bên giường.

“Còn mặc quần áo làm gì?” Hần rất có ý kín đáo phê bình.

“Chỉ chốc lát nữa Tiểu Thúy sẽ mang thuốc của chàng vào.” Cúi gầy lên giường nửa nằm xuống bên cạnh hần, nàng lấy một quyển sách ở đầu giường mở ra xem.

Người thấy mùi hương thơm trên người nàng, Triệu Tử Dương chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng thật sự rất thú vị, chưa thành thân đã cùng hần làm chuyện vợ chồng chi thật (ta nghĩ chỗ này mọi người đều hiểu nên để hần viết cho hay nha), nhưng đời người cũng chỉ có một lần như vậy, trước khi bái đường nàng thủy chung vẫn giữ lễ tiết, sống chết không chịu cùng hần ngủ cùng một giường.

Nghĩ đến đây, cái miệng của hần không tự giác nhếch lên. Thật ra nàng là thù lễ hay là xem lễ giáo như cặn bã đây, thật đúng là làm cho người ta không thể nào hiểu nổi.

Lật xem được vài trang sách, cảm thấy người bên cạnh không có động tĩnh, nàng chăm chú nhìn hần, sau đó mỉm cười. Đúng là đang ngủ.

Nhìn hần sắc mặt vẫn tái nhợt, ánh mắt sáng ngời của nàng chợt mang ý cười âm thầm. Vết thương này đúng là do mình làm hại a!

—

Triệu Tử Dương nắm chặt lá thư trong tay, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy đứng lên. Vì sao lại thành như vậy?

Đột nhiên, ở ngoài cửa vang lên thanh âm quen thuộc.

“Tiểu thư, cẩn thận cái cột.”

“Thiếu chút nữa là đụng phải rồi.”

“Ai kêu người vừa đi vừa đọc sách a.”

“Nhiều lời.”

“Tiểu thư, mở cửa giúp nô tỳ.”

“Lá gan càng lúc càng lớn a.”

“Nô tỳ đang bung thuốc của cô gia trên tay a.” Tiểu Thúy đúng lý hợp tình trả lời.

Nghe thanh âm chủ tớ hai người nói chuyện từ xa đến gần, ánh mắt hần dần trở nên ôn nhu, sau đó đột nhiên nghĩ đến thư trên tay, vội vàng nhét xuống dưới gối, mà Văn Tuyết Oánh đã muốn đẩy cửa bước vào.

“Cô gia, thuốc của người đây.” Tiểu Thúy bung chén thuốc mang cho Triệu Tử Dương.

“Làm phiền người rồi, Tiểu Thúy.”

“Đây là trách nhiệm của nô tỳ.”

Văn Tuyết Oánh thân nhiên liếc nhìn chiếc gối một cái, không nói gì, đi thẳng đến bên cạnh nhuyển thấp cầm quyển sách lên xem. Hần vừa mới dấu giếm cái gì?

“Oánh nhi, nghe nói hôm nay công chúa lại đến đây?” hần vừa uống thuốc vừa tùy tiện hỏi thê tử một câu.

“Ừ.”

“Lần này lại lấy lý do gì ngăn cản nàng ta?”

“Muốn hỏi rõ ràng như vậy làm gì.”

Thấy nàng rõ ràng muốn lảng tránh, Triệu Tử Dương lập tức nhìn về phía Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy không nhịn được cười bán đứng chủ tử “Tiểu thư nói cô gia nguoi tới hôm qua quá mức mệt nhọc, cho nên đang bổ sung thể lực.”

Kinh ngạc!

Hắn có chút cứng ngắc quay đầu nhìn người đang dùng tiểu thuyết che mặt kia, cơ hồ không có dũng khí hỏi ra miệng, “Nàng thật sự nói như vậy?”

Văn Tuyết Oánh dùng thanh âm thanh thúy đúng lý hợp tình trả lời, “Thái y dặn chàng mấy ngày nay phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, nay thân thể của chàng có chút không khỏe, thực bình thường.”

“Nàng a.” Hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhớ đến lúc ấy công chúa hỏi lại “Vì sao quá mức mệt nhọc?”, tiểu thư bình tĩnh tự nhiên trả lời “Vợ chồng ở trên giường còn có thể có chuyện gì?”, Tiểu Thúy rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng.

“Còn có lời nói gì buồn cười lắm sao?” Hắn hỏi.

Tiểu Thúy cố nén cười, nghiêm trang kể lại không thiếu một chữ cuộc đối thoại ở phòng khách cho cô gia nghe.

Nghe nàng thuật lại xong, Triệu Tử Dương đầu tiên trầm mặc sau đó cười ra tiếng. Oánh nhi so với trước đây, thật có thể nói là thay đổi triệt để, những từ ngữ kinh thể hải tục như thể ngay cả hắn nghe xong cũng lú cả lười.

Bọn họ không biết là Văn Tuyết Oánh nghe thuật lại chuyện của mình mặt đã sớm đỏ đến mang tai. Lúc ấy chỉ nghĩ đến nói cái gì đó để có thể kích thích được công chúa nàng liền nói, hiện tại ngẫm lại thật sự là không còn mặt mũi.

Ai ai ai, đều là tại cùng Phi Hoa làm bằng hữu đã lâu lắm, luyện thêm vài năm nữa, da mặt của nàng hẳn là có thể đao thương bất nhập.

“Oánh nhi, nàng cầm sách ngược rồi kia.”

“A.....” Văn Tuyết Oánh đang xuất thần chợt hoảng sợ, vội vàng chỉnh lại hướng quyển sách trên tay, sau đó mới phát hiện mình bị lừa.

“Nàng quả nhiên là đang thẹn thùng a.” Hắn ôm vết thương trên ngực cười ha ha.

“Cười, cười, chàng còn.....”

Nhìn bộ dáng chủ tử chân tay luống cuống, vừa thẹn vừa giận lại không thể phát tác, Tiểu Thúy cúi đầu nhịn cười. Trên đời này quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn.

“Nô tỳ lui xuống trước.” Xem tình hình lúc này. Nàng dùng ánh mắt ra hiệu, đem chiến trường lưu cho đôi vợ chồng mới cưới.

Khi trong phòng chỉ còn lại có hai người, Văn Tuyết Oánh nằm trên nhuyễn塌 quay mặt hướng vào vách tường, vẫn như cũ dùng quyển sách úp trên mặt.

Thu hồi lại ý cười, hắn lảng lảng nhìn nàng trong chốc lát, nhẹ nhàng mà mở miệng, “Lại bộ có công văn.”

“Ta đã nghe cha nói.”

“Mấy ngày nay chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ đi.”

“Thương thể của chàng chịu không được xóc nảy.”

“Hoàng mệnh nan vi (*), hơn nữa cũng có thể mượn cơ hội này thoát khỏi công chúa.”

(*) Hoàng mệnh nan vi: khó vì phạm

Văn Tuyết Oánh hừ hai tiếng, lẩm bẩm nói: “Rõ ràng là chính Hoàng Thượng cũng không còn cách nào khác quản công chúa, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng biện pháp này đuổi chàng rồi kinh thôi.”

“Bên ngoài lại có tin đồn gì sao?” Nàng hôm nay giống như là có ra phủ, hắn đã nghe được người bên ngoài nói cái gì đi.

“Nghe nói công chúa bởi vì ta đã bị Hoàng Thượng cấm cung vài ngày”. nàng có chút giật mình, “Ta đang tự hỏi như thế nào mà mấy ngày nay không thấy nàng tới nháo.”

“Chỉ có như vậy sao?”

“Đương nhiên là không, nghe nói công chúa ở trong cung nhất khóc nhị nháo tam thất cổ, yêu cầu hoàng thượng hạ chi đem nàng chi hôn cho chàng làm vợ, đem ta trở thành thiếp, sau đó cha ta phải khóc lóc cầu xin một phen, Hoàng Thượng không còn mặt mũi đành phải xuất ra quyền uy trấn áp công chúa.”

“Bên ngoài đang đồn đại như vậy?” Hắc đẹp mặt nhướng lông mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Nàng dùng sức gật đầu, còn nói: “Đương nhiên, đem cha ta đánh đồng cùng những người đàn bà chanh chua bình thường trên phố phường, không biết lão nhân gia biết được sẽ có cảm tưởng gì?”

“Tốt nhất vẫn là không nên biết.”

“Rất khó.” Nàng ăn ngay nói thật.

Hắc hạ mắt xuống, do dự một chút, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, trầm ngâm một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn qua, thấy nàng tựa hồ đang ngủ, “Oánh nhi”, nhẹ nhàng thấp giọng gọi một tiếng.

“Uhm”

“Mẫu thân ta gọi thư.”

“.....” Hắc là đang giấu lá thư này?

“Nàng có muốn xem không?”

“Nói trọng điểm đi.” Nàng không hề có dự cảm tốt.

“Nàng vẫn là tự mình xem đi.”

Nàng từ trên thuyền thấp bước xuống. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắc, “Ta chỉ muốn biết người nói gì.”

Hắc nhẹ nhàng thờ dài, lấy lá thư từ dưới gối ra, “Mẫu thân không đồng ý cho ta cưới nàng.”

“Nguyên nhân?” Nàng nhớ rõ trước đây triệu phu nhân thực là thích mình.

Ánh mắt Triệu Từ Dương rơi xuống cây tùng đang nở rộ hoa cũng dần lui tàn ngoài cửa sổ, tựa hồ đang rơi vào hồi ức, thanh âm mang theo thương cảm, “Còn nhớ rõ năm đó vì sao nhà chúng ta lại rời khỏi kinh thành không?”

Nàng lắc đầu, trong lòng đột nhiên xuất hiện một nỗi bất an. Dường như năm đó cha bị điều đi xa khỏi kinh thành cùng Triệu gia có chút quan hệ, nhưng tại vì sao nàng thật sự không nhớ được?

“Bởi vì cha ta bị buộc tội mà bị bãi quan, cho nên chúng ta rời khỏi kinh thành trở về quê cũ.”

Nỗi bất an trong lòng Văn Tuyết Oánh ngày càng mãnh liệt “Buộc tội, là gì?”

“Nhạc phụ.”

Là cha? Khóe miệng giật giật, nàng cười khổ. Hiện tại là như thế nào? Thành thân xong còn chưa gặp mẹ chồng đã không được cho vào cửa.

“Cha ta bị người ta đổ oan.” Thanh âm của hắc càng thêm trầm thấp, “Năm đó Ninh vương mơ ước sắc đẹp của mẫu thân ta thiết kế cạm bẫy khiến cho cha ta rơi vào, mà nhạc phụ đại nhân chỉ sợ là đã bị người ta lợi dụng.”

Văn Tuyết Oánh cười càng thêm chua xót, hữu khí vô lực nói “Hiện tại cuối cùng ta cũng biết vì sao cha lại đắc tội Ninh vương mà bị điều ra khỏi kinh thành, thì ra là bởi vì sự kiện này a.” Khó trách được khi cha biết thân phận của hắc, về mặt lại quái lạ như vậy, thậm chí còn cố ý vô tình né tránh hắc vài ngày.

“Gia phụ ở trên đường hồi hương nhiễm thượng phong hàn, oán hận mà chết, cho nên mẫu thân ta không chịu thừa kế cho nhạc phụ.”

“Lão thiên gia quả nhiên thích trêu đùa người ta a.” Nàng càng thêm vô lực.

“Oánh nhi—”

“Ta không sao”, nàng cười cười, “Ta phụng chỉ ném tú cầu, ném trúng chàng, cho dù mẫu thân không muốn cũng phải nhận nữ nhi của kẻ thù làm con dâu, không phải sao?”

“Nàng—”

“Khó trách cha hai ngày trước kỳ quái nói với ta đến nhà chồng cho dù ủy khuất cũng nhất định phải nhẫn, là hẳn thực có lỗi với Triệu gia.” Phụ trái nữ thường (*) là chuyện thiên kinh địa nghĩa, đây cũng là không có gì.

(*) Phụ trái nữ thường: cha làm con chịu

“Nàng đừng lo lắng.”

Nàng bị ánh mắt ám áp của hắn làm cho nở nụ cười, khoát tay, nói: “Ta thật sự không có việc gì, cha ta thường nói con người sống ở đời tất yếu phải phạm sai lầm, mấu chốt ở chỗ nếu lỡ phạm sai lầm thì phải biết mà sửa chữa, nếu không có biện pháp cứu vãn thì tha thứ cũng là chuyện tốt.” Nhất định nàng sẽ phải tìm cha kẻ khổ a, thân là nữ nhi của hắn thì cũng phải san sẻ nỗi lo của cha chứ.

“Kỳ thật nhạc phụ cũng là vô tội.”

“Hừ, ai kêu hắn năm đó không biết suy nghĩ nặng nề, sau đó còn làm căng với người ta, khiến cho Hoàng Thượng giảng xuống tới ngũ phẩm

Quả nhiên quan tâm quá sẽ bị loạn, cha bình thường là một người rất lý trí, luôn mưu định trước rồi mới hành động. Năm đó nhất định là do giận dữ quá mới có thể xúc động như vậy.

“Nhạc phụ vẫn là tật ác như cừu nhân (*), huống chi sau khi biết được mình hiểu lầm bạn tốt, khó tránh khỏi sẽ trong lúc phẫn nộ mà làm ra hành động thiếu suy nghĩ.”

(*) tật ác như cừu nhân: xem cái ác như kẻ thù

“Đúng vậy, cha ta sau này cũng nói rằng năm đó cha hành động thật quá tùy tiện thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ không để cho Ninh vương được tự do bao nhiêu năm.”

“Ta nghĩ dưới cừu tuyền phụ thân nhất định đã sớm tha thứ cho chuyện vô tâm năm đó của nhạc phụ.”

Văn Tuyết Oánh cười cười, dựa vào trong lòng hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Chúng ta nhất định phải hạnh phúc.” Về phần nhạc mẫu đang chán ghét nàng, nàng nhất định sẽ cố gắng hóa giải.

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Thời tiết sáng sủa, gió thổi nhẹ nhẹ.

Trước cửa phủ Văn Ngự Sứ ở phía Tây thành, mọi người vây xem.

Hôm nay Trạng Nguyên gia con rể của Văn gia rời kinh thành đi đến Từ Châu nhậm chức, vì muốn gặp được mặt một tuyệt thế mỹ nam, rất nhiều người đều dậy rất sớm, hiện tại đã có rất nhiều người đang đứng đợi, nhưng vẫn không thấy được bóng dáng của vị Trạng Nguyên đâu, thật sự làm cho mọi người thấy sốt ruột.

Nhìn đại kiệu đang đứng ngoài phủ, chỉ biết Trạng Nguyên gia thân thể đang trong thời gian khôi phục, hơn nữa tình hình cũng không lạc quan, nếu không cũng sẽ không đi bằng kiệu thay thế cho việc đi xe ngựa, Văn gia tiểu thư này thật sự chộc cho người ta oán trách, một cái hảo hảo mỹ nam tử nhưng lại nở hạ độc thủ như vậy.

Mất thấy phó dịch một chuyến lại một chuyến chướng hành lý lên xe ngựa.

Rốt cục, ngay lúc mọi người hết sức chờ mong, một vị tuấn mỹ làm cho người ta thét chói tai Trạng Nguyên gia được người dìu đi ra từ Ngự Sứ phủ, nhất thời trên đường cái một mảng không khí thanh này khởi bị lạc.

Văn Ngự Sứ giữ chặt tay nữ nhi, hốc mắt ửng đỏ, ngữ khí mang vài phần kích động, “Nữ nhi a, ta rất... Rất cao hứng.”

Văn Tuyết Oánh giờ giờ mi lên, chờ phụ thân nói tiếp câu dưới.

“Các người đi rồi, hẳn là sẽ không bao giờ nữa sẽ có người nửa đêm hương trong nhà ném rau dưa và trái cây, ta cũng sẽ không cần phải lo lắng đang đi dạo ở trong viện đột nhiên bị một vật thể không rõ ràng tạp trúng.”

Văn Tuyết Oánh vẽ mặt hắc tuyến nhìn phụ thân.

“Khụ khụ...” một bên Triệu Tử Dương bị chính nước miếng của mình làm sặc, “Nhạc phụ mời trở về đi, tiểu tể cùng nương tử xin cáo từ tại đây.”

“Trên đường cẩn thận.” do dự một lúc, Văn Ngự Sử vẫn là nói ra những lời thăm thía dặn dò nữ nhân, “Không cần đối với Tử Dương thô bạo, quyền cước không thể giải quyết vấn đề...”

“Cha—” một tiếng gọi thấp mang hàm xúc ý tứ cực kỳ cảnh cáo.

Văn Ngự Sử lập tức sáng suốt thu âm, thay vào đó là vẻ mặt hiền lành cười, “Các người thuận buồm xuôi gió, không cần tức giận, hãy nhường nhịn, nâng đỡ lẫn nhau mới có thể trăm năm đầu bạc.”

“Nhạc phụ yên tâm, ta sẽ chiều cố Oánh nhi.”

“Ta yên tâm, một trăm, một vạn lần yên tâm.” Hắc chi đối với nữ nhi mình lo lắng.

“Tiểu Thúy, về sau hảo hảo hầu hạ tiểu thư cùng cô gia, đừng làm cho ta lo lắng.”

“Nô tỳ biết.”

“Cha, chúng ta đi đây.” Đứng vào giây phút phải ly biệt thật sự, Văn Tuyết Oánh đột nhiên có chút thương cảm, tuy rằng không phải lần đầu tiên xa nhà, nhưng lần này cùng những lần trước bất đồng, nàng lập gia đình, từ nay về sau chồng nàng ở đâu, nàng phải ở đó.

Dùng sức cầm tay thê tử, Triệu Tử Dương hướng nàng kiên định gật gật đầu cười, dùng ánh mắt nói với nàng ‘không cần khổ sở’.

Nàng thoải mái nở nụ cười, có hắc ở bên, ở bất cứ nơi nào đều có thể là nhà.

“Nhạc phụ bảo trọng, tiểu tể xin bái biệt.”

“Hảo hảo...” nữ nhi chung quy thành người nhà của người ta, đến khi biệt ly mới cảm giác là khó có dứt bỏ như thế.

“Tốt lắm, cha, người cũng đừng ai oán, chỉ cần có thời gian ta sẽ về thăm người.” Thật sự có chút không đành lòng xem biểu tình không muốn rời xa của lão cha, Văn Tuyết Oánh nói lời cam đoan.

“Triệu Tử Dương, người không thể đi—”

Thanh âm này – Triệu Văn hai người liếc nhau. Nàng như thế nào lại tới nữa?

Đám người bị đại nội thị vệ tách ra tạo thành một con đường cho nàng đi, Tuyên Hoa công chúa khóc lóc hai mắt biến thành hạch đào hướng cửa Ngự Sử phủ chạy tới.

“A, công chúa cẩn thận.” Văn Tuyết Oánh nhanh tay lẹ mắt xông tới phía trước ngăn chặn Tuyên Hoa công chúa chuẩn bị biểu lộ hành động yêu thương nhưng nhớ đối với Triệu Tử Dương.

Triệu Tử Dương trong mắt hiện lên ý cười, cung kính thỉnh an nói, “Thần tham kiến công chúa.” Nói xong làm động tác như sắp quỳ xuống hành lễ.

“Đừng quỳ, người trên người có thương tích.” Tuyên Hoa công chúa vội vàng ngăn cản hắc quỳ xuống.

Triệu Tử Dương thuận thế dừng lại động tác. Nói thật hắc thực sự không nghĩ sẽ quỳ, nay với lý do bị thương có thể miễn liên miễn đi.

“Cám ơn công chúa đến tiễn chúng ta một đoạn, Tuyết Oánh cùng tướng công đa tạ công chúa.” Văn Tuyết Oánh tuy rằng tức giận những vẫn cấp cho nàng một cái thang đi xuống.

Tuyên Hoa công chúa hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, lại nhìn về phía Triệu Tử Dương với ánh mắt tràn ngập quyền uy cùng không buông tha, “Người làm sao có thể nói đi liền đi ngay như vậy?”

“Thần có chức trách trong người, không thể không đi.”

“Ta đi cầu phụ hoàng cho người ở lại kinh thành nhậm chức.”

“Không dám làm phiền công chúa, thần đây không dám nhận.”

“Vậy, bản cung với người sẽ phải cách xa nhau.”

Triệu Tử Dương ánh mắt lạnh, nghiêm chỉnh nhắc nhở, “Thỉnh công chúa tự trọng.”

“Ta mặc kệ, ta phải cùng đi với người.”

“Công chúa, Hoàng Thượng có chỉ, lệnh công chúa tức khắc hồi cung.” Một gã thái giám phi ngựa đến, thở hồng hộc nói lại khẩu dụ của Thánh Thượng.

Triệu Văn hai người liếc nhau, ở trong mắt hàm chứa ý cười, hoàng đế đây là tới che việc xấu trong nhà đây mà.

“Bản cung không quay về...” Tuyên Hoa công chúa phản kháng lại nhưng bị vài tên thị vệ mãnh mẽ áp đảo dẫn về.

“Các người chạy nhanh đi đi.” Văn Ngự Sử thúc giục bọn họ đi nhanh.

“Nhạc phụ bảo trọng.”

“Cha, ta đi đây.”

“Đi đi.” Con rể quá mức tuấn mỹ cũng là một chuyện phiền toái a.

Tại vô số ánh mắt mê luyến nhìn cổ kiêu rớt cục cũng khởi động di dòi, tân khoa Trạng Nguyên mang theo vết thương trên người cùng thê tử li khai kinh thành đi nhậm chức.

☆☆☆☆☆☆

Hướng một đường phía nam đi, thời tiết ngày một nóng bức, mà Triệu Tử Dương thương thế cũng ngày một có tiến triển tốt.

Hôm nay, Văn Tuyết Oánh giúp hần tháo băng vải, nhìn vết thương bên ngực phải của hần đã trở nên nhạt đi vui mừng nở nụ cười, “Cuối cùng vết thương cũng đã lành, hiện tại chỉ cần cẩn thận đến nội thương, đường cho tốt là sẽ nhanh chóng khỏe lại hoàn toàn.”

“Vất vả cho người quá.”

“Chiếu cố người là đương nhiên, huống chi vết thương này lại là bởi vì ta mà có.” Tuy rằng không nghĩ thừa nhận, nhưng sự thật chính là như thế.

Hần kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, giống như không chút để ý nói, “Người tựa hồ không phải lần đầu tiên xa nhà.” Xem nàng dọc đường đi an bài vô cùng thuần thực. Những chuyện này không phải là việc một tiểu thư khuê phòng có thể biết được.

Văn Tuyết Oánh cười cười, tựa đầu lên vai hần, nhẹ nhàng mà trả lời, “Còn nhớ vị công tử mà lúc trước người ở trong chùa gặp không?”

Triệu Tử Dương tâm nhanh chóng run một cái, rũ mắt xuống đem cảm xúc che dấu lại, vân đạm phong khinh, “Àn” một tiếng.

“Hiện tại chúng ta rời đi kinh thành, nói cho người cũng không vấn đề gì, kỳ thật nàng là Cát gia tiểu thư.”

Hần ngây dại. Một trong ba vị Ngự Sử thiên kim, Cát Phi Hoa?

“Là nha, nàng vẫn hay phần nam trang ở bên ngoài hành tẩu.”

Kìa đúng là một nữ tử! Xem nàng ngày đó ngôn hành cử chỉ rõ ràng chính là một cái ăn chơi trác táng, ai có thể nghĩ đến nàng lại là nữ phần nam trang.

“Phi Hoa thường xuất môn làm việc, cho nên liền kéo ta đi theo, lâu dài ta cũng quen với việc bốn ba bên ngoài, nói đi nói lại phải cảm ơn nàng.”

Triệu Tử Dương có chút không yên lòng, ánh mắt dừng ở góc cây lê ngoài cửa sổ. Người nọ tựa hồ đã đi theo họ được một đoạn thời gian.

“Người đang nhìn cái gì?”

Thu hồi ánh mắt, hần cười cười, “Không có, chính là cảm thấy thời tiết hôm nay thật tốt, theo giúp ta đi ra bên ngoài một chút đi.”

“Hào, dù sao chúng ta ngày mai mới đi tiếp, nên đi ra ngoài dạo một chút, mấy ngày nay người vẫn ngồi ở trong kiệu, chắc là buồn lắm.”

Giúp hần thay đổi quần áo, kêu Tiểu Thúy cùng đi, ba người cùng đi ra khách sạn.

Đi không đến vài chục bước, Văn Tuyết Oánh liền nhịn không được thở dài.

Triệu Tử Dương thân thiết nhìn nàng, “Làm sao vậy? Thấy không thoải mái ở đâu sao?”

Văn Tuyết Oánh thân thủ xoa bóp mặt hần, không phải không có ai oán nói, “Khuôn mặt này thật sự là tai họa mà.” Cứ như vậy không lâu sau sẽ không biết thu hút biết bao nhiêu ánh mắt, thậm chí ngay cả nam nhân còn đối với hần lộ ra ánh mắt trắng trợn tình dục, điều này làm cho nàng tức giận xoay mình sinh khí.

Nắm lấy đôi tay không an phận của nàng, điểm điểm cái mũi thẳng của nàng, hần trên tức như bỏng mảy, “Vi phu cũng không thể vĩnh viễn không đi ra khỏi cửa, bọn họ chính là chỉ nhìn một chút, ta cũng sẽ không thiếu một miếng thịt, làm gì nhỏ mọn như vậy.”

“Người thật sự không ngại.” Nàng cẩn thận đánh giá về mặt biến hóa của hần.

Hắn cười đến không hề khúc mắc, “Đương nhiên.” Trong lòng lại quá rõ ràng là có một chút tức giận, với khuôn mặt quá mức tuấn mỹ này từ nhỏ đến lớn không biết là đã đem bao nhiêu cái phiền toái đến cho hắn.

Nhấp mí mắt, Văn Tuyết Oánh không có hỏi lại, cho dù hắn có che dấu tốt đến đâu nàng cũng có thể cảm giác được hắn tức giận, lập tức thân thủ dùng sức nắm chặt tay hắn, cấp cho hắn an tâm.

Khoe mắt dư quan nhìn thấy một thân ảnh, nàng bất động thanh sắc xoay người, “Chúng ta đến bên kia nhìn xem đi.”

Xem nàng đứng trước một cái quầy hàng bán mặt nạ, trong mắt hắn hiện lên ý cười, đi đến bên người nàng, nhìn nàng cầm trong tay thương thức cái mặt nạ hình tiêu hầu tử rất sống động.

“Thích cái này sao?”

“Người thấy không tốt lắm xem sao?”

“là tốt lắm xem, bắt quá,” hắn dùng một chút, sau đó hạ giọng nói, “Cho dù tốt lắm xem nhưng cũng không đẹp bằng nương tử của ta.”

Nàng lập tức đỏ mặt, thôi hắn một cái.

Đi theo phía sau hai người Tiểu Thúy nhìn xung quanh, chính là không chịu đem ánh mắt dừng ở hai vị chủ tử. Ở trước công chúng như vậy cứ khinh khạo ta ta, cô gia khẳng định là bị tiêu thư làm cho hồng rồi.

Đúng lúc Văn Tuyết Oánh chuẩn bị trả tiền, đột nhiên bên người có một trận xôn xao, có hai người hướng bên này va chạm.

“Tiêu thư—” Tiểu Thúy hoảng sợ nhìn hai người kia cổ tay rút ra một cây đao, muốn nhắc nhở chủ tử nhưng đã không còn kịp nữa.

Triệu Tử Dương theo bản năng muốn che trở phía trước thê tử, lại thấy hoa mắt, bị người một phen đẩy ra.

Tay áo tung bay, la quần lượn vòng, điện quang thạch hỏa, Văn Tuyết Oánh đã cùng với hai người đánh lên giao thủ không dưới mười chiêu, giống như một tràng hoa điệp, dáng người nhanh nhẹn, nhẹ nhàng linh động.

Nhất kích không trúng, thích khách cũng không ham chiến, đánh ra hư chiêu, phi thân bay đi.

Văn Tuyết Oánh vẫn chưa đuổi theo, mà là nhìn phương hướng bọn họ biến mất có chút dăm chiêu.

“Người không sao chứ.”

“Không có việc gì.”

“Chúng ta về khách sạn đi.” Hắn đỡ lấy nàng.

“Hảo.” Nàng không yên lòng gật đầu. Đến tột cùng là ai phái tới, nàng nhớ rõ chính mình cũng không có cừu gia với ai, hơn nữa xem thân thủ của bọn họ cũng không giống người trong giang hồ bình thường.

“Oánh nhi.” Hắn lo lắng nhìn nàng.

Văn Tuyết Oánh kéo Tiểu Thúy qua, “Đi tìm người giúp ta tra.”

“Tìm ai?” Tiểu Thúy lập tức phản ứng hỏi lại.

“Phong Lôi Bảo.” Nàng nhẹ nhàng nói ra ba chữ này.

Tiểu Thúy hiểu được, xoay người rời đi.

“Đó là ai vậy?” Hắn cảm thấy có chút bất an.

“Trở về rồi nói sau.” Nàng kéo hắn trở về, không rõ ràng lắm ý đồ của đối phương, vẫn là đừng cho hắn bại lộ sẽ gặp nguy hiểm.

Một hồi sau khi về đến phòng khách sạn, hắn liền truy vấn lai lịch của Phong Lôi Bảo.

Văn Tuyết Oánh có chút bất đắc dĩ thở dài, “Trên giang hồ có câu nhất bảo nhị cung tam gia, trong đó nhất bảo chỉ đó là Phong Lôi Bảo, thế lực không thể xem nhẹ, lực tài phú có thể địch với toàn quốc, bảo chủ là đại ca kết nghĩa của Phi Hoa, chúng ta khi đi ra bên ngoài gặp sự tình gì đều tìm hắn hỗ trợ.”

“Hắn ở gần đây sao?”

“Phong Lôi Bảo chi nhánh trải rộng khắp thiên hạ, hắn không cần tự mình ở trong này, mà ta cũng chỉ muốn biết lai lịch đối phương mà thôi, ứng phó bọn

họ ta còn thừa sức.”

“Bọn họ tựa hồ đã theo chúng ta vài ngày.”

“Ngươi cũng phát hiện?” Nàng khó nén kinh ngạc.

“Trương công của ngươi cũng không phải bao cò.” Hắn cắn răng trừng mắt liếc nàng một cái.

Nàng lâm vào bật cười, thân thủ vỗ vỗ khuôn mặt xinh đẹp của hắn làm cho nữ nhân ghen tị, bĩu môi, “Ta đương nhiên biết ngươi không phải bao cò, ai dám nói Trang Nguyên gia thi đình đoạt được giải nhất là bao cò đâu.”

“Ngươi thế nhưng lại trêu chọc ta.” Ánh mắt hắn nóng lên, thân thủ nắm thắt lưng của nàng, cái trán đề lên trán của nàng. “Oánh nhi.”

Nàng bị hắn dùng thanh âm khan khan nhưng lại mê người đến mê hoặc gọi, ngơ ngác chìm ngập trong ánh mắt của hắn.

Cánh môi ẩm ướt nóng bỏng chậm rãi di chuyển xuống, như con bướm đậu lên đôi môi anh đào đầy hương vị ngọt ngào của nàng, bàn tay to lớn đáng lẽ đang nắm ở thắt lưng nàng lại không an phận di chuyển xuống váy, chui vào nội y của nàng.

Hai người hô hấp dần dần ồ ồ, nhiệt độ cơ thể lên cao...

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, phong khinh vân đạm, trên giường những âm thanh kích tình, một mảnh xuân tình.

☆☆☆☆☆☆

Rừng rậm che mất mặt trời, một đoàn xe tứ mã điều khiển quan đạo theo đường cong uốn lượn của khu rừng mà đi qua.

Tán cây dày đặc che lấp đi những tia nắng, ánh sáng trong rừng có vẻ có chút âm u, cũng làm cho núi rừng xanh biếc nhiễm vài tia sắc thái biến hóa kì lạ.

Bốn người nâng nhuyễn kiệu cùng với một chiếc xe ngựa, một trước một sau chậm rãi chạy trên quan đạo, người hầu đi theo nhuyễn kiệu không hện mà cùng nắm lấy chuỗi đao ở thắt lưng.

Ở đoạn đường này đạo tặc thường hay lui tới, vô luận quan dân chỉ cần đi ngang qua đây không thể không lo lắng đền phòng.

Bị cô kiêu lắc lư đột ngột làm cho Văn Tuyết Oánh đang buồn ngủ thanh tỉnh hẳn, thân thủ nhẹ nhàng nhất rềm kiệu lên nhìn ra bên ngoài.

Một đám hắc y nhân che mặt xông tới, trong tay cầm cương đao cho dù tại đây là rừng âm u cũng làm cho người ta cảm nhận được hàn quang khiếp người.

Mây liễu vi chọn, hít lại trong mắt hiện lên một đạo quang lợi hại. Hôm nay việc này khó có thể trôi qua bình yên, những người đến đều là cao thủ, chỉ cần sơ xuất một chút cũng sợ phải đem tính mệnh chôn vùi tại đây.

Một bàn tay to cầm lấy tay nàng, Triệu Tử Dương thanh âm ôn nhu mà lại bình tĩnh truyền vào tai nàng, “Chúng ta cùng sinh cùng tử.”

Sự tình bên ngoài lúc này hung hiểm vạn phần, bên trong lại nùng tình vô hạn, nàng hướng hắn cười quyến rũ, nhẹ nhàng gật đầu, “Hảo, cùng sinh cùng tử.”

Lúc này hai thanh đao lao thẳng tới nhuyễn kiệu, Văn Tuyết Oánh không kịp suy nghĩ, trực tiếp kéo trọng phụ ra khỏi kiệu, đưa hắn chặt chẽ bảo hộ ở phía sau.

Sau một hồi giao thủ, trong lòng nàng đã có nhận định, nhóm người này mục tiêu chính là nàng, chẳng những cố tình không thương tổn Triệu Tử Dương, thậm chí còn có chút kiêng kỵ hắn, có mấy lần hắn che ở trước nàng, bọn họ đâm tới liền lật đặt thu đao, thiếu chút nữa ngộ thương đến đồng bọn.

Trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, nàng cơ hồ có thể khẳng định nguyên nhân của trận thảm họa này là do trọng phụ của mình, không cần nghĩ chỉ cho sâu xa, nàng có thể chắc chắn người đứng sau màn này chính là – Tuyên Hoa công chúa.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Trong lòng thở dài ba tiếng, xuống tay liền không có cô kỵ vì muốn bảo vệ trọng phụ mà vườn bần nữ, nếu mục tiêu của bọn họ là nàng, nàng liền không cần phải lo trước lo sau, thắng tay cùng bọn họ quyết chiến, thắng thua chỉ còn do số trời.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Triệu Tử Dương hối hận chính mình vì sao lại là một thư sinh, tay trái gà không chặt, mắt thấy thế tử ở trước mặt mình bị người vây đánh, hắn lại không giúp được gì.

“Cô gia, làm sao bây giờ?” Tiểu Thúy sốt ruột khi mắt thấy chủ tử đang ở trong cảnh nguy hiểm, mặt đều bị dọa trắng toát, kéo tay áo Triệu Tử Dương xin giúp đỡ.

Triệu Tử Dương làm sao không vội, nhưng hắn lại không thể giúp được gì, hai tay nắm lại, hai mắt phun hỏa trừng mắt nhìn trận chiến đang giằng co, đột nhiên một đạo linh quang hiện lên trong đầu. Vừa mới rồi bọn họ hình như đối với chính mình có chút kiêng kỵ chẳng lẽ...

Trong lúc đó tâm vừa chuyển động, hấn hướng một gã đâm thẳng kiếm vào người thê tử.

Người bị mặt bị hấn làm cho hoảng sợ, theo bản năng né tránh.

Mất thấy cách này hữu hiệu, Triệu Tử Dương đơn giản lấy thân mình làm tấm chắn, hóa giải các tình huống nguy hiểm cho vợ, làm cho một đám hắc y nhân nhất thời không thể tiến lên.

Nàng một chương đánh bay một người ở gần đó, Văn Tuyết Oánh kéo trượng phu đang che trước người ra.

“Oánh nhi--” nàng muốn làm cái gì?

“Chúng ta cứ đánh như vậy không có ý tứ gì không phải sao?” nàng hướng hắc y nhân cười cười, “Các ngươi cứ trở về chuyển cáo với chủ tử của các ngươi, trực tiếp thỉnh chỉ ban cho ta cái chết không phải tốt hơn sao?”

Toàn bộ hắc y nhân lâm vào giật mình.

“Các ngươi nếu không chịu dừng tay, tướng công của ta cũng sẽ không đứng yên nhìn các ngươi dồn ta vào chỗ chết, đến lúc đó chúng ta cứ như trước giằng co, cho nên trừ phi các ngươi quyết tâm ngay cả hấn cũng chém một nhát, đương nhiên,” nàng cố ý tạm dừng lại một chút, cười giảo huyệt, “Nếu các ngươi không sợ roi đầu có thể thử một chút, ta thật sự không ngại”

Triệu Tử Dương thiếu chút nữa là cười ra tiếng, dùng sức kéo kéo tay nàng, ý bảo nàng an phận một chút, nhưng mà khi hấn chuyển sang hướng hắc y nhân thì về mặt lại lâm vào trạng thái lạnh lùng nói, “Ta đã có thể đoán ra chủ tử của các ngươi là ai, chư vị hãy dừng tay tại đây đi.”

Hắc y nhân nhìn nhau, cuối cùng dường như đã quyết tâm đưa ra quyết định, phi thân bay đi.

Tiểu Thúy lập tức chạy tới bên chủ tử, một bên xem xét chủ tử, một bên căn nhắc, “Xem làm tiểu thư ta một chết đi được, nhóm người này là ăn no không có việc gì làm mà.”

Nhìn đến tóc mai thê tử ướt đầm, sườn tóc dài đến thắt lưng vì đánh nhau mà bị kiếm cắt tới, Triệu Tử Dương trong mắt tích tụ nỗi căm giận ngút trời.

Nếu như phiên toái này chỉ cấp cho mình hấn thôi thì không sao, đằng này lại mang tai kiếp đến cho thê tử, hấn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

“Không có việc gì, không có việc gì, coi như hoạt động gân cốt.”

Văn Tuyết Oánh một bên đối ứng với nha hoàn, một bên cẩn thận đánh giá thần sắc của trượng phu. Sắc mặt của hấn giống như thật sự đang rất tức giận.

Nàng thân thủ nhẹ nhàng kéo ống tay áo hấn, hấn hơi hơi cúi xuống.

“Làm sao vậy, Oánh nhi?”

“Không cần tức giận.”

“Ta không có.”

“Ngươi rõ ràng là đang tức giận.”

“Ta nào có.” Hấn lập tức đưa ra khuôn mặt tươi cười, băng hà tuyết tan.

“Nghĩ ta ngày đầu nhận thức ngươi sao?” Nàng buồn cười lắc đầu. Bọn họ là quen biết nhau từ nhỏ, bây giờ lại kết tóc thành phu thê, hấn lừa ai a!

“Tiểu Thúy, ngươi xem cô gia ta có tức giận sao?”

Tiểu Thúy chỉ nhìn lướt qua liền đem ánh mắt chuyển sang xem cây cối xung quanh. Cô gia vốn là yêu nghiệt, nay lại cười như vậy, thật sự là rất giống như làm cho người ta lâm vào trầm luân.

“Không giống.” Làm gì có người nào sinh khí lại cười đến sáng lạn như vậy?

Văn Tuyết Oánh không nói gì chỉ lắc đầu.

Mỹ nam kế! Cô tình sử dụng kế này, một cái nho nhã tuyệt luân mỹ nam tử, kế này vừa ra, ai cũng phải mắc bẫy a.

“Hào, cho dù ngươi không tức giận, sát thủ cũng đi rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Mặc kệ hấn tính làm như thế nào, không hay ho đều là người khác, nàng cũng mặc kệ.

“Ân.” Đi được hai bước, nàng dừng lại, quay đầu hướng hấn thản nhiên cười, “Thu hồi vẻ tươi cười của ngươi đi, thực chứng mất.” Nói xong xoay người đi đến nhuyển khiếu.

Triệu Tử Dương đầu tiên là sững sốt, chột cười to, cuối cùng ôm ngực phải mày kiếm nhăn lại. Làm động đến chỗ bị thương, hai căn xương sườn đến bao lâu mới có thể lành lặn hẳn đây.

Tiểu Thúy cúi đầu đi qua dịu hần, hai vai cũng không nhịn được mà run run. A, nàng thực bội phục tiểu thư, đối mặt với sắt thép như thế mà vẫn có thể trấn định được.

“Tiểu Thúy, đừng cười trộm, cẩn thận bị sắc nước miếng.” Văn Tuyết Oánh thân nhiên truyền ra thanh âm từ trong kiệu ra.

Tiểu Thúy lập tức ngừng đầu nhe răng, “Tiểu thư—”

“Ha ha...” trong kiệu truyền ra tiếng cười vui vẻ của Văn Tuyết Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Đến Từ Châu được một ngày, Văn Tuyết Oánh vẫn không nhịn được liền đem nghi hoặc ra hỏi.

“Chàng rốt cuộc tính đáp lễ công chúa như thế nào?”

Triệu Tử Dương đang đọc sách ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, vân đạm phong khinh nói: “Hỏi việc này làm gì?”

“Tò mò.” Hai mắt nàng lóe lên ánh sáng chờ mong nhìn hần.

“Việc này không có gì để nói.” Hần thể hiện bộ dạng không muốn nói chuyện.

“Ở đây cũng không có người lạ, nói đi ngại gì.” Nàng thông dong chống đỡ, cười yếu ớt.

Hần buông quyển sách trên tay, nhìn nàng, “Nàng thật sự muốn biết?”

“Đúng vậy.”

Bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, hần héch cái cằm kêu gọi lên, môi hơi mở ra, nhẹ nhàng mà phun ra, “Không thể nói.”

Văn Tuyết Oánh tức giận đến nắm chặt hai tay. Hần..... Hần lại dám trả lời nàng như vậy, nhớ ngày đó nàng vì nhớ hần đến tâm can đảo phé nên chủ động đến gần, hần liền dùng bốn chữ đáng giận này trả lời nàng, hiện tại hần lại giờ trò cũ ra, thật sự là mềm mại có thể nhịn, mềm yếu không thể nhẫn.

“Ba” một tiếng vỗ mạnh lên án thượng, nàng bỗng nhiên đứng dậy.

Hần đảo mắt khắp nơi, một lần nữa cầm lấy thư tiếp tục xem.

“Chàng—” thật sự là rất đáng giận.

“Những việc hắc ám như thế này nàng không cần biết.”

“Nàng là công chúa a.”

“Bởi vì là công chúa nên mới xuống tay như vậy.”

Cách nói này cũng quá nhẹ nhàng băng quơ đi, tốt xấu gì cũng là kim chi ngọc diệp, như thế nào từ trong miệng hần lại trở nên giống như cò đại ven đường không có gì quan trọng chứ?

Văn Tuyết Oánh dùng ánh mắt quý dị đánh giá trạng phu tử trên xuống dưới.

“Đang nhìn gì vậy?” Hần bị nàng nhìn chằm chằm đến lạnh cả người.

Vuốt cằm, nàng ra vẻ trầm ngâm nói: “Trước khi đỗ Trạng Nguyên chỉ là một thư sinh, cho dù hiện tại, cũng chỉ là một viên quan nhỏ nhoi mà thôi, chàng làm sao có năng lực đi tính kế với công chúa?” Đây là nghi vấn lớn a.

“Đây không phải là việc nàng có thể xen vào.”

Nghe vậy, nàng tròn tròn mắt, “Uy, ta là thê tử của chàng, chàng thế nhưng lại nói ta không thể quản?”

“Nàng chỉ cần chăm sóc thật tốt trượng phu của mình là được, những việc khác vì phu tự nhiên có cách xử lý.”

Văn Tuyết Oánh lại liếc hần, lòng không khỏi cảm khái nói “Ta hình như đã nhảy vào một cái hố sâu không đáy a.”

Hần kéo tay nàng lại gần, gõ nhẹ lên trán nàng cười nói: “Hiện tại muốn chạy trốn, có phải hay không đã quá muộn?”

Nàng ôm lấy cổ hần, hôn nhẹ lên môi hần, “Có chàng làm bạn dưới hố, ta sẽ không tịch mịch, tại sao lại muốn chạy trốn chứ?”

“Tiểu thư, điểm tâm của người.” nói chưa hết câu, Tiểu Thúy quyết định quay lưng đi thật nhanh, “Nô tỳ cái gì cũng không nhìn thấy”.

Đẩy trượng phu ra, Văn Tuyết Oánh liếc nàng một cái, làm như không có việc gì sờ sờ tóc mai. “Thấy được thì sao? Ta cũng không tính móc mắt người ra nha.”

Triệu Tử Dương cũng không để ý cười nói: “Ta với tiểu thư nhà người vốn là vợ chồng, ngôn hành (*) thân thiết một chút cũng là bình thường.”

(*) ngôn hành: lời nói+hành động

Nghe bọn họ nói như vậy, Tiểu Thúy hào phóng xoay người lại bụng trà bánh đi vào, “Tiểu thư, cô gia, uống trà, cho hạ hỏa.”

“Hôm nay điểm tâm là gì vậy?”

“Là bánh hạnh nhân mà tiểu thư thích ăn nhất.”

Văn Tuyết Oánh cầm một miếng điểm tâm đưa vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Nghe nói nơi này có cơm lá sen rất ngon, sao người không đến chỗ đầu bếp học một chút?”

Tiểu Thúy trầm ổn như núi trả lời: “Nô tỳ cần thời gian.”

“Chúng ta ở đây nghỉ ngơi hai ngày rồi đi cũng được.”

“Cô gia còn vội đi nhậm chức.”

“Trên người hần có thương tích, hành trình vốn cũng chậm, không quan trọng.”

“Oánh nhi”, đương sự lên tiếng. “Nàng ít nhất cũng nên hỏi ta một chút mới đúng.”

“Nếu không chàng cùng người hầu đi trước, ta cùng Tiểu Thúy lưu lại vài ngày, dựa vào tốc độ của bọn chàng, chúng ta nhất định có thể theo kịp.”

Triệu Tử Dương một lần nữa ngoảnh mặt đi, không thèm để ý tới nàng.

“Hừ”, có ý gì chứ, không phải không thể nói sao, chính là trầm mặc là kim (*) quá mức!

(*) trầm mặc là kim im lặng là vàng

Kính ngạc nhìn tiểu thư, Tiểu Thúy không phúc hậu nở nụ cười.

“Người nha đầu chết tiệt này.” Có người thẹn quá thành giận gõ lên đầu nha hoàn, “Nhìn ta kính ngạc thích lắm sao?”

“Không phải rất thích, chỉ thích bình thường mà thôi.” Tiểu Thúy ăn ngay nói thật.

“Thật sự là càng lúc càng lớn mật.” Văn Tuyết Oánh cầm lấy một miếng điểm tâm nhét ngay vào cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm.

Nhìn chủ tớ hai người cười đùa, một gã người hầu đứng ngoài tự động đi vào.

“Đại nhân, có người đưa thư nhà của ngài đến dịch trạm”

Văn Tuyết Oánh theo bản năng ngừng tay, nhìn trượng phu.

“Thư đâu?”

“Ở chỗ này.”

Triệu Tử Dương vươn tay lấy thư, mở ra xem, xem xong giương mắt, “Oánh nhi, cậu gọi thư nói mẫu thân muốn tới Từ Châu sống cùng chúng ta, đã xuất phát rồi”. Nói xong còn cố ý run run đưa lá thư cho nàng.

Văn Tuyết Oánh nhin không được khoe mắt run rẩy. Người này tại sao lại đáng ghét như vậy? Hắn rõ ràng đang chờ xem vẻ mặt bất an của nàng.

Âm thầm hít vào một hơi, nàng lộ vẻ mặt cười yếu ớt, nhanh nhẹn thi lễ với hắn, lại còn vô vạ vô cùng ôn nhu nói: “Phụng dưỡng mẹ chồng vốn là bổn phận của thiếp thân.”

Lời này vừa nói ra, Triệu Tử Dương cùng Tiểu Thúy đều nhin không được rùng mình một.

Ôn nhu đến mức có thể chảy cả nước, gặp quý a .

“Oánh nhi —”

“Tiểu thư —”

Người đứng như vậy, làm cho mọi người kinh sợ .

“Tướng công, thiếp ở đây, có việc xin sai bảo.” Giọng nói càng thêm ôn nhu hiền thực.

Triệu Tử Dương trực tiếp lấy quyền sách chắn trước mặt .

“Tiểu thư, nô tỳ xuống phòng bếp giúp người xem bánh bao sắp làm xong chưa?” Tiểu Thúy thuận miệng lấy ra một lý do thoát hiểm.

Văn Tuyết Oánh đối với không khí ai thán, “Thực không nể mặt, ta khó khăn lắm mới quyết định ôn nhu hiền thực một chút a.”

Trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Triệu Tử Dương cũng để sách xuống, vẻ mặt hơi hơi bất an nhìn thê tử, “Đi cùng mẫu thân còn có nữ nhi của cậu.”

Văn Tuyết Oánh trong lòng nhất thời giật mình một cái, mắt hạnh hơi hơi mị lên, ý vị thâm trường lặp lại một lần, “Biểu muội?”

“Nương thực thích nàng, vẫn muốn cho hai nhà thân càng thêm thân.”

Cửa trước đón hồ, cửa sau soi vào. Vừa mới đuổi được công chúa, lại đến biểu muội, Văn Tuyết Oánh dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy chính mình có chút đau đầu, ngay cả sức nói chuyện cũng không còn, “Chàng lúc trước nói nghe lời mẫu thân cưới vợ sinh con, sẽ không phải chỉ biểu muội này chứ?”

Hắn bị ánh mắt của nàng nhìn đến nỗi làm da đầu run lên, nhưng nói cũng đã nói ra, không có đường lui, chỉ có thể đón nhận hậu quả.

Nhìn hắn nhẹ nhàng, không nhìn kỹ thậm chí không nhìn thấy cái gật đầu, Văn Tuyết Oánh cảm thấy tức thì có một ngọn lửa cháy xông lên đỉnh đầu, rằng nanh tự giác liền nhe ra, giận dữ, nàng cười hết sức kiêu diễm. “Nói cách khác, ta chẳng những phải đối mặt với một mẹ chồng có khả năng làm khó dễ, còn có một biểu muội thân phận chưa định cần ứng phó?”

Hắn rất muốn lác đầu, nhưng sự thật quả thật như thế, cho nên hắn lựa chọn trầm mặc.

Nàng bị sự cam chịu của hắn làm lửa giận càng lớn, gằn lên từng chữ. “Thân phận chưa định sao?”

“Không, nàng vĩnh viễn sẽ chỉ là biểu muội, trước kia là thế, về sau cũng vậy.” Lúc này nếu lại trầm mặc, chỉ sợ ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Bất quá, mắt phượng hẹp dài của hắn nheo lại tà mị. Trước kia hắn không phát hiện đầu, hai lần thu thủy trong lúc sáng nhọn nhọn lửa cháy hùng hực của nàng lại có thể sáng loáng có thần như vậy, tựa như thiên hà nổ rộ giữa đêm khuya.

“Tốt nhất là như vậy.” Nàng hướng về phía hắn giơ nắm tay, “Nếu không ta liền đem chàng đập thành đầu heo, để xem chàng lấy cái gì đi trên hoa ghẹo nguyệt.”

“Vâng vâng, nương tử giáo huấn rất phải, vì phu tuyệt đối không dám động vào thùng dấm chua trong nhà đâu, vì phu kỳ thật không thích ăn đồ chua.”

“Chàng nói ai là thùng dấm chua?”

Triệu Tử Dương cười hi hi dùng thư sách ngăn móng vuốt của nàng, “Nương tử làm gì lại cùng vì phu tính toán chi li?”

“Lòng ta thật tình không tốt, chàng không cần chọc ta.”

“Nàng thật ra là đang sợ cái gì?” Hắn bắt đầu dĩ buông quyền sách trên tay, còn chân tình nhìn chăm chăm nàng, không cho nàng mượn lửa giận che lấp sự bối rối vô thức trong lòng.

Nàng ngây người một lát, bĩu môi, cố gắng vài lần vẫn không thể cười lên được, có chút rầu rĩ không vui nói: “Mẫu thân có thể hay không rất khó ở chung?”

Hắn nắm tay nàng kéo lại gần, không tiếng động trấn an bất an của nàng, gả cho người làm vợ, lại phải làm con dâu, nàng cảm thấy không yên, cũng là lẽ thường tình.

Vẫn nghĩ rằng nàng sẽ không sợ hãi, nghĩ rằng nàng che dấu rất giỏi. Nay biết sắp gặp mặt mẫu thân tâm liền hoảng ý loạn.

Nàng đương nhiên rất sợ hãi a, dù sao năm đó phụ thân nàng cũng là trung gian vô tình bị hại, tuy rằng sau đó hắn vì phụ thân sửa lại án xử sai giải nỗi oan tình, nhưng vẫn không thể thay đổi lý do khiến phụ thân hắn qua đời là chuyện thật, nàng lại đáp ứng cha vô luận như thế nào đều sẽ nhẫn, nhưng nàng sợ chính mình đến lúc đó nhẫn không được làm sao bây giờ?

A, hảo phiền nha!

Tay phải vô ý thức dùng sức vỗ vỗ góc bàn, chỉ nghe “Ba” một tiếng vang nhỏ.

Triệu Tử Dương phút chốc tròn trừng mắt, ngơ ngác nhìn trong tay nàng là một nắm bụi của cái bàn. Nàng vì cái gì mà phát hỏa?

“A, lại làm hỏng một cái bàn rồi.” Nàng rất là buồn rầu trừng mắt nhìn cái bàn bị mất một góc.

“Không có việc gì, chỉ là một miếng nhỏ.”

“Nhưng.....” Mặt nàng hiện lên thần sắc hoảng hốt, “Ta..... Ta chán ghét thần lực trời sinh.....” Nói xong xoay người chạy đi ra ngoài.

Hắn há miệng thờ đốc, chậm rãi buông cánh tay đang nâng lên trong không khí, lắc lắc đầu. Nàng nha, trước đây đều cảm thấy nàng rất lạ, làm cái gì cũng thật cẩn thận, thậm chí chưa bao giờ dễ dàng đụng chạm người khác, đến tận bây giờ chính mắt thấy hắn mới hiểu được nguyên nhân vì sao.

Ngón tay cao thấp sờ xung quanh cái bàn, có chút đăm chiêu. Hắn bắt đầu có chút chờ mong việc mẫu thân cùng nàng ở chung, khẳng định sẽ rất thú vị.

Đem lá thư để vào ngón nén, nhìn ngọn lửa chậm rãi đem nó nuốt hết, ánh mắt của nàng vô cùng trầm tĩnh.

Phong Lôi Bảo kiểm chứng kết quả cùng phán đoán của nàng không có lầm, là công chúa Tuyên Hoa phái người, đồng thời bọn họ còn báo cho biết nàng một tin tức khác — công chúa gần nhất đang bị tân khoa võ Trạng Nguyên làm phiền không có thời gian rảnh rỗi.

Hoi hoai trầm ngâm một lát, tin tức này làm cho người ta cảm giác là lạ. Công chúa cùng võ Trạng Nguyên?

“Suy nghĩ cái gì?”

“Chàng động thủ sao?” Nàng hướng hắn chứng thực.

“Cái gì?” Hắn bị nàng hỏi một vấn đề không đầu không đuôi làm cho sững sờ.

“Chàng động thủ với công chúa sao?” Nàng hỏi một lần nữa.

Hắn nở nụ cười, hai tay giúp nàng chải tóc, cầm lấy lược giúp nàng búi tóc lên, một bên chậm rãi nói: “Như thế nào đột nhiên hỏi như vậy?”

“Ta nhận được tin nói nàng gần đây cùng người khác dây dưa không rõ.”

“Tin tức của nàng có chính xác không?”

“Phong Lôi Bảo tin tức là vô địch thiên hạ.”

“Nha, ta chỉ là thỉnh bằng hữu ở kinh thành giúp một việc nhỏ mà thôi.”

“Việc này thật đúng là rất nhỏ a.”

“Quả thật không lớn, đối người nọ chỉ là nhấc tay thôi.”

“Bằng hữu của chàng cũng rất mạnh a.”

“Cũng tạm.”

“Mẫu thân còn chưa tới sao?”

“Phóng chừng cũng còn một hai ngày ngày đường nữa.” Hắn nắm tay nàng vỗ vỗ, “Không cần lo lắng, còn có ta ở đây, nương hắn là không đến mức sẽ làm khó nàng.”

“Không có việc gì, ta có chuẩn bị tâm lý.” Cha làm con chịu, nàng nhất định làm hiếu nữ bù đắp lại lỗi lầm năm đó của cha.

“Nghe hạ nhân nói nàng hôm nay trên đường bị người ta đùa giỡn?” Hắn làm như không có việc gì hỏi.

Nháy mắt mấy cái, nàng cắn môi cười, “Ta tuy rằng lập gia đình, cũng không trở nên biến dạng, không phải sao?”

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, còn làm ra vẻ tức giận, “Nhưng là ở khu vực trực thuộc của ta đùa giỡn thê tử của ta, truyền đi ra ngoài, bản quan mặt mũi chẳng phải là mất hết?”

Văn Tuyết Oánh đồng ý gật gù đầu, nghiêm trang đối hắn nói: “Nói cũng phải, cho nên cảm phiền chàng ngày mai tự mình đến phủ nha đệ đơn kiện thay ta lấy lại công đạo đi”.

“Có phải hay không rất trịnh trọng?” Hắn vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo.

Nàng rất phối hợp suy nghĩ một chút, sau đó cầm tay hắn, rất khẳng định nói: “Tin tưởng ta, đường đường phu nhân của Trường sử bị kẻ lạ bên đường đùa giỡn là một sự kiện thực nghiêm trọng.”

“Vậy được rồi, ta ngày mai nhất định đi phủ nha đệ đơn kiện.” Hắn cam đoan.

Văn Tuyết Oánh thật sự nhìn không được nở nụ cười.

Nhìn thê tử cười đến run rẩy hết cả người, Triệu Tử Dương cũng cười, nắm hai đầu vai của nàng nhìn về bầu trời đêm phía bên ngoài cửa sổ, một mặt trăng mới nhú treo cao phía chân trời, mấy đám mây nhỏ thưa thớt tản ra bốn phía, ánh trăng đêm nay làm cho tâm tình người ta thực thư thả.

Ngày hôm sau, khi Triệu Tử Dương đi phủ nha, ở trên đường gặp được kẻ đăng đồ tử đã đùa giỡn thê tử của mình trong lời đồn, mà hắn đang bám theo một cô nương kéo chân kéo tay.

“Buông.....” cô gái vừa giãy dụa, vừa la lên, “Cứu mạng a.....”

“Mỹ nhân, ngoan ngoãn theo bổn thiếu gia đi thôi.”

“Cùng người đi đâu?” Một đạo thanh âm thực ôn hòa tiến đến.

“Người nào dám quản chuyện của bổn thiếu gia?” Trợn mắt nhìn qua, ánh mắt ngẩn ngơ, lập tức liền nổi lên thần sắc khác thường, Lão thiên đẹp quá!

Triệu Tử Dương bị hắn dùng ánh mắt không chút nào che dấu làm cho nhú mày.

“Biểu ca —” cô gái đang bị người giữ chặt sau khi nhìn rõ dung mạo người tới, kinh hãi kêu lên.

“Vị công tử này, chúng ta lại gặp mặt, thật là có duyên a.” Văn Tuyết Oánh từ phía sau trượng phu đi ra mỉm cười, cười với đăng đồ tử ngày hôm qua đã đùa giỡn nàng.

“Tiểu nương tử —” Mắt đối phương phóng tinh quang. Hắn hôm nay điểm phúc thật lớn a, ba cái đại mỹ nhân trong veo như nước tuần tự đến trước mặt hắn!

Triệu Tử Dương dùng tay kéo thê tử vào trong lòng, lạnh lùng nhìn nam tử vẫn không buông biểu muội ra, “Huynh đài rớt cuộc muốn bắt biểu muội tại hạ đến bao lâu?”

Vài người hầu lập tức đi đến đem người cứu ra, mà lúc này Triệu mẫu đang được nha hoàn dìu tới.

“Dương nhi.”

“Mẫu thân, người không có việc gì chứ?”

“Ta không sao.” Triệu mẫu bình phục hô hấp, “Người này dám can đảm đùa giỡn biểu muội của Trường sử, tuyệt đối không thể tha hắn.”

“Đúng không thể tha hắn,” Triệu Tử Dương hơi hơi gọi khước môi lên, chậm rãi nói: “Hon nữa hắn ngày hôm qua còn đùa giỡn thê tử của ta.”

Đăng đồ tử há hốc mồm. Trường sử? Thê tử? Biểu muội?

Kể tiếp, một đám người chậm rãi đến nha môn tri phủ.

Xét thấy lại gặp phải chuyện biểu muội bị đùa giỡn như vậy, Triệu Tử Dương đương nhiên đem một đơn kiện đổi thành hai phần, làm cho phụ thân đăng đồ tử — Tri phủ đại nhân giận dữ, ra lệnh khiến cho thủ hạ thưởng cho con bốn mươi đại bản khiển trách.

“Biểu ca, may mắn gặp được ca, nếu không.....” Sở Liên ánh mắt thật to ngập tràn hơi nước, nước mắt chưa chảy ra nhưng đã đảo vòng quanh hốc mắt.

Quả nhiên là người cũng như tên, điềm đạm đáng yêu, hơn nữa lúc này lê hoa đài vũ một bộ kiểu thái làm cho người ta thương tiếc từ đáy lòng, hận không thể đem xương kẻ chọc nàng rơi lệ nghiền thành tro.

“Tốt lắm, không có việc gì, biểu ca không phải đã muốn thay người lấy lại công đạo sao?” Hắn vỗ vỗ đầu nàng, không dấu vết ngăn cách khoảng cách

giữa hai người.

“Chỉ là muối muối, thật sự không cần tức giận, chúng ta đây sẽ lại khiến cho Tri phủ đại nhân đánh hấn hai mươi bản nữa là được.” Văn Tuyết Oánh ở một bên mở miệng, nàng bị hình ảnh Sở Liên dựa sát vào trượng phu làm khó chịu trong lòng.

Lời vừa nói ra, trên mặt phụ tử Tri phủ đại nhân đều biến sắc. Đã đánh bốn mươi bản, bởi vì có trưởng quan ở đây, nha dịch căn bản đã đánh thực nặng, lại đánh hai mươi, không phải mưu sát sao?

“Không..... Không cần.....” Sở Liên tựa hồ bị tấn biểu tẩu dọa cho hoảng sợ.

“Không cần khách khí, cũng không cần muối muối động thủ.” Văn Tuyết Oánh vẻ mặt vô cùng dịu dàng dễ gần, thuận thế đi lên vài bước cầm hai tay Sở Liên, xảo diệu lôi nàng ra khỏi lòng trượng phu.

Trong mắt Triệu Tử Dương hiện lên một chút ý cười, thực vừa lòng với hành động nhỏ mọn này của thê tử.

“Trưởng sử đại nhân, thảo dân sai lầm rồi, thảo dân thật sự sai lầm rồi.....” Đẳng đồ tử bị đánh cho mộng nở hoa hô trời kêu đất xin tha mạng.

Tri phủ đại nhân không tiếng động dùng ánh mắt hướng Triệu Tử Dương cầu xin, cầu hấn giọng cao đánh khê tha con mình.

Triệu Tử Dương khuôn mặt nghiêm túc, bày ra bộ dáng trưởng quan, “Đại nhân về sau vẫn là quản thúc hành vi cử chỉ của công tử một chút, lần này là đùa giỡn thê tử thân nhân bản quan, ngày khác nếu là tái phạm, chỉ sợ sẽ không thể chấm dứt đơn giản như thế.”

“Hạ quan hiểu được, hạ quan nhất định sẽ quản giáo nghiêm.”

“Vậy bản quan trước hết cáo từ.”

Tri phủ đại nhân chờ đến khi đoàn người Triệu Tử Dương đi ra khỏi nha môn, cũng nhìn theo bọn họ đi xa, thế này mới kéo áo choàng chạy như điên trở về. Đứa con bảo bối của hấn a!

Mẫu thân đối với nàng có thái độ thực bình thân, bình thân đến gần như lạnh lùng.

Văn Tuyết Oánh nhìn không được vụng trộm thở dài ở trong lòng. Trận này mẹ chồng nàng dâu thật cam go.

Sau đó, nàng nghĩ tới Sở Liên, cái loại này ta thấy khí chất thần vận, rất dễ dàng có thể làm cho người ta có ý muốn bảo hộ, làm cho nàng cho dù thân là nữ tử cũng nhìn không được muốn bảo hộ nàng.

“Tiểu thư, điểm tâm của người.”

Tiểu Thúy gọi to kéo nàng ra khỏi suy nghĩ, tùy tay cầm một cái bánh ngọt không yên lòng ăn.

“Tiểu thư, người có tâm sự?” Tiểu Thúy có chút lo lắng hỏi.

“Sở tiểu thư có phải hay không rất đẹp?”

“Uhm”

“Ai.”

“Tiểu thư. Không cần lo lắng, người trong lòng cô gia là tiểu thư a.”

“Ta biết.”

“Kia... tiểu thư còn sầu mi khổ kiếm(*) như vậy làm cái gì?”

(*) sầu mi khổ kiếm: nhăn mặt buồn rầu

“Người không hiểu.” Nàng xua xua tay, “Được rồi, để cho ta ở một mình một lát.”

“Được rồi, nô tỳ sẽ giữ im lặng.” Tiểu Thúy lấy khung thêu ngồi xuống làm thần giữ cửa.

Công chúa nàng không để trong lòng, bởi vì một câu “quân vô hí ngôn” ít nhất sẽ tiêu diệt một nửa uy phong của nàng. Nhưng biểu muội là bất đồng, nàng cùng Tử Dương dù sao cũng là thanh mai trúc mã, thậm chí so thời gian nàng ta ở bên hấn so với nàng cũng lâu hơn rất nhiều, huống chi đây vẫn là cô dâu lý tưởng mà mẫu thân chàng muốn chọn.

Không xem mặt tăng, cũng phải nhìn mặt phật, cho dù trượng phu đối với biểu muội một chút để ý cũng không có, vạn nhất mẫu thân có tâm thúc đẩy, trượng phu cự tuyệt được sao?

Nghĩ đến những màn tranh thủ tình cảm đoạt yêu trong những tiểu thuyết trên phố, tâm tình Văn Tuyết Oánh càng tệ hơn.

“Tiểu Thúy, ta muốn ăn bánh bao.”

“Nô tỳ lập tức đi dọn đồ phòng bếp.”

“Làm sao vậy, muốn ăn bánh bao sao?” thanh âm Triệu Tử Dương mang ý cười từ bên ngoài truyền đến.

“Nô tỳ thỉnh an cô gia.”

“Đi đi, đừng để cho tiểu thư nhà ngươi bị đói.” Người này rõ ràng còn có ý muốn trêu ghẹo.

“Vâng.” Tiểu Thúy rời đi.

“Như thế nào lại một người ngồi buồn ở trong phòng vậy?” Hần bước vào phòng liền nhìn thấy thê tử ngồi dựa ở bên cửa sổ, bóng dáng thoạt nhìn có chút cô đơn, ánh mắt lóe lên, hần đi qua.

“Ta đang kiểm điểm.”

“Kiểm điểm cái gì?”

Nàng tựa đầu dựa vào khuỷu tay, thanh âm càng lúc càng nhỏ, “Mẫu thân vì sao không chịu để cho ta đi thỉnh an?”

Triệu Tử Dương ngồi xuống ghế kéo nàng lại, để cho nàng rúc vào trong lòng mình, ôn nhu nói: “Còn nhiều thời gian, việc này không thể gấp.”

“Ta biết”, thanh âm của nàng rầu rĩ. “Ta là con dâu của nàng a. Vẫn cảm thấy cùng biểu muội dường như không hợp nhau, không phải sao?” Ngay cả trà của con dâu mẫu thân cũng không chịu uống, bỏ qua nghĩa là không thừa nhận thân phận của nàng.

Xoa xoa cái mũi của nàng, hần để cằm ở đỉnh đầu của nàng cọ xát, “Chờ ta thay quần áo xong, chúng ta cùng nhau đi qua thỉnh an nương.”

“Ừ.”

Hần dắt tay nàng đi vào nội thất.

“Quần áo đều để trên giá, chàng tự thay là được rồi, kéo ta tiến vào làm cái gì?”

“Hầu hạ trượng phu là bốn phận thê tử phải làm a.”

“Hừ.” Ngoài miệng là nói như vậy, nhưng nàng vẫn giúp hần cởi quan bào, lại lấy thường phục ở bên cạnh giúp hần mặc vào.

“Không cần bày ra bộ mặt đau khổ như vậy, nương tử nhà ta cười rộ lên là một đại mỹ nhân nha.”

“Bất quá cũng không đẹp bằng Trương sử đại nhân.”

“Nương tử, lời nói của nàng đâm vào tim ta.” Hần giống như thực còn giả vờ ôm ngực, “Đau quá!”

Nàng bị biểu tình cùng ngữ khí của hần làm cho nở nụ cười. Hôn đôi đắm nhẹ vào đầu vai hần.

Một tay nắm lấy tay nàng, một tay ôm eo nhỏ của nàng, trên mặt hần nổi lên một chút ý cười xấu xa.

“Chàng muốn làm cái gì?”

“Chính là đột nhiên phát hiện nương tử thật là tú sắc khả com như vậy mà thôi.”

“Không cần náo loạn, thay quần áo xong chúng ta còn phải đi thỉnh an nương.” Nàng muốn rời khỏi vòng tay hần, nhưng không thành công.

“Sắp đến giờ ăn tối rồi, chúng ta ăn uống đơn giản xong rồi cùng nhau đi thỉnh an đi.” Âm thanh trong trẻo trở nên trầm thấp khàn khàn, ánh mắt sáng cũng đen lại mấy phần làm cho người ta mặt đỏ tai hồng tà mị.

“Không cần náo loạn, ô.....” lời chưa kịp nói ra đã bị phong giam lại bởi một đôi môi khác.

Trái qua một phen vành tai và tóc mai chạm vào nhau, sắc trời đã muốn tối hẳn.

Văn Tuyết Oánh tứ chi bủn rủn nằm ở trên giường, từ đầu đến chân đều mỏi nhừ không muốn cử động. Cưỡi ngựa là chuyện rất mệt mỏi, thương thế của hần rốt cuộc đến khi nào mới có thể khỏi hẳn đây.

“Vắt vả cho nàng rồi, Oánh nhi.” Triệu Tử Dương xoay người một cái đè lên trên người thê tử, tranh thủ thưởng thức phong cảnh tuyết trắng bên dưới.

Quyến rũ gọi cảm liếc mắt nhìn hần một cái, nàng bất mãn lắm bầm một câu, “Thân thể không tốt mà còn tham ăn như vậy.” Mỗi lần người vắt vả đều là

nàng a.

“Nàng nói cái gì?” Mắt phượng hẹp dài nguy hiểm nheo lại, khuôn mặt mỉa mai hoặc tuần tú phút chốc ghé sát vào mặt nàng, “Thân thể không được?”

“Đáng ghét”, nàng đỏ bừng mặt, nhắm chặt mắt không nhìn hắn, “Chàng biết rõ ta không phải có ý kia.”

“Có ý gì?” Hắn bày ra vẻ mặt mê hoặc, cam chịu cười đùa nàng.

Văn Tuyết Oánh mặt càng thêm đỏ, cơ hồ muốn nổ tung, tiếng nói còn nhỏ hơn muỗi kêu: “Ta là nói chàng thương thể còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, không phải nói chàng cái kia..... Cái kia không được.”

“Cái gì không được?” Thấy nàng lúng túng, hắn lại không dừng tay, tiếp tục truy hỏi nàng.

“Chán ghét”. Che mặt, nàng hận không thể lập tức đào một cái hố chui xuống. Cái này muốn nàng như thế nào nói ra được?

“Nói đi, Oánh nhi.” Hắn cúi đầu dụ hoặc nàng.

“Tránh ra.”

“Oánh nhi, nàng tốt bụng giúp vi phu giải thích nghi hoặc một chút.”

“Dừng tay.” Người này như thế nào càng ngày càng vô sỉ?

“Uhm.....” Hắn vui đùa ở trước ngực nàng, lời lẽ lưu lại trên đỉnh tuyết phong, ngón trỏ tay phải đã muốn ngựa quen đường cũ thâm nhập u cổ.

“Không cần..... Ta, ta không đủ..... Khi lực.” Bị hắn trêu chọc cả người run rẩy Văn Tuyết Oánh bắt lực kéo chần lên che người.

“Lại một lần nữa được không?”

“Dương ca.....”

Trong lúc hắn liều lĩnh chen vào giữa hai chân nàng, dục vọng nóng bỏng thâm nhập trong cơ thể nàng.

“Nha.....” nhất thời dùng sức quá mạnh ngay lập tức tác động đến vết thương bên ngực phải, hắn bị đau đến nhăn mặt lại, động tác cũng hoãn lại.

Nhân nhi đang ý loạn tình mê bởi vì nghe thấy tiếng rên liên tục trong biển dục vọng, “Chàng có sao không?”

Triệu Tử Dương trên mặt đỏ bừng thản nhiên cười khở, “Xem ra vi phu tạm thời vẫn là không thể chủ động chuyển phòng the, nương tử liền cố mà làm”

Cuối cùng dưới ánh mắt nửa cầu xin nửa dụ dỗ của hắn, Văn Tuyết Oánh cắn môi dưới đưa hắn đặt ở dưới thân, mất hạnh tình lượng hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, “Chàng còn không biết tiết chế như vậy, ta thật sự sẽ không để ý tới chàng nữa”.

“Được được, thỉnh cầu nương tử giúp ta giải trừ.”

“.....”

Lại là một hồi cá nước thân mật mồ hôi như mưa, sự tất (*), nàng yếu đuối nằm trên người hắn.

(*) sự tất: xong việc

“Tiểu thư, lão phu nhân gọi hai người đi dùng bữa”. Lúc này Tiểu Thúy cố tình cao giọng gọi ngoài cửa.

Đem mặt giấu vào trong lòng trượng phu, Văn Tuyết Oánh cảm thấy mình không bao giờ muốn ngẩng đầu nhìn người nữa.

Triệu Tử Dương lại nở nụ cười, bàn tay vuốt ve mái tóc dài ẩm ướt của nàng, thì thầm nói: “Ta biết nàng mệt chết đi, nhưng chúng ta vẫn là phải đi thỉnh an nương, hơn nữa nàng nhất định rất đói bụng đúng hay không?”

“Đều là tại chàng—”

“Ta đáng trách ta đáng trách, vậy phạt ta hầu hạ nương tử mặc quần áo được chưa?”

“.....”

“Sao nàng lại nhìn ta như vậy?”

“Là có ý đúng hay không?”

“Oan uổng a, nương tử.”

“Chàng khẳng định là cố ý.”

“Ta thật sự là oan uổng”. Hắn vô cùng ủy khuất bĩu môi.

Văn Tuyết Oánh trong lòng lại phát điên. Vì sao hắn một đại nam nhân làm ra loại hành động này lại phong tình vô hạn như thế? Có muốn để cho nữ tử trên đời sống nữa không đây!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Dương nhi, làm quan hẳn là nên quan tâm đến chính sự, người hẳn là nên tu thân dưỡng tính, không thể để tư tình nhi nữ làm ảnh hưởng đến việc chính.”

Mới vừa ngồi xuống bàn, chợt nghe đến bà nói ra những lời giáo huấn này, Văn Tuyết Oánh cho dù có gốc cũng biết là đang nói cho mình nghe, khóe mắt nhin không được run rẩy.

“Mẫu thân giáo huấn phải, con sẽ nhớ kỹ.” người bên cạnh nhanh chóng trả lời.

Văn Tuyết Oánh khóe miệng cũng vì vậy mà bình ổn.

“Biểu ca, đây là món ăn người thích nhất đậu hủ xào rau.” Sở Liên gấp thức ăn cho Triệu Tử Dương, “Ha ha, đây ăn đi, ta tự mình xuống bếp làm đó.”

Văn Tuyết Oánh cầm lấy chiếc đũa tay run lên. Đậu hủ, ừ, hắn dám ăn.

Tiểu Thúy đứng ở phía sau chủ tử nhìn thấy hết những biểu tình của tiểu thư, cúi đầu cắn răng nhin cười. Không được, nàng sẽ bị nội thương mất.

“Cám ơn biểu muội.” Triệu Tử Dương mỉm cười, sau đó vươn chiếc đũa gấp khối đậu hủ bỏ vào bát thê tử, “Oánh nhi, biểu muội tay nghe khá lắm, người ném thử xem.”

Nàng thật sự muốn lấy khối đậu hủ này đập vào mặt hắn. Sở Liên thấy vậy có chút buồn, ánh mắt sắc bén của bà nhìn nàng, Văn Tuyết Oánh tao nhã đem khối đậu hủ cho vào trong miệng nhai nuốt, tựa như đang cắn xương cốt của người nào đó.

“Bác, đây là măng sào mà người thích ăn.”

Nàng nhẫn, Sở Liên so với mình còn hiểu rõ ràng khẩu vị của bà bà, nàng không đồ kỵ, một chút cũng không.

“Biểu ca, đây là món tôm chiên bóc vỏ mà người thích nè.”

Nàng tiếp tục nhẫn, âm thầm nói với chính mình: Về sau phải nhớ rõ khẩu vị và giúp hắn gấp thức ăn, loại sự tình này phiền đến người ngoài thật sự không tốt.

“Biểu ca, đây là...”

Cứ như vậy hơn mười món, Văn Tuyết Oánh cảm thấy có chút không thể nhin được nữa, bởi vì mỗi lần Sở Liên gấp thức ăn cho Triệu Tử Dương, hắn nhất định sẽ hướng trong bát nàng gấp món đó, sự tình này quả thật hết chịu nổi mà.

Nàng vẫn muốn ăn món thịt giò kho để ở giữa bàn, nhưng vì trong bát đã đầy thức ăn do Triệu Tử Dương bỏ vào nên không thể lấy nữa, trơ mắt nhìn món thịt kho nóng hổi trước mắt nhưng lại không được ăn, nếu để người nhất định sẽ không còn ngon nữa.

Triệu Tử Dương trong mắt hiện lên một chút hào quang trên tức, hắn đương nhiên biết ánh mắt của thê tử thỉnh thoảng dừng ở món ăn ngay giữa bàn, xem nàng thêm ăn đến nổi nước miếng chảy ròng lại cực lực phải cực lực kiềm chế, hắn liền cảm thấy rất thèm ăn, xem nàng về sau còn dám nhìn thấy mỹ thực liền quăng hắn ra đằng sau không.

“Biểu muội, ném thử món thịt kho này đi, rất ngon, là do đầu bếp chuyên nghiệp trong phủ nấu đó.”

Văn Tuyết Oánh dùng sức cắn chiếc đũa, ánh mắt vô cùng oán nhìn món thịt kho rơi xuống bát của biểu muội.

“Cám ơn biểu ca.” Biểu tình của Sở Liên cứng ngắc nói lời cảm tạ. Nàng không thường ăn mấy loại thức ăn đầy mỡ này.

Văn Tuyết Oánh buồn bực dùng sức gấp đồ ăn bỏ vô miệng, nhưng nàng ăn càng nhiều thì hán càng gấp nhiều thức ăn cho nàng, nhưng chết tiệt là hán lại không gấp món thịt kho cho nàng.

Tiểu Thúy chậm rãi, nhân lúc mọi người không để ý lui ra ngoài. Nàng muốn đi đến hoa viên cười cho đủ, cô gia là đang bắt nạt tiểu thư, thân là nha hoàn bồi gả của tiểu thư, nàng tuyệt đối không thể cứ như vậy tro mắt nhìn chủ tử bị khinh bỉ, cho nên tốt hơn hết là nên tránh đi.

“Ta ăn no rồi, các người cứ thông thả dùng tiếp.”

Động tác của Tiểu Thúy dừng lại, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía chủ tử, tiểu thư không có khả năng chỉ mới ăn như vậy đã thấy no a!

Triệu Tự Dương cũng nhìn không được nhìn nàng, nhìn thê tử bỗng nhiên đứng dậy, buông bát đĩa xoay người rồi đi không hề quay đầu lại, thuận tay kéo Tiểu Thúy đang lui ra tới cửa một đường đi thẳng đến nhà ăn.

Nàng tức giận, thông tin này hiện lên trong đầu hán.

“Đương nhi, ăn cơm.” Sắc mặt Triệu mẫu cứng ngắc. Nha đầu kia không còn giống như một tiểu cô nương khả ái nhu thuận trong nhí nhớ của mình nữa, chỉ cần nhớ đến việc trượng phu của mình vì phụ thân nàng mà chết, một phần bất mãn đối với nàng tăng lên thành mủi phần.

“Là nha, biểu ca, người cũng chưa ăn được bao nhiêu.” Sở Liên vội vàng gấp cho hán đĩa rau.

“Các người cũng ăn nhiều một chút đi.” Hán làm bộ như không có chuyện gì, nhưng trong lòng đã có chút lo lắng. Oánh nhi thoát nhìn hình như thật sự tức giận, ngay cả mẫu thân ở đây cũng bất chấp cứ như vậy phát tay áo bỏ đi.

Chủ tớ Văn Tuyết Oánh rời khỏi nhà ăn liền nhanh chóng hướng phòng bếp đi tới.

“Bánh bao đã chưng xong chưa vậy?”

“Xong rồi.”

“Chúng ta đi ăn bánh bao.”

“Tiểu thư, người thực sự tức giận?”

“Hừ.”

“Cô gia hiện tại sẽ rất lo cho người.”

“Ta biết.”

“Vậy người vì sao nói đi liền đi, không phải sẽ làm cho cô gia rất khó xử?”

Văn Tuyết Oánh dừng lại cước bộ, quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Thúy. “Nhưng mà, người không thấy nếu ta không đi ta sẽ rất khó xử cùng khó chịu sao?” Ở lại nàng ngược lại giống như người ngoài, bọn họ cứ như là người một nhà ba người, nàng cứ như là vị khách không mời mà đến, điều này làm cho nàng cảm thấy khó chịu, càng cảm thấy đau lòng.

Tiểu Thúy cảm thấy chủ tử. Nguyên lai trong lòng tiểu thư như vậy không thoải mái, lúc này nàng tình nguyện làm chỗ cho nàng trút giận, ít nhất nếu làm như vậy tiểu thư sẽ bớt thấy ưu thương.

“Bánh bao nhân cái gì vậy?”

“Tôm bóc vỏ.”

“Đi thôi, ta chết đói mất.”

Mắt thấy tiểu thư muốn chuyển đề tài, Tiểu Thúy biết điều cũng không nói gì nữa.

Mặc kệ như thế nào, cứ như vậy tức giận bùng bùng mới là tiểu thư mà nàng quen thuộc.

Đêm nay gió thổi nhẹ, mát mẻ thanh tĩnh, là một đêm khó mà có được.

Ở trên nóc nhà hóng gió, ngẩng đầu ngắm những vì tinh tú, đưa mắt trong về phía xa, có thể làm cho người ta vui bớt được những bức dọc trong lòng.

“Tiểu thư, bánh bao ăn ngon không, đưa rở lại cho em.”

Văn Tuyết Oánh lấy bánh bao đang cầm trên tay đưa vào trong miệng, cầm lấy mỗi bên một cái còn thừa ở trong rỏ rồi ném xuống.

“Tốt lắm, có thể đem lên rồi.”

Lại một giò đầy bánh bao được đem lên, Tiểu Thúy đứng là tri kỷ của nàng mà.

Một bên nhìn tinh tú trên trời, một bên cắn bánh bao không biết mùi vị, Văn Tuyết Oánh tâm tư đã bay xa.

Từ khi nàng rời khỏi nhà ăn đến bây giờ đã bao nhiêu lâu? Nàng đã muốn ăn hết vài giò bánh bao, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của hân đâu, rõ ràng không nên suy nghĩ miên man, nhưng lại không nhịn được vẫn nghĩ đến.

Trước đó một khắc thân cận da thịt, sau một khắc liền giống như người xa lạ, có phải hay không nam nhân trong thiên hạ đều bạc tình như vậy?

“A...” cắn vào ngón tay rồi, đau quá!

Nàng bữu mỗi, đột nhiên cảm thấy thực ủy khuất, ánh mắt có chút ẩm ướt, sau đó nàng nhìn đến cái thang ở bên cạnh có người đang leo lên. Tiểu Thúy đi lên đây làm cái gì?

Không, không phải Tiểu Thúy, là nam nhân đáng giận kia!

Tinh quang đầy trời khi hân xuất hiện liền âm đảm đi xuống, nét đẹp của Triệu Tử Dương tuyệt đối có thể làm cho hoa cũng phải cảm thấy xấu hổ, ánh sáng của nguyệt cũng phải lưu mờ.

Nàng oán hận liền lấy bánh bao trong giò, trái một cái phải một cái đứng lên.

“Chỉ ăn bánh bao không sao được? Uống một chút canh đi.”

Lúc này Văn Tuyết Oánh mới phát hiện trong tay hân có cầm thêm một cái giò, một mùi hương mê người tràn ngập trong không khí, hương hoa sen, lá sen nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong đôi mắt nhanh chóng hiện lên tia thềm nhỏ giọt, buông bánh bao chỉ muốn nhanh chóng xoi hết bát canh.

“Cẩn thận chút.” Hân nhìn nàng sùng nịnh, liền nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh nàng, thuận tay lấy một cái bánh bao trong giò cắn một cái, “đi, hương vị cũng không sai biệt lắm”

“Không bồi biểu muội à?” tuy rằng cực lực che dấu cảm xúc, nhưng cũng không thể tránh được mùi dấm chua bay ra.

Triệu Tử Dương cúi đầu cười ra tiếng, ngẩng đầu nhìn sao trên trời, thờ dài, “Một ngày có cảnh đẹp như vậy, không đến bồi nương tử xinh đẹp, chẳng phải là rất có tội sao?”

“Theo như lời ngươi nói, nếu như không phải thời tiết tốt, người liền không muốn bồi bên cạnh ta?” Hạnh mầu nhướn lên, nàng bắt lỗi trong lời nói, ngôn ngữ của hân.

Triệu Tử Dương kinh ngạc nhìn nàng, nhướn mày nói, “Oánh nhi, ngươi hôm nay bình dấm chua thiệt là lớn a.”

“Vậy thì sao?” Nàng bất tuân phải trái hỏi lại.

“Không sao” hân thức thời sờ sờ cái mũi, “vi phu thật cao hứng.”

Văn Tuyết Oánh tâm tình bỗng nhiên tốt lên, ăn bánh cũng thấy ngon, uống canh hạt sen cũng thấy mát.

Chóng hai tay ở dưới máy ngói, Triệu Tử Dương tâm tình vừa mới đây cảm thấy không an bình, tựa hồ chỉ cần có nàng bên cạnh sẽ cảm thấy thực hạnh phúc, có loại hương vị ngọt ngào từ đáy lòng bốc ra.

Chậm rãi khép lại hai mắt. Hân sớm đoán được ý đồ của mẫu thân khi mang theo buổi muội lên, chính là không nghĩ tới nàng lại trực tiếp đưa ra vấn đề nạp biểu muội làm thiếp đưa vào cửa.

May mắn lúc đó Oánh nhi đã bỏ đi ra, nếu không chính tai nàng nghe được, không biết tình hình sẽ biến thành như thế nào.

Xem ra, những ngày kế tiếp phải tìm cách chặt đứt ý niệm này trong đầu biểu muội, nếu không nương tử của hân sẽ có ngày bị chìm trong hồ dấm chua.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Một trận mưa phùn làm xua tan mấy ngày liền oi bức.

Đứng ở hành lang, Văn Tuyết Oánh đột nhiên nghĩ đến những chuyện từ trước đến giờ cảm thấy bi thương, nước mắt không tự chủ được chảy ra.

“Tiểu thư, người như thế nào lại khóc?” Tiểu Thúy vội vàng tiến lên lau nước mắt cho chủ tử, trong lòng càng cảm thấy bất an. Gần đây cảm xúc của tiểu thư thực không ổn định, động một chút liền cảm thấy thương tâm đến rơi lệ, tính tình cũng nói thật là đến là đến.

“Ta cũng không biết, chỉ là đột nhiên cảm thấy rất đau lòng, người xem ở hoa kia nhìn giống như cũng đang rơi lệ.” Nước mắt nàng rơi càng nhiều.

“Trời!” Tiểu Thúy vô lực kêu lên.

“Ta nghĩ muốn ăn bánh bao.”

Tiểu Thúy thân mình cứng đờ. Không bình thường, tuyệt đối không bình thường, tiểu thư đã ăn bánh bao liên tục một tháng rồi.

“Còn ăn bánh bao?”

“Luu tàu làm bánh bao ăn quả thật ngon.”

“Cho dù như vậy cũng không thể lúc nào cũng ăn bánh bao a.” Gần đây tiểu thư hầu như đều là ăn bánh bao.

“Ta còn muốn ăn thịt giò kho tàu.” Văn Tuyết Oánh đáng thương hể hể nhìn nàng.

“Tiểu thư,” Tiểu Thúy kêu lên, “Trừ bỏ bánh bao cùng thịt giò, người không ăn cái khác được sao?”

Tiểu Thúy cảm thấy chính mình muốn điên rồi. Tiểu thư trước kia không có thích ăn bánh bao như vậy a, nếu tình trạng cứ như vậy tiếp diễn, người ăn bánh bao không ngán, người làm bánh bao cũng muốn ngán, hôm nay lưu tàu còn giữ chặt năng, đôi nàng nói thăm thía, “Tiểu Thúy a, có thể hay không làm cho phu nhân thay đổi khẩu vị.”

“Muốn ăn cái gì? Xem người biểu tình đáng thương như vậy.” Một đôi tay bên cạnh lau nước mắt trên mặt Văn Tuyết Oánh.

“Tiểu thư muốn ăn bánh bao.” Tiểu Thúy nghiêng răng nghiêng lợi trả lời thay.

Triệu Tử Dương mặt nhăn lại. Gần đây hần bồi thê tử ăn không ít bánh bao, hiện tại vừa thấy bánh bao còn có chút buồn nôn, mà nàng như thế nào lại còn muốn ăn!

Tâm tình của hần không chỉ đơn giản dùng từ ‘kinh ngạc’ để hình dung, đã muốn biến thành cảm giác khủng bố.

“Ta đói bụng, Tiểu Thúy đi giúp ta lấy bánh bao.” Văn Tuyết Oánh giật nhẹ tay áo của nha hoàn, về mặt cầu xin.

Tiểu Thúy trên mặt hiện lên vô số hắc tuyến. Chuyện làm cho người ta không thể thừa nhận nhất là – Tiểu thư càng ngày càng thích làm nũng, mỗi khi tiểu thư làm nũng đều làm cho gân cốt của nàng cảm thấy nhức ra.

Xem đi, cặp mắt như hỏa diệm sơn của cô gia lại hướng nàng phóng ra, nàng vô tội a.

“Nô tỳ đi lấy bánh bao.” Tiểu Thúy mượn cơ hội trốn chạy.

“Oánh nhi.” Nàng thế nào lại hướng một cái nha hoàn làm nũng, điều này làm cho trượng phu như hần còn mặt mũi gì nữa?

“Trượng công, biểu muội hôm nay có cho ta xem bao gối nàng thêu.”

Triệu Tử Dương trong lòng giật mình, trên mặt bất động thanh sắc, “Bao gối gì?”

“Thêu một cái bao gối có hình uyên ương lí thủy,” Mất nàng dần dần phong vân tụ tập, thanh âm trở nên âm trầm, nàng nói ra từng chữ từng chữ một, “Nàng nói là nương kêu nàng thêu, chuẩn bị khi xuất giá sẽ dùng.”

“Phải không? Có rành ta sẽ đi hỏi một chút xem, cậu tìm được cho nàng một nhà như thế nào.” Hần lộ ra một bộ kinh ngạc biểu tình.

“Trượng công không biết sao?”

“Ta làm sao có thể biết?” Hần làm vẻ mặt vô tội mà chống đỡ.

Văn Tuyết Oánh vòng tay lên cổ hần, ngữ khí mềm nhẹ vô cùng, “Có khả năng biểu muội sẽ gả chính mình cho một người họ Triệu tên Tử Dương.” Giả bộ a, nàng cũng không tin bà bà không có cùng hần đề cập qua.

Hần cười lấy tay nàng xuống, “Thiên hạ trùng tên trùng họ rất nhiều, nương tử không cần vì thế tức giận.”

“Bà bà lấy bất hiểu có ba điều, muốn ta đồng ý cho biểu muội nhập môn.” Nàng ở thất lưng sườn của hần nheo một cái, hung tợn nói, “Việc này có thể là tại ta sao?”

Chịu đựng đau, hần vẫn duy trì bộ mặt mỉm cười, “Đương nhiên không thể.” Mang thai cũng không phải tương có liên có, đối với Oánh nhi cái bụng vẫn không tin tức, nương trực giác đem vấn đề này ra lấy cớ để muốn làm cho biểu muội vào cửa.

Nhưng có thể nói thực ra sao? Không được! Nếu không nương đối với Oánh nhi nhất định sẽ không cho một chút sắc mặt hòa nhã.

“Ta rất đói, nha đầu Tiểu Thúy kia như thế nào còn không có đem bánh bao đến a.”

Triệu Tử Dương về mặt hắc tuyến. Bánh bao, lại là bánh bao, hắc hoài nghi nàng có thể hay không sẽ biến thành bánh bao.

☆☆☆☆☆

“Biểu ca, ngươi tìm ta?” Sở Liên với vẻ mặt vui sướng đi vào thư phòng.

Triệu Tử Dương đứng về phía cửa sổ chậm rãi xoay người lại, “Ngươi đã đến rồi.”

“Biểu ca.” Nhẹ nhàng thấp giọng gọi, nàng về mặt đầy thẹn thùng.

“Ta tìm ngươi tới là muốn nói rõ với ngươi.”

Sở Liên lộ ra vẻ mặt ái mộ nhìn hắc, “Biểu ca muốn cùng Liên nhi nói cái gì?”

Xem biểu tình cùng thần thái của nàng, Triệu Tử Dương không khỏi trong lòng thở dài, lại chuyển hướng cửa sổ, “Những lời nương nói với ngươi, ngươi không cần để ở trong lòng.”

“Biểu ca, vì sao?” Sở Liên trong mắt lập tức nổi lên nước mắt, vẻ mặt khó có thể tin được.

“Ta đã có thể từ.”

“Nhưng là, ta không ngại làm thiếp a.”

“Ta đề ý.” Hắc khách khí trả lời nàng.

“Có phải hay không biểu tẩu—”

“Biểu muội,” Triệu Tử Dương thanh âm hơi trầm xuống, “Cho dù Oánh nhi đồng ý, ta cũng sẽ không nạp ngươi vào cửa, bởi vì chuyện này đối với Oánh nhi chẳng những không có phụ trách, cũng là một loại vũ nhục đối với tình cảm của ta.”

“Biểu ca...” Sở Liên nước mắt chảy như mưa, “Ta vẫn nghĩ đến ngươi thích ta...”

“Kia chính là tình cảm của huynh trưởng đối với muội muội, không quan hệ đến tình yêu nam nữ, ngươi vì sao vẫn không chịu hiểu rõ?”

“Ta từ nhỏ đã thích biểu ca, biểu ca chẳng lẽ không hiểu?”

“Cho nên ta càng muốn nói rõ cho ngươi biết.” Hắc không thể nề hà thờ dài.

“Nhưng là, cha cùng bác đã ngầm đồng ý, ta cũng nghĩ đến ngươi sau khi đi kinh thành về sẽ thú ta.”

Triệu Tử Dương trầm mặc một lát. Hắc từng có một tia dao động, nhưng cuối cùng vẫn quyết định sau khi lập đàn cho Oánh nhi xong sẽ đi ngao du tứ hải, không ngờ trong lúc vô ý lại hội ngộ được với Oánh nhi, nhân sinh quả thật là có nhiều chuyện không ngờ.

“Vậy ngươi biết ta đến kinh thành trừ bỏ việc đi thi, còn có một nguyên nhân khác là gì không?”

“Cha nói ngươi đi thăm quá một cổ nhân.”

“Ta thực may mắn khi mình đã đi kinh thành, nếu không ta vĩnh viễn sẽ không biết Oánh nhi kỳ thật căn bản không có chết.” Hiện tại hắc đã biết, trên mặt tuân mỹ hiện lên một chút ai cảm.

Năm đó cậu có lẽ không lừa hắc, nhưng về sau hàng năm cậu vẫn hay đi kinh thành để buôn bán, cậu không thể nào không biết việc Oánh nhi chưa chết, lại bởi vì mẫu thân lựa chọn giấu diếm hắc. Thế này mới có thể giải thích vì sao hắc sau khi thành thân không bao lâu đã nhận được thư của mẫu thân.

“Biểu ca...” Sở Liên khóc sụt sùi.

“Ta đã gửi thư kêu cậu đến đón ngươi, đã nhiều ngày thư hắc là đã đến.”

“Ta không cần...”

“Vốn ngươi muốn ở lại chỗ ta cũng có thể,” hắc dừng lại chốc lát lại nói, “Nhưng là, nương hiện tại đang cùng Oánh nhi gay gắt, có ngươi ở đây, các nàng căn bản không có biện pháp hảo hảo ở chung.”

“Ta chỉ là thích biểu ca.” Nàng ngưng ngưng nói, mọi đôi mắt đỏ giống con thỏ.

“Chờ qua một thời gian biểu ca lại tiếp ngươi đến phủ chơi, chính là hiện tại không được.”

“Vì sao?”

“Biểu tẩu của người đã muốn ăn bánh bao hai tháng liền, ta sợ còn cứ để như vậy đi xuống, hội sẽ có một ngày nàng biến thành một cái bánh bao.” Cùng hân dỗi cũng không phải không tốt.

“Biểu tẩu thích ăn bánh bao thì có liên quan gì đến ta.”

“Nàng nói ăn nó tiện lợi.” Thật sự là một cái lý do hoang đường.

Sở Liên sợ run lên, lông mi dài giờ giờ lên, hai hàng nước mắt theo đó thi nhau chảy.

Biểu tẩu thật sự làm một nữ nhân kỳ quái, chính mình nghĩ đến nàng sẽ ghen tị, tức giận, phát điên, nàng chính là mỗi ngày chỉ ăn có mấy miếng liền đứng lên nói đã ăn no, sau đó liền về phòng ăn bánh bao. Cho dù nhìn thấy chính mình chuẩn bị giá nữ hồng cho việc xuất giá, cũng chỉ ở một bên cười, một bên ăn bánh bao.

Kỳ thật, Sở Liên không biết là, mỗi lần Triệu Tử Dương từ nha môn trở về đều bị Văn Tuyết Oánh làm cho khắp thất lưng sườn đều bị tím bầm, đương nhiên vào thời điểm đó, nàng cũng còn đang ăn bánh bao.

“Nhưng là, bác nói biểu tẩu không thể sinh dưỡng...” thanh âm nàng nói ra càng ngày càng thấp, rốt cục mặt đỏ tai hồng cúi đầu.

Triệu Tử Dương da mặt căng ra, trong lòng nói thầm: Mẫu thân, ngài đến tột cùng muốn ồn ào tới khi nào? Có đôi khi rõ ràng nhìn thấy biểu tình đùa giỡn của Oánh nhi, trong mắt người sẽ hiện lên ý cười, vì sao lại nhất định phải làm cho chính mình hăm sâu trong cừu hận, không chịu quay đầu?

“Đây là chuyện của ta cùng Oánh nhi, người không cần lo lắng.” Hân thanh âm trầm thấp đi xuống, độ ẩm cũng lạnh đi ba phần.

Sở Liên mặt trắng bệch. Biểu ca tức giận, trong ấn tượng của nàng, biểu ca luôn luôn ôn hòa có lễ, chỉ từ lúc đến Từ Châu, nàng mới phát hiện hân chỉ tại trước mặt biểu tẩu mới lộ ra rất nhiều cảm xúc chân thật hoặc là những sự tình có liên quan đến biểu tẩu mới có thể biểu lộ ra.

“Người đi ra ngoài, cũng không cần lại làm người ta hiểu lầm, ta cũng không muốn đuổi người rồi đi Từ Châu.” Hân hạ một thông điệp cuối cùng.

“Biểu ca—” nàng cắn chặt môi dưới, sau đó liền liều lĩnh thừa dịp Triệu Tử Dương ngạc nhiên bỏ nhào vào hân hôn môi.

Đúng lúc này, Văn Tuyết Oánh một cước bước vào thư phòng, trước mắt hiện ra một màn bất ngờ đập vào trong mắt, trà sâm trong tay rơi xuống đất phát ra tiếng ‘loảng xoảng’.

“Oánh nhi—” Hân một phen đẩy biểu muội ra, vội vàng nói, “Ta cái gì cũng chưa làm, tin tưởng ta.”

Văn Tuyết Oánh thần nhiên nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoay người, bước ra ngoài, thuận tiện giúp bọn họ đóng lại cửa.

“Biểu ca...” Sở Liên sợ hãi nhìn hân, trên mặt biểu ca xanh mét thật sự khủng bố.

“Ta lập tức phái người đưa người về quê.” Hân nói như trăm đĩnh tiết thiết, không hề cứu vãn được đường sống.

Sở Liên lệ rơi như mưa. Nàng tựa hồ đã làm sai

☆☆☆☆☆☆

“Oánh nhi, làm ơn người không cần lại ăn bánh bao.” Đây là câu nói mà Triệu Tử Dương thường xuyên nói nhất.

Đáng tiếc, thẳng đến Sở Liên đã rời đi được hai tháng, Văn Tuyết Oánh vẫn như cũ chỉ chú ý đến bánh bao, thậm chí còn hơn cả món thịt giò kho tàu mà nàng yêu thích.

Tay trái bánh bao, tay phải vẫn là bánh bao.

Một Trường Sử phu nhân xinh đẹp ngồi trong phòng khách khoái hoạt mà thỏa mãn ăn vặt cầm trong tay, một bên nha hoàn thỉnh thoảng đưa một chung nước để cho nàng nhuận hầu, hầu hạ thập phần chu đáo.

Bánh bao Triệu gia khác với chỗ khác ở chỗ đều dùng nước trái cây viết hai cái tên Triệu Tử Dương, Sở Liên. Mà Trường Sử phu nhân vẫn là tay trái cầm một ngum, tay phải lại cầm một ngum, sau đó dùng lực nhắm nước đi xuống.

Hạ nhân của Triệu phủ có một loại cảm giác, thiếu phu nhân của bọn họ không phải đang ăn bánh bao mà là ăn thịt người, hơn nữa biểu tình của nàng cực kì hưởng thụ, làm cho đa đầu những người nhìn thấy cảnh này cũng phải run lên.

Bọn họ đã phải ở đây trải qua một loại không khí khủng bố, nom nớp lo sợ suốt một tháng, hơn nữa cảm giác thời gian lại kéo thật dài.

Kỳ thật, bọn họ cảm thấy thiếu phu nhân rộng to kêu to so với việc cứ chảy nước mắt còn tốt hơn, không chỉ có đại nhân gặp khó, hiện tại mọi người đều cùng nhau thấy bánh bao đều biến sắc.

“Đại nhân, ngày đã trở lại.” Phó dịch đứng ở cửa khom mình hành lễ.

“Đại phu, thỉnh đi bên này.”

Sau đó mọi người thấy một lão nhân râu tóc xám trắng được mời vào phòng khách.

“Oánh nhi, ta thỉnh đại phu đến giúp nguoi bắt mạch.”

“Nguoi mới có bệnh.” Văn Tuyết Oánh xem thường nói một câu, tiếp tục ăn bánh bao.

“Đại phu, mời nguoi giúp ta xem nương tử.” Triệu Tử Dương trực tiếp bỏ qua phản ứng của thê tử, thẳng hướng đại phu phân phó.

“Phu nhân, thỉnh vron tay phải.”

Tiểu Thúy một phen đoạt lấy bánh bao trong tay phải của chủ tử, lại đem tay phải của chủ tử đưa đến trước mặt đại phu.

Lão đại phu vron ba ngón tay áp lên tay của Tuyết Oánh bắt mạch, phòng khách nhất thời rơi vào tĩnh lặng, ngay cả một chiếc kim roi trên mặt đất đều có thể nghe rõ, liền ngay cả Văn Tuyết Oánh cũng dừng lại việc ăn, một bộ dáng thực cảm thấy hứng thú nhìn lão đại phu.

Nàng rõ ràng không có bệnh, nàng mới không tin hẳn có thể chẩn ra bệnh trạng gì.

Lão đại phu chậm rãi thu hồi ngón tay, vuốt vuốt chòm râu dài, sau đó hướng Triệu Tử Dương cười chấp tay, “Chúc mừng đại nhân, tôn phu nhân là có hỉ mạch.”

Triệu Tử Dương ngẩn ngơ.

“Có thai!” thanh âm kinh ngạc của Triệu mẫu từ ngoài cửa vang lên.

“Đúng vậy, lão phu chẩn đoán, phu nhân đã có thai gần ba tháng rồi.”

“Không phải đâu—” Văn Tuyết Oánh hoài nghi nhìn cái bụng của mình. Vì sao nàng một chút cảm giác đều không có, hơn nữa đáng người cũng không có thay đổi gì.

“Oánh nhi, nguoi có thai, có nghe hay không?” Triệu Tử Dương sắc mặt vui mừng nắm tay thê tử.

Văn Tuyết Oánh gật gật đầu, như cũ nhìn chăm chăm cái bụng của mình ngẩn người.

“Nhưng là nàng vì sao vẫn muốn ăn bánh bao?”

Lão đại phu nở nụ cười, “Nữ tử khi mang thai có những phản ứng thiên kì bách quái, bệnh trạng của Tôn phu nhân cũng không có gì là kì, sau khi sinh sản, hoặc qua một thời gian sẽ có thay đổi.”

“Cùng với việc mang thai có liên quan sao?” Văn Tuyết Oánh nháy mắt tò mò, “Ta cảm thấy Lưu tẩu làm bánh bao rất thơm a.”

Thật sự không phải do bánh bao rất thơm sao?

“Đúng vậy, phu nhân.”

“Đại phu, nàng có tình trạng gì không đúng không?” Triệu Tử Dương khăn trương ôm lấy nàng hướng lão đại phu hỏi.

Lão đại phu lắc đầu, “Không có, Tôn phu nhân thể trạng rất tốt, hơn nữa bụng chưa có nhô lên, cho nên các nguoi mới có thể không biết được nàng có thai.”

Nghe lão đại phu nói như vậy, mọi người ánh mắt đều dừng ở thân hình mảnh khảnh xinh đẹp của Văn Tuyết Oánh. Nàng xem thật sự không giống với người đang mang thai, mảnh mai bán tiệm, nàng chỉ cần không có búi tóc, nói nàng là khuê nữ sẽ không có người hoài nghi.

“Có cần chú ý đến điểm gì không?”

“Không có, lão phu đã nói qua, phu nhân thể trạng rất tốt.”

“Cám ơn đại phu, người đâu, lấy hai mươi lượng cấp cho đại phu.”

“Đại nhân, không cần nhiều như vậy.”

“Coi như ta mời ngài uống rượu.”

“Kia, lão phu cám ơn đại nhân.”

“Không cần khách khí, ngài đi thông thả.”

“Đã có thai, không nên lên nóc nhà hứng gió.” Triệu mẫu ở một bên thân nhiên dặn dò.

Nghe mẫu thân nói, Triệu Tử Dương cũng khẩn trương lên, ôm thê tử nói, “Nghe thấy không? Oánh nhi, không cho người lại lên nóc nhà ngồi ăn bánh bao.” Hấn phải làm cha a. Thật tốt.

“Ta chỉ là mang thai, cũng không phải là cái gì đại sự, huống chi đại phu cũng có nói qua, thân thể của ta thật sự tốt, có thể ăn có thể ngủ.”

“Không thể lại nhảy lên nhảy xuống.” hấn nhắc lại.

Văn Tuyết Oánh nhú nhú mày, không phải thực tình nguyện nói, “Ta sẽ tận lực.”

“Oánh nhi--”

“Ta sẽ nhìn nàg.”

“Cám ơn nương.”

Ai, bà bà của nàg có thể hay không chuyển biết quá lớn?

Văn Tuyết Oánh có chút không rõ, thậm chí không khỏi hoài nghi, nếu nàg sớm một chút biết mình mang thai, có phải hay không sẽ không có cố ý lạnh lùng làm khó dễ mình?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Gần đây, sắc mặt Triệu Tử Dương thường xuyên ưu sầu, điều này làm cho không ít cấp dưới nhin không được lo lắng.

Mặc kệ nói như thế nào, tuy rằng nữ nam tử nhú mi thoát nhìn vẫn cảnh đẹp ý vui như trước, nhưng dù sao không bằng gần đây ra nhin thoải mái hơn.

“Thật sự sẽ không lớn lên giống bánh bao sao?” đây là sầu lo đặc biệt của Trương sử đại nhân.

“Bánh bao?”

“Nương tử của nhà ta đã muốn liên tục năm tháng ăn bánh bao.” cho dù nhân bánh bao luôn luôn thay đổi, nhưng bên ngoài vẫn là bánh bao a, hấn hàng ngày nhin thấy thị giác cũng cảm thấy mệt nhọc .

“Triệu phu nhân thích ăn bánh bao như vậy sao?” cấp dưới kinh dị .

“Đại phu nói duyên cớ là bởi vì nàg mang thai.”

“Vậy đại nhân lo lắng cái gì?”

“Đứa nhỏ trong bụng nàg sẽ không bởi vì vậy trở nên giống bánh bao sao?” Triệu Tử Dương vẻ mặt u buồn nói.

Sau đó, cấp dưới một nhóm nhất thời không nhin được, toàn bộ nở nụ cười.

Nguyên lai, Trương sử đại nhân của bọn họ ôn hòa chính trực, nhân duyên vô cùng tốt, quan thanh thật tốt đáng yêu như vậy a, ai nói cho hấn việc phụ nữ có thai ăn bánh bao, sinh đứa nhỏ sẽ trưởng thành giống bánh bao?

“Sẽ không sao?” xem một đám cấp dưới cười đến tiền phù hậu ngưỡng (*), hấn là sẽ không. Triệu Tử Dương có chút ngượng ngùng lúng túng gãi đầu.

(*) Cười đến tiền phù hậu ngưỡng: cười đến nỗi hết gặp người ra phía trước lại đến người ra sau= cười ngặt nghèo

Mọi người có chí khí lắc đầu, khẳng định đáp án cho hấn.

Từ đó Triệu Tử Dương rốt cục cũng giãn ra mày ra.

Chỉ là hôm nay, mày hấn lại nhú, hơn nữa cơ hồ có thể nói hợp thành một đường thẳng, bởi vì hấn vừa hồi phủ ngừng đầu liền nhin thấy một người, quần áo từ y lằng lằng đứng ở phía trên nóc nhà chính sảnh.

“Người đâu.”

“Đại nhân.”

“Phu nhân như thế nào lại đứng trên nóc nhà?” bọn họ chăm sóc nàng như thế nào?

“Bẩm báo đại nhân, lão phu nhân làm cho thiếu phu nhân uống thuốc, thiếu phu nhân bỏ chạy vì thế lão phu nhân truy (*), cuối cùng thiếu phu nhân không còn chỗ có thể trốn liền lập tức nhảy lên nóc nhà.”

(*) truy: đuổi theo

“Khụ khụ.....” lại là uống thuốc bỏ, mẫu thân không thể đối biện pháp gì mới mẻ để “ép buộc ” Oánh nhi sao? Khiến cho nàng phải nhảy lên nóc nhà trốn thật sự không phải chủ ý tốt, độ cao này làm cho hấn nhìn trong lòng cũng thấy run sợ.

“Không có cây thang đi lên sao?”

“Thiếu phu nhân đã muốn đá hỏng ba cây thang rồi.”

Vì thế Triệu Tử Dương trầm mặt, chậm rãi đi đến dưới nhà, ngẩng đầu nhìn lên phía trên hô “Xuống dưới đi, Oánh nhi, không cần uống thuốc.”

“Ta không đi xuống dưới, bị mẫu thân bắt được nhất định sẽ bị ép uống thuốc ”. Thành toàn hấn – đại hiếu tử này, cũng đạt thành lời cha dặn trước khi đi, chỉ có thể làm khổ miệng của nàng, nàng rõ ràng kháng kiện khỏe mạnh lại bị bắt uống thuốc này đáng không chịu nổi.

“Ta nói không cần uống.”

“Lời nói của chàng ta sẽ không tin tưởng.”

Nhìn mẫu thân đang ngồi ở bên cạnh bàn trong đại sảnh vẻ mặt bình tĩnh, Triệu Tử Dương nhìn không được xoa xoa huyết thái dương, “Nương, không nên ép nàng uống thuốc, thân thể của nàng thật sự tốt”

“Có bản lĩnh thì nàng cứ ở trên đó luôn đi!” Triệu mẫu hung tợn nói.

Nha đầu này dám cả gan nhảy lên nóc nhà, nếu làm bảo bối tôn tử của nàng có cái gì không hay xảy ra, lại hoặc là chính nàng có cái gì không tốt, nàng vĩnh viễn cũng không tha thứ cho người nhà Văn gia, một thế hệ đời trước ân oán chưa xong, còn dám can đảm đem huyết mạch Triệu gia bọn họ đùa giỡn, quả thực là buồn cười!

Triệu Tử Dương đột nhiên cảm khái ngàn vạn. Sớm nghe người ta nói mẹ chồng nàng dâu là khó ở chung nhất, nay loại quan hệ mẹ chồng nàng dâu ở chung như mẫu thân cùng Oánh nhi quả thực không nhiều lắm.

“Mẫu thân, tội gì, muốn nàng uống là không thể?”

“Ta là suy nghĩ vì tôn tử của ta.” Cũng không hi vọng khi con dâu sinh sản quá mức thống khổ, thế này mới theo một gã lão đại phu trong thành sắt thang thuốc dưỡng thai này mỗi ngày hầm cho nàng uống, chính là nàng thật sự thực không chịu hợp tác, làm cho nàng là mẹ chồng mỗi khi tức giận đến nổi huyết áp lên cao.

“Hấn hiện tại ở trong bụng ta, chờ sau khi sinh hấn ra, nương thích quan như thế nào thì thế ấy.” nương đưa nhỏ nói chuyện .

Nhìn xem mẫu thân, ngẩng đầu lại nhìn sang thê tử đang ở trên nóc nhà, Triệu Tử Dương nhìn không được thở dài một tiếng. Quả nhiên chiến tranh giữa mẹ chồng nàng dâu, khổ nhất là người bị kẹt ở giữa.

Bỗng nhiên thân ảnh màu tím chợt lóe lên, Văn Tuyết Oánh từ trên nóc nhà nhảy xuống, vấy ở trong gió tung bay, giống như một con bướm màu tím bay phiêu dật.

“Tướng công, ta muốn ăn thịt bò.”

“Ăn thịt bò!” kinh hi, không hiểu.

“Ừ, chàng bảo Lưu tẩu dùng thịt bò băm nhuyễn làm thành nhân bánh bao được không?”

Khóe miệng đang cười lập tức rũ xuống, “Vẫn là bánh bao?”

“Ừ, bánh bao ăn rất ngon, có khả năng tùy thời cảm làm lương khô”. Mấu chốt là thời điểm chạy cũng có thể ăn, mẫu thân rất khùng bố, hiện tại ở trong phủ đã muốn trốn không xong, nàng lo lắng ngày mai bắt đầu phải trốn ra bên ngoài.

Triệu Tử Dương vẻ mặt hắc tuyến.

“Ta muốn ăn bánh bao thịt bò.” nàng nhắc lại.

“Tiểu Thúy, đi bảo Lưu tẩu làm đi.” hần thỏa hiệp .

“Ta chỉ biết tướng công tốt nhất ”.

“Không uống bát được này, ngươi cái gì cũng đừng mong ăn.” Triệu mẫu bưng bát từ đại sảnh đi ra.

“Tướng công, ta trước đi ra ngoài trốn vài ngày a.” Thân ảnh màu tím một bên kêu một bên chạy tới trước cửa, trong nháy mắt đã muốn không thấy bóng dáng, thân hình mảnh mẽ hoàn toàn không giống người mang thai sáu tháng.

Ba ngày, đã muốn ba ngày không có tin tức của Văn Tuyết Oánh, điều này làm cho Triệu Tử Dương tay hoảng chân loạn.

Triệu mẫu cũng bắt đầu lo lắng .

“Dương nhi, nhanh nhanh phái người đi tìm xem”

“Nương”, hần nhìn mẫu thân, “Nếu tìm được nàng, nương có thể hay không không ép nàng uống được?”

“Ta làm vậy cũng vì tốt cho nàng thôi.”

“Nhưng con cũng cho rằng nàng thật sự không cần bồi bổ.”

Triệu mẫu trầm mặc, sau một lát chậm rãi gạt đầu, “Được rồi, nhưng nàng phải chuẩn bị quần áo hải tất cho tôn tử ta.”

Triệu Tử Dương đầu vừa đau lên, bắt đắc dĩ nhìn mẫu thân, “Những việc này hạ nhân đều có thể làm ”.

“Có thể so với làm mẫu thân sao?”

“Nhưng nữ công gia chánh của Oánh nhi thật sự rất kém cỏi.” Sự thật tuy rằng tàn khốc, nhưng vẫn như trước không thể thay đổi.

“Cho dù kém cũng là người làm nương như nàng tự tay khâu.” Triệu mẫu kiên trì.

“Được rồi, ta đáp ứng thay nàng, ta đẩy đi ra ngoài tìm người.”

“Đi thôi”, chần chờ một lát, Triệu mẫu nói tiếp “Khi nàng đi ra ngoài trên người không có mang tiền, thật sự không có việc gì sao?”

“Hần là không có việc gì.” Hần cũng không phải thực xác định, nhưng xem bộ dạng Tiểu Thúy không chút lo lắng, hần nghĩ hần là không cần phải lo đi.

Ra khỏi thư phòng, Triệu Tử Dương trực tiếp đi tìm Tiểu Thúy.

“Tiểu Thúy”, rất xa hần liền nhìn đến Tiểu Thúy ngồi ở hành lang gấp khúc đang khâu đồ, đến gần vừa thấy đó là trang phục quần lót trẻ con, không khỏi nở nụ cười, “Tự khâu quần áo cho cục cưng a?”

“Đúng vậy cô gia”, Tiểu Thúy ngẩng đầu hướng hần nở nụ cười, tiếp tục cúi đầu làm việc mình đang làm trong tay – khâu quần lót trẻ em “Cô gia muốn đi ra ngoài tìm tiểu thư sao?”

“Đã sớm nói ngươi là nha đầu thông minh mà.”

“Cô gia bắt quá là mượn cơ hội làm cho lão phu nhân dừng tay thôi.”

“Nha đầu, có chút việc trong lòng tự hiểu được là tốt rồi, không cần nói ra .”

“Nô tỳ biết sai rồi”, nàng giơ quần lót thêu hoa lan trong tay lên. “Cô gia xem có đẹp không?”

“Đừng đánh trống lảng với ta, nói cho ta biết tiểu thư nhà ngươi ở nơi nào?”

Tiểu Thúy bĩu môi, “Thành đông Cẩm Tú lâu.”

“Cẩm Tú lâu?”

“Vâng.”

“Kính thành hình như cũng có một cái.”

“Đúng vậy.”

“Có liên hệ gì sao?”

“Cát tiểu thư cũng là nửa lão bản a.” Tiểu Thúy thẳng thắn bẩm báo.

Triệu Tử Dương màu sắc trầm xuống. Là như thế này a, xem ra lời đồn đãi về Cát Phi Hoa là nữ nhi phá sản là sai lầm đi.

“Cô gia yên tâm đi, tiểu thư ở nơi nào khẳng định là được chăm sóc cẩn thận, nói không chừng so với người hầu trong phủ còn muốn tốt hơn rất nhiều đâu.”

“Phải không?”

“Đương nhiên rồi, trước kia khi tiểu thư cùng Cát tiểu thư hành tẩu bên ngoài, chừng quây các nơi đều quen biết tiểu thư, khi tiểu thư đến liền vô cùng đãi ngộ.”

Triệu Tử Dương lâm vào trầm tư. Thành thân lâu như vậy, hắn mới phát hiện đối với thê tử chính mình cũng không phải thật hiểu biết, bất quá, so với bạn hữu cưới phải Cát Phi Hoa, hắn đối với thê tử cũng có chút hiểu biết đi. Suy nghĩ như vậy, cặp mày đang nhíu lại của hắn cuối cùng cũng giãn ra .

“Cô gia, người còn chưa đi sao?”

“Không muốn cùng ta đi đón nàng sao?”

Tiểu Thúy nghĩ nghĩ, lập tức lắc lắc đầu, “Không được, nô tỳ còn phải thay tiểu thư chuẩn bị quần áo cho đứa nhỏ, tay nghề may vá của tiểu thư rất kém cỏi”.

Triệu Tử Dương trong mắt hiện lên ý cười khổ. Cái này tốt lắm, hắn trước thay nàng đáp ứng chuyện mẫu thân yêu cầu, chỉ sợ là nàng nếu tránh không được sẽ lại cùng mình náo loạn.

Mãi cho đến khi đứng bên ngoài Cẩm Tú lầu, hắn còn đang suy nghĩ nên nói như thế nào để thuyết phục thê tử tự tay động thủ cầm kim khâu.

Nhưng khi hắn tiến vào cửa Cẩm Tú lầu, những gì đang suy nghĩ trong óc hết thảy tan thành mây khói, hai tay nắm chặt lửa giận hừng hực.

Bởi vì vừa vào cửa hắn liền nhìn thấy ái thê đang cùng một nam tử áo xanh tuần lãg trái nói phải cười đang ngồi uống trà cùng nhau.

Hình ảnh tuyệt đối là rất chói mắt, khiến cho hai tay Triệu Tử Dương không nhịn được nắm thành quyền.

“Oánh nhi.”

“Trưởng công”. Nhìn thấy trượng phu cầm sổ sách tìm đến tính sổ Tuyết Oánh tươi cười rạng rỡ, “Lại ngồi đi.”

“Vị này huynh đài xưng hô như thế nào?”

Người áo xanh cười cười, hướng hắn giơ cái chén trong tay lên, “Tại hạ Nhâm Thế Thanh, Phong Lô Bảo bảo chủ”.

Triệu Tử Dương “nha” một tiếng, “Từ lâu đã nghe thấy đại danh Nhâm bảo chủ.”

“Đại nhân khách khí , tại hạ đối với tên đại nhân cũng là như sấm bên tai a.”

Không biết có phải ảo giác hay không, Triệu Tử Dương cảm thấy trong lời nói của người này có vấn đề, hơn nữa ý trong lời cũng không làm cho người ta cao hứng.

“Bảo chủ khách khí .”

“Đâu có.”

“Tại hạ hôm nay đến đây, là muốn đón thê tử về nhà .”

Nhâm Thế Thanh ý vị thâm trường nhìn bọn họ liếc mắt một cái. Cười nói: “Tại hạ tựa hồ vẫn chưa ngăn cản ngài đón tôn phu nhân.”

“Trưởng công, làm gì phải vội vã trở về, dùng một bữa cơm, ăn xong rồi hãy trở về cũng không muộn”. Vẫn là ăn cơm trước rồi trở về đi, ai biết bà bà ở nhà chuẩn bị cái gì để hoan nghênh nàng.

“Mẫu thân đã nhiều ngày thực lo lắng cho nàng, vẫn là sớm đi trở về để cho lão nhân gia yên tâm.”

“Thiệt hay giả?” nàng làm ra vẻ mặt không tin.

“Tất nhiên là thật .”

Triệu Tử Dương vừa muốn nói, lại bị người khác đánh gãy .

“Nhâm Thế Thanh, bản cung rốt cục tìm được ngươi.”

Hai nam nhân đồng thời kinh ngạc, Nhâm Thế Thanh là bị bóng người chạy như bay đến dọa cho hoảng sợ, Triệu Tử Dương còn đang muốn nói gì đó sợ run lên.

Bản cung? Công chúa?

Từ khi có chuyện gặp được công chúa Tuyên Hoa về sau, hẳn đối với hai từ công chúa có một phản xạ có điều kiện là tránh xa.

Nhâm Thế Thanh dễ dàng đẩy công chúa Tuyên Ninh đang yêu thương nhưng nhớ ra, phụng phịu nói: “Xin công chúa tự trọng.”

“Nhâm Thế Thanh lớn mặt, ngươi khinh bạc bản cung hiện tại lại muốn không chịu trách nhiệm sao?”

Nhâm Thế Thanh nhất thời mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Văn Tuyết Oánh trừng mắt nhìn, dung ánh mắt quý dị nhìn hai người bọn họ qua lại mấy lần. Khinh bạc? Vị Nhâm đại bảo chủ này sợ là sẽ không có biện pháp đá bay công chúa Tuyên Ninh đi.

Triệu Tử Dương đột nhiên dâng lên một nỗi thân thiết đồng tình với Nhâm Thế Thanh. Bị công chúa bỏ lên tựa hồ cũng không thể làm cho người ta cao hứng, trước đây chính mình là như thế, trước mắt Nhâm Thế Thanh cũng là như thế.

“A, nam nhân đẹp quá!” công chúa Tuyên Ninh rốt cục phát hiện tại hiện trường còn có một nam tử phi thường tuấn mỹ, lập tức đình chỉ dây dưa cùng Nhâm Thế Thanh, ngược lại nhảy đến trước người Triệu Tử Dương, thẳng tắp đánh giá hắn.

Trên trán Triệu Tử Dương gân xanh ần ần hiện lên, trăm ngàn lần không cần lại là một gốc cây hoa đào nữa.

Vây quanh hắn vòng vo hai vòng, công chúa Tuyên Ninh nhăn mặt nhăn mũi lại, nói một câu, “Bộ dạng so với ta còn muốn đẹp mặt hơn. Nam nhân như thế này làm sao có thể giả? Sẽ tự tử”.

Văn Tuyết Oánh “phốc xích” bật cười một tiếng.

Triệu Tử Dương âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Nhâm Thế Thanh không hiểu sao cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó không khỏi sùng sốt. Hắn vì sao muốn thở phào nhẹ nhõm? Nếu công chúa Tuyên Ninh thích Triệu Tử Dương, hẳn có thể giải thoát rồi, không phải sao?

Dùng sức lắc đầu, đem sự hoang mang mặc danh kỳ diệu đá sang một bên, hắn buồn rầu nhìn công chúa Tuyên Ninh lại đang muốn lao lại chỗ mình.

“Vợ chồng chúng ta sẽ không quấy rầy bảo chủ cùng công chúa gặp nhau, lần sau lại đến quấy rầy bảo chủ một chén rượu.”

“Đúng vậy à nha, bảo chủ, ta cùng tướng công phải đi về trước.”

“Các ngươi –” rất không có nghĩa khí.

“Tướng công. Đi thôi, không cần quấy rầy bảo chủ cùng công chúa.”

Ở trong ánh mắt Nhâm Thế Thanh tràn đầy oán khí, Triệu Tử Dương nắm tay thê tử đi ra khỏi Cẩm Tú lâu.

“Cái gì? Chẳng nói cái gì?”

Triệu Tử Dương bắt đầu dĩ cười khổ, “Nàng tự tay làm một bộ đi, như vậy mẫu thân cũng không còn lời nào để nói.”

“Nữ công gia chánh của ta rất kém cỏi”. Mày liễu thất lại, nàng vẻ mặt không cam lòng, “Việc này rõ ràng là muốn thấy ta lúng túng thôi.”

Chỉ biết bà bà nhất định sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha mình, quả nhiên.

“Nhưng nàng cũng không thể tiếp tục tránh ở bên ngoài.”

“Vì sao không thể? Huống hồ nếu ta vẫn không quay về, chẳng không phải vừa đúng lúc có thể đem biểu muội cưới về sao, để hợp với ý muốn của bà bà”. Đến nay nhớ tới một màn kia ngực nàng vẫn là ê ẩm, đôi môi của riêng mình nhưng lại bị kẻ khác khinh bạc.

Tuy nói phụ nữ có thai cảm xúc dao động rất lớn, nhưng nàng cũng thật sự quá mức, hai sự kiện không liên quan đến nhau, nàng chính là có thể thần kỳ như vậy ghép chúng vào cùng một chỗ, như là việc đương nhiên, đúng lý hợp tình.

“Muốn hay không ta lại phát thệ một lần nữa?”

“Lời thề của nam nhân cùng với uống nước cũng đơn giản giống như nhau.”

“Ai nói?”

“Phi Hoa.”

Triệu Tử Dương sợ run. Hiện tại hắn bắt đầu đồng tình với bạn tốt, thế tử hắn chịu ảnh hưởng của Cát Phi Hoa nay biến thành tính tình như vậy, bản thân nàng tính tình chẳng phải càng thêm quái dị, nghĩ đến bạn tốt phải ứng phó với nàng kia cũng rất là gian khổ đi.

“Ngày đó thật là do Sở Liên tự ngã vào người ta”. Chỉ có thể lại một lần nữa giải thích, hiện tại nữ nhân này thật đáng sợ.

“Nhưng chàng không tránh ra.”

“Ta căn bản không nghĩ tới muội ấy sẽ làm như thế, sao có thể trốn?”

“Tóm lại, chàng không có nửa điểm ý thức được nguy cơ ở một mình cùng muội ấy, chính là sai sót của chàng.” Văn Tuyết Oánh tổng kết từ từ, rồi định ngay tội của hắn.

“.....” Không nói đạo lý quả nhiên là sở trường của nữ nhân.

“Ta không cần đi trở về.”

Triệu Tử Dương thân thủ phủ ngách. Xem đi, lại quay lại vấn đề từ đầu.

“Ta tuyệt đối sẽ không đi may quần áo”. Nàng mới không cần mất mặt xấu hổ.

“Mẫu thân dù sao cũng là trường bối, nàng cho mẫu thân chút mặt mũi đi.”

“Khi nương liên tục đuổi theo ta ép uống thuốc có nghĩ đến mặt mũi của ta sao?”, nàng không dùng võ công đã thực nể tình.

Cái này cũng đúng a. Hắn mất mặt cúi khỏa miệng xuống.

Nhìn tiền phương xa xa lộ ra hai chữ “Triệu phủ”, Văn Tuyết Oánh cắn môi dưới, hai tay nắm chặt.

“Oánh nhi, theo ta trở về đi.”

“Ta quyết định”. Hít sâu một hơi, nàng kiên định phun ra nửa câu sau “Về nhà mẹ đẻ.”

Triệu Tử Dương lâm vào ngạc nhiên, ngờ ngác lặp lại, “Về nhà mẹ đẻ?”

“Đúng”, nàng dùng sức gật đầu.

“Đường xá xa xôi, nay thân mình nàng càng ngày càng không tiện, vẫn là không cần.”

“Trước mắt đây là biện pháp duy nhất có thể đẹp cả đôi đường, mẫu thân tuyệt đối sẽ không theo đến kinh thành đi.”

Nói là như vậy, nhưng làm vậy chẳng phải sẽ thực sự là một người nữ tử không hiếu tâm sao?

Vì thế, hắn thực thành khẩn nhắc nhở thế tử, “Oánh nhi, khi rời xa kinh thành nhạc phụ nhắc nhở nàng những gì nàng đều đã quên sao?”

Nàng chính là không quên mới có thể quá vất vả như vậy, hắn còn nhắc tới để cảnh tỉnh nàng, “Ta đã quên”.

“Ta nhớ rõ rất rõ ràng, nhạc phụ nói cho nàng mọi việc.....”

“Ngừng! Ta nhớ ra rồi.” Nàng vô lực gục đầu xuống, “Chúng ta trở về đi”. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, vậy ngênh đón khiêu chiến đi.

Nhìn nàng vẻ mặt như thê sống chết đi về phía cửa phủ, Triệu Tử Dương vẻ mặt không nói gì đành phải hỏi đến lão thiên.

“Phu nhân, đại nhân, hai người đã trở lại.”

“Ừ.”

Lập tức đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy bà bà vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở chủ vị, Văn Tuyết Oánh cúi người hành lễ, “Mẫu thân, con dâu đã trở lại.”

“Ta còn nghĩ rằng ngươi vĩnh viễn không tính trở về!” Nhìn nàng tinh thần sáng khoái đứng ở trước mặt, nỗi phiền tâm của Triệu mẫu mấy ngày nay cuối cùng buông xuống được, nhưng ở ngoài mặt vẫn là chưa cho con dâu một tia hoà nhã sắc.

“Nếu mẫu thân không hy vọng con dâu trở về, con dâu cũng không cần tự tìm việc không thú vị như vậy, chỉ cần mẫu thân nói một câu, con dâu vĩnh viễn

sẽ không hề bước vào nơi này nữa”. Nàng không cần nhìn, như vậy là làm khó để một phụ nữ có thai, nàng dựa vào cái gì còn phải nhìn!

“Ngươi—” Triệu mẫu vỗ mạnh lên bàn, “Lớn mật”.

Văn Tuyết Oánh rõ ràng đứng thẳng thân mình, bất tuân nhìn nàng, “Mẫu thân nếu không phải chán ghét sự hiện diện của con, vì sao vẫn cố ý làm khó để con?”

Triệu mẫu bị hỏi không chống đỡ được câu nào.

“Con dâu tự nhận không có làm ra chuyện gì đại nghịch bất đạo gì, nếu nương vẫn muốn lấy ân oán của thế hệ trước đến trừng phạt con dâu, như vậy con dâu cũng không tính tiếp tục nhẫn nhịn nữa.”

“Ngươi—”

“Mẫu thân nói là cho con dâu uống được là vì muốn tốt cho cục cưng trong bụng, nhưng đại phu rõ ràng nói qua con dâu thân cường thể tráng.”

Dừng một lát, nàng tiếp tục nói: “Lại làm cho tướng công nói cho con biết không uống được thì phải tự mình động thủ khâu quần áo cho đứa nhỏ, nhưng có phải hay không việc tự tay khâu khác biệt có thực sự lớn như vậy sao? Muốn con nói, cùng với miễn cưỡng muốn con làm chuyện con không thích. Vậy không bằng làm cho cuộc sống của con sung sướng mới là tốt nhất đối với thai nhi.”

“Cô gia, người tránh ở sau cây cột làm cái gì?” Tiểu Thúy bung trà lên đại sảnh nhìn thấy Triệu Tử Dương tránh ở sau cây cột hương trong phòng nhìn vào, không khỏi theo ánh mắt hắn nhìn đi qua.

“Không khí bên trong thực nguy hiểm, tạm thời vẫn không cần đi vào là tốt nhất.”

Tiểu Thúy quan sát tình hình mẹ chồng nàng dâu đang giương cung bạt kiếm, trong lòng có sự đồng cảm nói: “Cô gia nói đúng, vẫn là không đi vào mới tốt”. Tiểu thư rốt cục cũng quyết định phản kích a, nàng còn tưởng rằng tiểu thư tính dễ dàng tha thứ mọi chuyện đâu.

“Ngỗ nghịch trưởng bối, đây là đại bất hiếu.”

Nghe xong, bà bà phải một lúc lâu sau mới nói, Văn Tuyết Oánh hướng lên trời liếc mắt xem thường, đứng lâu chân cũng có chút mỏi, nàng đi đến một bên ngồi xuống, thuận tay cầm lấy một ly trà trên bàn trà uống hai ngụm.

“Văn Tuyết Oánh—”

“Mẫu thân, con dâu ở đây, có chuyện gì?”

“Ngươi trong mắt còn có bà bà này hay không?”

“Nếu không có, ta liền trực tiếp về nhà mẹ đẻ”, mà không phải lựa chọn trở về đối mặt với bà bà.

“.....”

“Ta đói bụng, ai đi giúp ta lấy chút gì đó ăn, chân ta rất mỏi.”

Triệu Tử Dương vội vàng đối với Tiểu Thúy bên cạnh sai bảo, “Nhanh đi phòng bếp giúp tiểu thư nhà ngươi lấy bánh bao.”

Tiểu Thúy đưa khay trà trong tay nhét vào trong tay hắn, “Phiền toái cô gia đem trà mang vào cho lão phu nhân đi.”

Nhìn nàng chạy nhanh như bay, nhìn nhìn lại khay trà trong tay, Triệu Tử Dương cười lắc lắc đầu. Quả thật là chủ tử nào sẽ có cái dạng hạ nhân đó.

Hướng đại sảnh nhìn lại, hai mẹ con kia tựa hồ tạm thời đình chiến, hai người đều tự ngồi ở vị trí của mình không nói tiếng nào.

Hắn thế này mới đem khay trà đi vào đại sảnh. Ai, những ngày chiến tranh như thế này không biết khi nào mới có thể chấm dứt a!

Trời đã bắt đầu vào thu, thời tiết dần dần chuyển lạnh.

Bụng Văn Tuyết Oánh càng lúc càng lớn, hiện tại đã muốn bị nghiêm khắc cấm thượng lui hạ khiêu. Mà Triệu mẫu cũng tận lực không hề làm chuyện gì sẽ khiến cho con dâu tiếp tục làm chuyện vận động.

Hết thấy đều là vì bảo bối tôn tử chưa sinh ra, Triệu mẫu vẫn nói với chính mình như vậy.

Hai tay đỡ thắt lưng đi vào thư phòng, Văn Tuyết Oánh tính lấy một cuốn sách sử ra xem, không ngờ từ trong một quyển sách rơi ra một phong thư.

Nhìn trên phong thư viết năm chữ “Tử Dương đệ thân khải”, nàng tò mò tròn to mắt, do dự một lát vẫn nhặt thư lên, ra cửa trước nhìn một cái, sau đó rút thư ra—

“Việc nhờ vả đã công đức viên mãn, chuyện Tử Dương đệ hứa hẹn với ta khi nào thực hiện?”

Nhìn dòng cuối thư viết hai chữ “Tiêu Dao”, Văn Tuyết Oánh không khỏi trầm ngâm.

Phong thư này lộ ra tin tức thực không tầm thường, tương công cùng người này đã giao dịch cái gì?

Khi Triệu Tử Dương trở lại thư phòng nhìn thấy thê tử đang có chút dăm chiêu ngồi ở sau bàn học. Trước mặt là một phong thư — phong thư này hẳn đã quên để chỗ nào rồi, không thể tiêu hủy, hôm nay thật là đã bị nàng tìm ra.

“Chàng đáp ứng với người ta chuyện gì?”

“Việc nhỏ thôi.”

“Phong thư này là năm tháng trước, lúc ấy thật trùng hợp cCông chúa Tuyên Hoa gả cho võ trạng nguyên làm vợ.” Nàng hiểu được nói ra.

“Thế thì như thế nào?” Hấn vẫn đạm phong khinh nở nụ cười.

“Ta rất ngạc nhiên người viết thư này là ai, có thể nói cho ta biết sao?”

Triệu Tử Dương nhìn thê tử liếc mắt một cái, cặp mắt to sáng ngời kia lóe ra ánh sáng tò mò, “Nàng đoán là ai?”

“Tiêu Dao vương?”

“Vì sao lại đoán là hắn?”

“Bởi vì phía dưới viết là Tiêu Dao a”, nàng đương nhiên trả lời.

“Nàng cho rằng chỉ đơn giản như thế sao?”

“Vốn không có chuyện gì là phức tạp, không thể đơn giản một chút sao? Đây cũng không phải cái gì cơ mật, hắn làm gì phải tàng đầu tàng vĩ”

“Nói thế cũng phải.” Làm việc cẩn thận như vậy, cho dù rơi vào trong tay người khác có năng lực bị điều tra ra cái gì.

“Chàng thật ra đã đáp ứng chuyện gì rồi?” mắt to chớp chớp nhìn hắn, chờ mong hắn giải thích nghi hoặc của mình.

“Cho hắn một bức tự họa.”

“Cái gì?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Hắn muốn bức tự họa của chàng làm cái gì?”

“Tặng người.”

“Tặng người?” khóe miệng có dấu hiệu run rẩy.

“Uhm, đưa một người nam nhân.”

Khóe miệng của nàng thật sự rút.

“Chuyện vợ vẫn như vậy chàng vì sao phải đáp ứng?”

“Bởi vì đáng giá.” Bốn chữ vô cùng đơn giản.

Nàng đứng lên, hắn thân thủ đỡ nàng.

“Chàng cũng tính là hy sinh sắc tướng đi.” Nàng hí mắt hỏi.

“Bức họa kia sau lại ở trong một trận hỏa hoạn hóa thành tro tàn.”

Mắt hạnh đang hí lại một lần nữa mở ra, tươi cười rạng rỡ, vỗ vỗ vai hắn, nàng tán dương gật đầu, “Tốt lắm.”

“Đương nhiên là tốt.” Hắn cười xoa cái bụng của nàng, “Hắn hôm nay có hay không không ngoan?”

“Gần đây hắn càng ngày càng bướng bỉnh, luôn ở bên trong lẫn lộn bỏ nhào.” Nói xong trong bụng quặn đau, nàng nhăn mặt chau mày, “Hắn lại đá ta.”

“Thật sự?, ta nghe một chút.” Hắn ngồi xổm xuống, đem lỗ tai dán tại bụng của nàng, nghe xong trong chốc lát, cười ra tiếng, “Ta cảm giác được hắn đang cử động, nhất định là một tiểu tử nghịch ngợm.”

“Có lẽ là nữ nhi.”

“Mặc kệ nữ nhi cũng là con, ta đều yêu như nhau.”

“Vạn nhất là nữ nhi, mẫu thân sẽ không lại lấy ba điều bất hiếu, về sau sẽ lấy đó làm có cho chàng nạp thiếp?”

“Nghe lời mù quáng, đem thân hy sinh cho việc không chánh nghĩa, là điều bất hiếu thứ nhất.

Thương cha mẹ già, không ra làm việc giúp đời, là điều bất hiếu thứ hai.

Không lấy vợ, sanh con, để dòng họ không người nối dõi, là điều bất hiếu thứ ba.’

Trong ba điều bất hiếu, không con là tội nặng nhất.

Triệu Tử Dương cười xoa nhẹ đầu của nàng, “Oánh nhi ngốc, nàng nếu có thể sinh, chúng ta liền cố gắng đến tận khi nàng sinh ra con trai mới thôi không phải tốt lắm sao?”

“Chàng cho ta là trư a?”

“Cho dù là trư, cũng là trư đẹp nhất.”

“Thật muốn đánh chàng a —” nàng nắm một quyển sách trên bàn lên hướng hán ném qua.

“Ha ha.....”

Tiểu Thúy bùng một mâm bánh bao mới đi đến cửa thư phòng nghe được tiếng cười sung sướng của cô gia, không khỏi cười .

Lúc trước khi nhận được thánh chỉ ném tú cầu, ai có thể nghĩ đến sẽ là đại kết cục này đâu, đại khái cuối cùng chính là Hoàng Thượng tự mình hối hận đi.

Tư vị tiền mất tật mang khẳng định không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Mãi từ đêm khuya ngày hôm qua cho đến nay mặt trời đã lên cao, dần dần tới gần buổi trưa, bên trong phủ Trường sử tất cả mọi người càng ngày càng nôn nóng bất an.

Nguyên nhân là nàng — Trường sử phu nhân sắp lâm bồn, đau bụng từ đêm khuya ngày hôm qua cho đến bây giờ vẫn đau, khi đau đến không thể chịu đựng được nàng sẽ có ý đồ dời đi lực chú ý của mình, cho nên gia cụ trong phòng trừ bỏ giường không có việc gì may mắn vẫn còn tồn tại .

Cơ hồ tất cả mọi người đều hỏi bà mụ, “Vì sao phu nhân còn chưa sinh?”

Sau đó bà mụ bị mọi người trong phủ từ cao đến thấp làm phiền tới mức, sư tử rống một tiếng “Thời điểm còn chưa đến!” rất cực chấn trụ người toàn phủ.

Cho đến tận khi Triệu mẫu cẩn thận bình tĩnh chuyển tay từ thái dương qua chính giữa trán, rốt cục cũng ngồi không được đứng lên khỏi ghế dựa, có chút bất an đi lại ở hành lang. Thời gian con dâu đau bụng thật sự có chút quá dài.

Nàng vẫn nhớ kỹ mẫu thân Oánh nhi năm đó khi mang thai tình trạng cũng không tốt lắm, lại vì khó sanh mà chết, lúc ấy Văn phụ cũng không xong, nếu không phải nhìn đến đứa trẻ mới sinh đang kêu khóc đòi ăn, có lẽ đã cùng thế từ đi rồi.

Cho nên, sau khi biết được Oánh nhi mang thai, nàng tìm mọi cách, muốn giúp con dâu bồi dưỡng sức khỏe cho tốt, tránh cho rơi vào thảm kịch năm đó của Văn mẫu.

Nàng là hận Văn phụ, có thể không bao giờ hết hận, Oánh nhi thành con dâu của mình là chuyện thật không tránh khỏi, bọn họ vợ chồng son tình cảm thâm hậu nàng cũng không bỏ qua, chính là Oánh nhi luôn cố gắng nhường nhịn, lại luôn bởi vì phụ nữ có thai cảm xúc không ổn định nhịn không được nàng cũng để hết ở trong mắt, thường thường âm thầm cười trộm không thôi.

Ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía cửa phòng, trong tai tràn ngập thanh âm bà mụ cổ vũ cùng khuyến giải an ủi, ngược lại lại không thấy thanh âm kêu đau của con dâu đâu.

Nàng không thể nghi ngờ là con dâu rất thông minh, biết so với việc đem khí lực lãng phí kêu to không bằng dùng sức sinh, điều này làm cho Triệu mẫu cảm thấy thật cao hứng.

Nhưng nàng vẫn là nhịn không được nôn nóng đi tới đi lui. Oánh nhi hẳn là sẽ không cùng mẫu thân năm đó giống nhau, dù sao nàng từ trước tới giờ đã búc con dâu uống không ít thuốc bổ.

Dùng sức thu nhanh bái thiếp trong tay, Triệu mẫu mày mặt nhanh, chỉ mong lão thiên gia sẽ không quá mức tàn nhẫn, đừng làm cho Oánh nhi có gì ngoài ý muốn, nếu không nàng thật sự không dám tưởng tượng đứa con có tình cảm sâu đậm vô cùng với thê tử sẽ làm ra chuyện gì nữa, nhịn không được oán hận bỏ thêm một câu, khi nàng còn không có hoàn toàn tha thứ cho Văn phụ, đừng khiến cho con dâu tiến đến trả nợ chết oan chết uổng, nàng nhất định sẽ oán hận không thôi.

Rốt cục cũng nghe thấy một tràng thanh âm trẻ con khóc nỉ non, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Chúc mừng đại lão gia, là một thiên kim.” Bà mụ ôm một đứa trẻ mới sinh bước ra khỏi phòng.

“Thật sự là vô dụng, đúng là cái nha đầu.” Triệu mẫu cố ý hướng trong phòng hừ lạnh thật lớn, nhưng vạn phần cẩn thận ôm lấy cháu gái.

Triệu Tử Dương vội vàng nhìn nữ nhi một cái liền khẩn cấp vào phòng xem thê tử.

“Vất vả cho nàng rồi, Oánh nhi.”

“Đáng tiếc không phải con trai.” Văn Tuyết Oánh không phải không có u oán nói. Bà bà thật sự là rất biết đả kích người ta, cũng không cho nàng thời gian giảm một chút đau đớn liền đem muối xát lên miệng vết thương của nàng.

“Ta thích nữ nhi.”

“Đáng tiếc bà bà không thích.”

“Chúng ta đây lại sinh tiếp là được.”

“Đúng nha, xem ra cũng chỉ có thể như thế.”

Trận này mẹ chồng nàng dâu hòa bình còn chưa kịp lâu dài, sinh sản thật sự là rất vất vả, nhưng sinh ra con nối dòng cho Triệu gia là trọng trách rất lớn, nàng tuyệt đối sẽ không để cho khác nữ nhân khác có cơ hội, Triệu gia có nàng làm con dâu như vậy là đủ rồi.

Hắn cười đến thỏa mãn lại ôn nhu nắm chặt tay nàng.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Án Định Trạng Nguyên Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.